

ΕΤΟΣ Q/
Αρ. 408

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

Σίνας προσηύχεται
Εάν η νύχτα προσηύχεται
σαν λυχνία

ΜΑΤΙΤΕ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΜΑΥΤΩΡ

Ἡ ἀρίστη ποιότης τῆς πούδρας ΜΑΤΙΤΕ εἶνε ἀπολύτως ἡγγυημένη, διότι εἶνε προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας Λ. Τ. ΡΙΒΕΡ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ ἔτος 1744 μέχρι σήμερον καταγίνεται εἰς τὴν παρασκευὴν πούδρας.

L.T. RIVER PARIS

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν νοσημάτων
Μαγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἑκάστον ἀσθενή

ΔΗΜ. Γ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

Χειρουργὸς Ὀδοντίατρος Π.Ε.Π.
Ἄδρει ἐπισκέψεων 9—1 καὶ 3—7
Ὁδὸς Ἐλευθερίας Μπενιζή 3

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ δωμάτιον ἐν ὁρῶν διὰ κύριον ἢ κυρίαν ἢ ἀνδρῶν μετὰ τροφῆς εἰς κεντρικῶτά τιν θέσιν. Πληροφορίαι «Pension Grosche», Μαυροκορδάτου 6α.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

VITANOVA (ΝΕΑ ΖΩΗ)

Ἡ «ΒΙΤΑΝΟΒΑ» εἶνε ἀσφαλῶς ἡ τελευταία λέξις τῆς Ἱατρο-Φαρμακευτικῆς.
Τὰ ὑπέροχα ἀποτελέσματά της ἐπὶ τῶν ἐξηντημένων ἐν γένει ὀργανισμῶν, καὶ ἡ ἀπαράμιλλος γεύσις της καθιστοῦν τὴν «Βιτανόβα» ποτὸν ἀπαραίτητον διὰ κάθε προληπτικὸν οἰκογενεϊάρχην.
Ζητήσατέ τὴν ἀμέσως ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας. Χονδρική πώλησις Φαρμακευτ. Ἑταιρεία «Μινέρβας», Ἀθήναι.

- 1) Ἐνα πούδρα-ρίσμα τὴν ἡμέραν ἀρκεῖ.
- 2) Ἐξολείφει τελείως τὴν γυαλάδα.
- 3) Δίδει ἀπόχρωσιν θαμπή καὶ θελουδένια καὶ φυσικὴ ὡμορφιά. Δὲν σχηματίζει πλάκες.
- 4) Κρατᾷ στὸν ἀνεμο, ῥοχὴ καὶ στὴν ἐφίδρωσιν.
- 5) Συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους. Δὲν ξηραίνει τὴν ἐπιδερμίδα.

γιὰ τοὺς
ὁποίους
ἡ πούδρα
σας ἐπρε-
πε νὰ πε-
ριέχη **MOUSSE DE
CRÈME**

Ἡ νέα αὕτὴ καὶ θαυμασία ἰδέα ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πούδρα Τοκαλόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναμειγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ Mousse de Crème, με πούδρα λεπτὴ καὶ ἐξαερωμένη. Με ὑπέροχη ἀπαλάδα φρεσκαίνει καὶ ζωογονεῖ τοὺς κουρασμένους ἰστοὺς, τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ

δίδει καὶ στὸ ἀσημότερο πρόσωπο μιὰ θαυμαστὴ ἀπόχρωσιν ἐκτάκτου νε ἡ μόνῃ πούδρα Τοκαλόνει-πραγματικὰ Mousse de Crème. Ἐκαλὸν Paris διαρκεῖ 4 φορές περισσότερον ἀπὸ μιὰ κοινὴ πούδρα.
Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

**Λευκά δόντια
δροσερά
ἀναπνοή**

Chlorodont

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

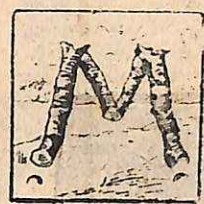

Ἡ γοητευτικὴ Ἀμερικανὶς βεντέτα Ζανέτ Μὰκ Ντόναλντ, ἡ ὁποία, καθὼς λένε ἡ κακὴ γλῶσσα, εἶχε ξετρελλάνει μετὰ τὴν ὡμορφίαν της τὸ διάδοχον ἑνὸς Ἑλλοπαϊκοῦ θρόνου.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΜΙΑ νύχτα του Ιουνίου, σ'τόν έξωστό ένός μεγάρου στο λονδίνο, καθόντουσαν δυο άνδρες. Ο ένας ήταν γέρος πειά κι' ο άλλος περασμένος στα χρόνια. Ο πρώτος ήταν ο σερ Φρανσίς Βέζεϋ, ο γνωστός δικηγόρος κι' ο δεύτερος ο Δαυίδ "Ελμολέϋ, ένας έκατομμυριοχός, πού είχε βαρεθεί τη ζωή πού έκανε ως τότε και πού είχε αποφασίσει να πάν να ζήση ανάμεσα στους φτωχούς, σάν φτωχός κι' αυτός, με την ελπίδα πως ή νέα αυτή ζωή θα του χάριζε την εδύχια και τη γαλήνη της ψυχής του.

Ο Βέζεϋ προσπαθούσε να τον μεταπεισή, άλλ' ο "Ελμολέϋ ήταν αμετάπειστος.

— "Αν πεθάνω άξαφνα, είπε σέ μία στιγμή, ή περιουσία μου θα περιέλθι στο Βασιλικό Ταμείο. "Αν όχι, τότε θα λάβετε, κάποια μέρα, οδηγίες μου, να την διαθέσετε.

Κι' οι δυο παλιοί φίλοι σφίξαν εγκάρδια τα χέρια τους και χωριστήκανε.

Ο Δαυίδ "Ελμολέϋ ξεκίνησε, σάν οδοιπόρος, για να βρη ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες, ελλικρινείς και τίμιους. "Ηταν ντυμένος σάν ένας άπλος εργάτης και πολλές φορές κοιμόταν στο ύπαιθρο. "Ανάμεσα στο Σόμερσετ και στο Ντεβόν, στο δρόμο πού πνι στην Κορνουάλλη, κουράστηκε ύπερβολικά και από τη μεγάλη κόρρασι, τον έπιασε ξαφνικά ή καρδιά του—άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

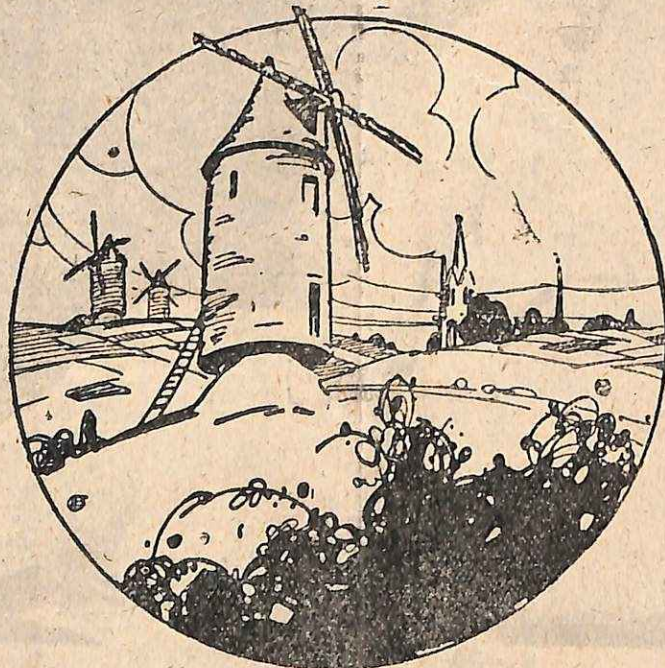
Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

νε, έχασα το μόνο πλάσμα πού λάτρευα σ' αυτό τον κόσμο... "Όταν λοιπόν σάς είδα, νόμισα πως έβλεπα τον ίδιο τον πατέρα μου...

Την άλλη μέρα, ο γέρο-Δαυίδ — μ' αυτό το όνομα παρουσιάστηκε ο "Ελμολέϋ—άρωσθησε κι' έμεινε κρεββατωμένος βδομάδες δόκιμης, ύποφέροντας από πυρετό. "Από τον Ιούλιο ως τη δεύτερη βδομάδα του Σεπτεμβρίου, ή Μαρία Δίων τον περιποιήθηκε με έξαιρετική φροντίδα. "Όταν έγινε καλά, ή Μαρία τον έμαθε να πλέκει πανέρια. "Η ίδια, για να εξοικονομή τα έξοδα της ζωής του, έπλεκε δαντέλλες.

"Ετσι, μοναχοί τους περνούσαν τον καιρό τους, ως τη μέρα πού ο γέρο-Δαυίδ, ο "Ελμολέϋ, δηλαδή, γνωρίστηκε με τον "Αγκον Ραίην, ένα φτωχό δημοσιογράφο, ο όποιος έγρα-

φε τότε ένα μυθιστόρημα κι' έπειδή είχε αηδιάσει τον κόσμο, είχε πάρει τα βουνά. Ο γέρο-Δαυίδ τον συμπάθησε και τον πήρε στο άγροτικό σπίτι πού έμενε. "Εκεί ο "Αγκον Ραίην, έτσι λεγόταν ο δημοσιογράφος με τα φλογερά του νεύατα, δέν άργησε ν' άγαπήση την Μαρία Δίων.

Η αίσθηματική αυτή ιστορία ακολούθησε το συνηθισμένο δρόμο. Ο γέρο-Δαυίδ παρακολουθούσε την πλοκή του ειδυλλίου των δυο νέων, πού τον άγαπούσαν και τους άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

Όταν συνήλθε, είδε μία γυναίκα νέα γονατισμένη στο πλάι του, ή όποια, χαμογελώντας, τον άποκαίει, λέγοντας: "Αν ή καρδιά σου άπ' την όποια χρόνια υπέφερε—κι' άρχισε να άγωνιά. Καταβάλλοντας όλες τις δυνάμεις, προσπάθησε να σταθή έρθιος, αλλά ένας σπασμός, τρομερός και παρτεταμένος, τον συντάραξε κι' έπεσε κάτω άναίσθητος.

του Πύργου του Γιαντος, ο όποιος όρθωνότανε άγέρωχα μπροστά στη θάλασσα.

Ο "Αγκον Ραίην αισθανότανε την καρδιά του να πάλλη αλλόκοτα και κάποια στιγμή χτύπησε το μπασιτόνι του δυνατά στη γη. "Η Μαρία τότε τον κύτταξε και χαμογέλασε.

—Τό βέβαιο είναι, είπε αποφασιστικά ο "Αγκον, ότι πρέπει να παντρευθώ.

—"Αλήθεια; φώναξε χαρούμενη ή Μαρία. "Ελπίζω πως θα βρήκατε καμιά γυναίκα, πού να σας αγαπά μ' όλη την καρδιά της!... πρόσθεσε κάπως ειρωνικά.

Και γύρισε άμέσως προς άλλη μεριά.

"Αλλά ο "Αγκον πρόφτασε κι' είδε τα δάκρυα πού κυλούσαν άπ' τα μάτια της. Αυτό τούδωσε θάρρος. Της άρπαξε λοιπόν το χέρι και της είπε:

γέρο-Δαυίδ σηκώθηκε ένα πρωί πριν ξημερώσει κι' έφυγε κρυφά από την άγροικία. Πήγε σ' ένα συμβολαιογραφείο του "Εξετέρ κι' έκανε τη διαθήκη του, με την όποια άφησε όλη την περιουσία του στη Μαρία Δίων.

Γυρίζοντας πίσω στην άγροικία, μόλις την είδε από μακριά, κάθισε κάτω κι' έκλεισε τα μάτια του. Ο πόνος της καρδιάς του ήταν αδάσταχτος πειά. Αισθανόταν πως περνούσε τις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

"Εξαφνα άκουσε κάποιο γνώριμό του βάδισμα κοντά του κι' άνοιξε τα μάτια του.

Πλάι του στεκόταν ή Μαρία, ή όποια, άφου τον μάλασε—μ' ένα χαριτωμένο και παραπονεμένο τρόπο—γιατί έφυγε κρυφά, τον ώδηγησε στο σπίτι.

Ο γέρος δήλωσε άμέσως πως ήταν άδιάθετος κι' έξέφρασε την έπιθυμία του να πλαγιάση. Μόλις όμως πλάγιασε, άνασκηώθηκε με κόπο. Αισθανότανε τον έρχομό του θανάτου.

Η Μαρία Δίων, τον άγκάλιασε κι' άρχισε να κλάμματα. —Προσευχήσου για μένα!... την παρακάλεσε ο γέρος. Μη φωνάζης, μην κλαίς, άγαπητή μου!... "Φίλησέ με!...

"Εκείνη τον φίλησε. Κι' έκείνος συνέχισε, με μισοβουμένη πειά φωνή:

—Μαρία, ο Θεός να σ' εδωγή, πού μου δώσες το μόνο θησαυρό, το θησαυρό του ούρανο, την άγάπη!... "Εχε γιό, άγαπημένη μου!...

—"Οχι, Δαυίδ!... Μη μιλάς έτσι!... φώναξε με λυγμούς ή κοπέλλα.

—Κι' όμως σ' άφήνω για πάντα! ρόγγαξε ο έτοιμοθάνατος, καταβάλλοντας μία ύστατη προσπάθεια ν' άκουμπήση το κεφάλι του άπάνω στο στήθος της.

Κι' έπειτα συνέχισε με άγωνία:

—"Η καρδιά σου ξεκουράζει... "Αχ, πόσο ξεκουράζει, Μαρία... κι' ο Χάρος είναι ψυχρός... ψυχρός!...

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια. "Υστερα από μία στιγμή, το ώχο φως του φεγγαριού, πού έμπαινε άπ' το παράθυρο, φώτισε την ήρεμη μορφή ενός νεκρού.

Μόνον όταν ή Μαρία Δίων πήρε μία έπιστολή άπ' τον Φρανσίς Βέζεϋ, έμαθε όλη την αλήθεια για τη ζωή του γέρο-Δαυίδ. "Ετοξε καταποθεισινή στον "Αγκον Ραίην και του άνήνυνε τα νέα της.

Ο "Αγκον, μόλις την άκουσε, της δήλωσε πως έμε καίενα λόγω δέν θάδεγόταν να ζήσει με τα πλούτη της, σάν ένας ζωντανός με τα έλέη μιας βα-

—Ναί, Μαρία, πιστεύω πως την βρήκα... "Ελπίζω πως ή γυναίκα πού αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου, μ' άναγαπά! "Αν γελάστηκα, τότε χάνω τον κόσμο όλο!... Πές μου: Πλανήθηκα;

—Και πως μπορώ να το ξέρω εγώ; ψιθύρισε ή νέα, με τρεμάμενη φωνή. Ο καιρός της άγάπης πέρασε για μένα...

Ο "Αγκον, αντί να της άπαντήση, την έσφιξε στην άγκυλιά του.

Σέ λίγο γύρισε στο σπίτι. —"Ωραία! φώναξε μόλις τούς είδε ο γέρο-Δαυίδ, κατασυγκινημένος. Τα κανονίσατε λοιπόν όλα;

—Ναί, τά κανονίσαμε, Δαυίδ, του άποκρίθηκε χαρούμενα ο "Αγκον. Δός μας την ευχή σου.

—Υστερα από τρεις μέρες, ο

Υστερα από τρεις μέρες, ο

Υστερα από τρεις μέρες, ο

Υστερα από τρεις μέρες, ο

Υστερα από τρεις μέρες, ο

σίσιας». Κι' άφου την άγκάλιασε θερμά, έφυγε.

Η Μαρία έμεινε σάν άποσβολωμένη. Ποτέ δέν περίμενε μία τέτοια συμπεριφορά. Μόλις συνήλθε κάπως, πήγε στο σπίτι της, έγραψε, ένα γράμμα στον "Αγκον κι' έπειτα έφυγε για το νεκροταφείο.

Όταν έφτασε στον τάφο του γέρο-Δαυίδ, δοκίμασε να προσευχηθή, αλλά έννοιωσε πως κάτι την έμποδίζε. "Ωρμησε τότε έξω άπ' το νεκροταφείο κι' άρχισε να τρέχει στο βουνό, προς τούς βράχους πού δεχόντουσαν άσυγκίνητοι τις επιθέσεις των κυμάτων της μανιαμένης θάλασσας.

Ο Ραίην, συντετριμμένος, ράκος ψυχικό, αναλογίστηκε, στο μεταξύ αυτό, πόσο σκληρά φέρθηκε στην άγαπημένη του κι' άποφάσισε να της ζητήσει συνώνμη. Πήγε λοιπόν σπίτι της, κατά το βραδάκι. "Όταν διάβασε το γράμμα της Μαρίας, μία φρικώδης ύποψια του πέρασε άμέσως άπ' το νοῦ. "Η Μαρία τούγραφε, πως, έπειδή ίσως να της συνέβαινε ξαφνικά κανένα άνεπαρόρθωτο δυστύχημα, τον καθιστούσε γενικό κληρονόμο της περιουσίας της. "Ε-τρεξε, λοιπόν, άμέσως προς τόν βράχο του Πύργου του Γιαντος.

Μόλις ο "Αγκον έφτασε στην κορυφή, διέκρινε, μέσα στο μισοσκοτάδο, μία γυναίκα σιλουέττα να στέκεται άκίνητη στην άκρη-άκρη του βράχου, άπάνω άπ' τη φουρτουμισμένη θάλασσα, πού το άγριο μούγκρισμά της σκέπαζε κάθε άλλο θόρυβο.

Προχώρησε τότε, σιγά-σιγά, κοντά της και με μία άστραπιαία κίνηση την άρπαξε στην άγκυλιά του, κι' άρχισε να φωνάζη μ' όλη τη δύναμη του στήθους του:

—Μαρία! Μαρία!... "Αγάπη μου!... Σούζυγός μου!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Σέ κάποιο γεμάτο, στο όποιον παρευρίσκετο κι' ή "Ελεονώρα Ντούζε, άρχισε μία συζήτηση για το δικαίωμα της γυναικείας ψήφου. "Η μεγάλη τραγωδία ήταν έπείγουστος των ίδων πολιτικών δικαιωμάτων του φύλου της.

Κάποια στιγμή, λοιπόν, ένας από τούς άνδρες της είπε:

—Πρώτος πλάσθηκε ο άνδρας κι' άπ' αυτόν πλάσθηκε ή γυναίκα. "Επομένως...

—Μάλιστα! τον διέκοψε ή Ντούζε. Φυσικό είναι το άνθος να βλασταίη έπειτα από το κλωνάρι, αλλά αυτό δέν σημαίνει πως το άνθος είναι και κατώτερο άπ' το κλωνάρι!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 6 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 6 Ιουνίου έγινε εις τα Γραφεία μας ή 28η κλήρωση δια την διανομήν των δώρων του "Εβδομαδιαίου Λαχείου της "Οικογενείας.

Από την κληρωτίδα, εις την όποιαν είχαν τεθη όλοι οι άριθμοί ο δημοσιευθέντες εις τα φύλλα της "Οικογενείας, άνεσύρθησαν κατά σειράν οι έξης άριθμοί:

Ο 1ος άριθμός 5476, όστις κερδίζει όλόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του "Μπουκέτου.

Επίσης οι κάτωθι έννέα άριθμοί κερδίζουν άνα έν βιβλίον του περιήμην μυθιστορήματος του Πόλ Φεβάλ "Ο Κατεπών Φάντασμα": 12425, 22871, 6215, 17423, 19888, 21461, 20003, 2837 και 9722.

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις 76 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου άριθμού 5476), κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", της άρεσκείας των τυχερών άναγνωστών μας.

Η 29η κλήρωση του "Εβδομαδιαίου Λαχείου της "Οικογενείας" θα γίνει και πάλιν εις τα Γραφεία μας την 13ην Ιουνίου, ήμεραν Τετάρτην και όραν 6ην μ.μ. "Όσοι επιθυμούν, δύνανται να παρευρεθούν εις αυτήν.

Επίσης όσοι έκ των άναγνωστών μας των έπαγγελματιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μας στείλουν τα σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας άριθμούς, αναγράφοντας επί των δελτίων το όνομα των καθαρών. Θα παραλάβουν δέ τα βιβλία των από τα "Υποκαταστήματα της "Εταιρείας των, εις τα όποια θά άποσταλή επί τούτο — μετά σχετικώ όνομαστικού καταλόγου — και έπειτα ποιουδήποτε έτους θέλουν, έκ των

Η 30η κλήρωση του "Εβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο 1ος άριθμός κερδίζει όλόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του "Μπουκέτου". Έννέα άπό τούς άριθμούς κερδίζουν άνα έν βιβλίον του περιήμην μυθιστορήματος του Πόλ Φεβάλ "Ο Κατεπών Φάντασμα".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι ληγόντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου άριθμού, κερδίζουν άνα έν "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όπολέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΗΣΣΟΥ

Την παρελθούσαν Κυριακήν έγένετο εις την μεγάλην αίθουσαν των διαλέξεων του "Παρησίου" ή εορτή της άπονουμής των χρηματικών βολεύων εις τούς άριστούς μαθητάς των "Εσπερινών Σχολών.

Κατά την εορτήν ταύτην ο έφορος των Σχολών έκλεκτός συνεργάτης μας κ. Στέφανος Αεοντίδης, όμιλησε διά μαζικών περι της δράσεως και της ίδρύσεως αυτών υπό του ποιητού Σπυρ. Βασιλειάδου, πραγματευθείς πολλά κοινωνικά θέματα άξια προσοχής. "Ανέφερε τούς λόγους του Οίγκω, ότι "εcole ferme la prison", και του Ναπολέοντος, όστις είπε: "Δός μοι ένα όύτος μητέρας και άγγνυμαι την ευθυμίαν της Γαλλίας", και κατέληξεν ότι δέν άρκεί μόνον το σχολειον δια να ήθωσποήσει το παιδί, αλλά άπαιτείται και ή οικογενειακή ανατροφή, και δι ή μητέρα, ήτις, δυστυχώς, ήρχισε να παρεκκλίνει της οικογενειακής γαμψής. "Αλλά, ως έλλισσόμεν, είπε ο όμιλητής, δι ή νεωτέρα στροφή του άνθρώπου πνεύματος εις ιδανικώτερας και ήθικώτερας θεωρίας του κόσμου και ή εσχάτος παρατηρημένη έξαρσις εις ύψηλότερας σφαίρας περι άντιλήψεως του άνθρώπου βίου και του σκοπού της υπάρξεως ήμών, θα φέρη την άναστολήν των διγνων, ετυχώς, παρατηρημένων χειρισμάτων της παρεκκλίσεως της μητρος και θα άναπαύσθαι αυτήν εις το ύψηλόν της έργον, όπως την κατάρτησιν πάλιν το άλλάγμα της οικογενείας και δημοσύρον μίας ευγενετέρας κοινωνίας, ως άρκεί να είνε ή μητέρα ή "Ελληνίς.

Αποτεινόμενος δέ προς τα παιδιά, είπε: "Και σεις, άγαπητά παιδιά, μη λησιμονήτε ότι άνδρούμενα θα αποτελέσητε αύρον την νέαν κοινωνίαν της Πατρίδος μας, ότι σεις θ' άνεγείρετε το κοινωνικό οικοδόμημα, έντός του όποιου θα στεγασθή ή νέα γενεά. Φροντίσατε να στηριχθή επί θεμελίων στερεών και να εμπορεύεται έξ αυτού ή άρετή και ή τιμή, ή πρόοδος και ο πολιτισμός, ο θείος και ή δόξα. Δημιουργήσατε μίαν νέαν γενεάν, ετυχιστέραν της παρούσης, προς την όποιαν με τούς πόθους άποβλέπει σίματα ή "Ελληνοποιήσεως".

Οι έν "Αθήναις κερδίζοντες θα φέρουν το φύλλον με το έν αυτό δελτίον στο Γραφείο μας και θα παίρνουν τα δώρα των. Οι έν τας "Εσπερίαις θ' άποκόπτουν και θα λαμβάνουν τα δώρα των με το Ταχυδρομειον ή μέσω των "Υποκαταστήματων.

Κάθε άναγνώστης δύνανται ν' άγοράζη και δύο και τρία και περισσότερα φύλλα, για να έχη περισσότερες έλπίδες κερδους.

Τα άποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα της "Οικογενείας".

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

Οι κερδίζοντες πρέπει να στείλουν να παραλάβουν τα δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ήθωσποείται σχετικώς.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΕΝΟΧΟΣ

ΜΟΛΙΣ ο Μπλ. Μπλόντ σταμάτησε το αυτί του, μπροστά στην εισοδού του πύργου του Κινάστον, στάθηκε μιά στιγμή και με θαυμασμό, κύτταζε την παλαιά, αρχοντική κατοικία, την οποία ο φίλος του Κέττερινγκ είχε νοικιάσει. Η οικογένεια Κινάστον δεν είχε άλλη περιουσία απ' αυτόν τον πύργο κι' επειδή δεν ήθελαν ή πατρογονική κατοικία τους να πέσει σε ξένα χέρια, είχαν αποφασίσει να τον νοικιάσουν και να πάνε να ζήσουν στο Λονδίνο.

Ο Μπλ. ήταν Αμερικανός, άνηκε σ' αυτή τη νέα γενιά της έργασίας, ή όποια με το πρακτικό πνεύμα που την διακρίνει, ξέρει να δημιουργεί περιουσία χωρίς να βασίζεται σε παλαιές οικογενειακές παραδόσεις και προλήψεις. Ωστόσο, όταν αντίκρισε τον παλιό και επιβλητικό αυτό πύργο, κάτι που κομόταν μέσα του, σαν μιά σδυσιμένη ανάμνησις περασμένων αιώνων, ένιωθε ξαφνικά. Κι' όταν ο φίλος του ο Κέττερινγκ βγήκε στην εισοδού για να τον υποδεχθί, ο Μπλ. δεν μπόρεσε να κινήσει τον θαυμασμό του.

— Έλα μαζί μου, Μπλ., είπε ο Κέττερινγκ, να γνωρίσεις τους ιδιοκτήτες του πύργου. Θα ίδεις ότι είναι πολύ ταπεινοί με το παλιό αρχοντικό τους. Το ξέρεις Κινάστον είναι η ξωντανή αναπαράστασις των πορτραίτων, που κρένουνται στη γαλαρία εδώ και τριακόσια χρόνια. Όσο για την κόρη τους, ποταμιά, να μη σου πω τίποτα... Θα την ιδής...

Ο Μπλ. είχε ιδεί τα ωραιότερα πλάνια της Νέας Υόρκης και του Σικάγου κι' ο ίδιος, αν ήθελε, μπορούσε ν' αγοράσει δυο και τρεις πύργους στην Αγγλία, χωρίς να νοιώσει γι' αυτό καμιά οικονομική στενωπία. Αλλά, όπως έλεγε, ήθελε να ταξιδεύει και ταξιδεύοντας για περιπέτειες. Η μονότονη ζωή σε μιά επαρχία της Αγγλίας δεν ταίριαζε με τον ενεργητικό χαρακτήρα του. Αλλά νά, που ξαφνικά, για πρώτη φορά στη ζωή του, ένοιωσε κάποιο άγνωστο συναίσθημα, τον κρυφό πόθο μιάς γαλήνης οικογενειακής εστίας...

Το δωμάτιο του Μπλ. δεν ήταν πολύ μεγάλο. Εκτός από την πόρτα του διαδρόμου, είχε μια άλλη μικρή ποτίτσα, η οποία έβγαλε σ' ένα μικρό διαμέρισμα τουαλέτας. Το μικρό αυτό διαμέρισμα συγκοινωνούσε μ' ένα άλλο δωμάτιο. Στο δωμάτιο εκείνο έμενε ένας άλλος φίλος του Κέττερινγκ, ο Ρόμπσον.

Ο Μπλ. ένδοξαστηκε με την γνωριμία του ξένου Κινάστον. Ο γάμος - συνταγματάχης με τα ψαρά γέρο - συνταγματάχης με τα ψαρά μαλλιά του, παρ' όλο το αυστηρό ληψί. Είχε λαμπρή στρατιωτική δοξασι στο παρελθόν του κι' είχε τραυματισθί στον μεγάλο παγκόσμιο πόλεμο. Ήταν ο τέλος του παλιού ευπατρίδου. Η γυναίκα του,

πάλι, ήταν μιά πολύ συμπαθητική κυρία. Όπως ή προγονιστής της, στα παλιά πορτραίτα της γαλαρίας, έτσι κι' αυτή φορούσε απάνω στο κάστρο μαλλιά της μιά ελαφριά μαύρη νταντέλλα. Μόλις σήγα, σαν να φορούσε μίση ταράζει τις σκιές των κομμωμένων προγόνων της. Ο Κέττερινγκ είπε στον Μπλ. πόσο λιπόταν τους δυο αυτούς γέροντες, οι οποίοι, από τις άσπιές του γιού τους, είχαν καταστραφί έντελως. Γι' αυτό τους καλούσε κάθε χρόνο, για να περάσουν ένα μήνα το καλοκαίρι, στον πύργο τους. Κατόπιν θα πήγαιναν για λίγο καιρό σε κανένα άλλο πύργο, φιλικής των οικογενείας, έπειτα σε άλλο, κι' έτσι περνούσαν το καλοκαίρι χωρίς να κάνουν έξοδα, και το χειμώνα ζούσαν με το νοίκιο του πύργου και με την σύνταξη του συνταγματάρχου. Ο Κέττερινγκ δεν συμπαθούσε καθόλου το γιού τους, τον Στάφφορντ, κι' ο Μπλ. δεν άργησε ν' αναγνωρίσει πως ο φίλος του είχε δίκιο.

Πράγματι, ο Στάφφορντ ήταν ο τελευταίος ανάξιος απόγονος μιάς αρχοντικής οικογενείας. Πολύ διαφορετική ήταν η έντοπις του Μπλ. για την αδελφή του. Η Έρρικα ήταν ήπλη και λεπτή, με μεγάλα βαθύγλυφα μάτια. Τα ξανθά μαλλιά της άστραφταν σαν χρυσάρι στο φως του ήλιου. Από την πρώτη στιγμή που την είδε, ο νέος την αγάπησε. Στο γένια ο Μπλ. καθόταν κοντά της και τόσο μαγευόταν από την κομψότητα της και τη χάρι της, ώστε ξεχνούσε σχεδόν να τρώει...

Πρόσεξε, του είπε ο Κέττερινγκ, όταν βρέθηκαν μιά στιγμή μόνοι τους. Κι' ενώ, ξέρεις, στην αρχή, παρ' όλο τα σαράντα χρόνια μου, κόντευα να χάσω το μυαλό μου, αλλά συνήλθα προτού πάω καμιά προσβολή. Αυτόν οι άνθρωποι ζούν εκατό χρόνια πίσω. Η Έρρικα είναι τρομερά τεղίανη και σε βεβαιώ πως θα προτιμήσει να μείνει μιά φτωχή γεροντοκόρη, παρ' να παντρευθί μ' έναν άνθρωπο κατώτερο της στην καταγωγή. Τι διάβολο, φίλε μου, φαντάζομαι να μη λείπουν τα όμορφα κορίτσια στην πατρίδα σου...

Αλλά ο Μπλ. δεν ήταν σαράντα χρόνων, όπως ο φίλος του, ήταν μόνον είκοσι έξι, ούτε και είχε ασθηματικές απογοητεύσεις, σαν τον Κέττερινγκ, ο οποίος είχε χωρίσει τη γυναίκα του. Ήταν υγιέστατος ή πρώτη φορά, που αγαπούσε σ' αλήθεια.

Πέρασαν μερικές μέρες. Το βράδυ οι καλεσμένοι έπαιζαν χαρτιά. Το μικρό αυτό διαμέρισμα συγκοινωνούσε μ' ένα άλλο δωμάτιο. Στο δωμάτιο εκείνο έμενε ένας άλλος φίλος του Κέττερινγκ, ο Ρόμπσον. Ο Μπλ. ένδοξαστηκε με την γνωριμία του ξένου Κινάστον. Ο γάμος - συνταγματάχης με τα ψαρά γέρο - συνταγματάχης με τα ψαρά μαλλιά του, παρ' όλο το αυστηρό ληψί. Είχε λαμπρή στρατιωτική δοξασι στο παρελθόν του κι' είχε τραυματισθί στον μεγάλο παγκόσμιο πόλεμο. Ήταν ο τέλος του παλιού ευπατρίδου. Η γυναίκα του,

πάλι, ήταν μιά πολύ συμπαθητική κυρία. Όπως ή προγονιστής της, στα παλιά πορτραίτα της γαλαρίας, έτσι κι' αυτή φορούσε απάνω στο κάστρο μαλλιά της μιά ελαφριά μαύρη νταντέλλα. Μόλις σήγα, σαν να φορούσε μίση ταράζει τις σκιές των κομμωμένων προγόνων της. Ο Κέττερινγκ είπε στον Μπλ. πόσο λιπόταν τους δυο αυτούς γέροντες, οι οποίοι, από τις άσπιές του γιού τους, είχαν καταστραφί έντελως. Γι' αυτό τους καλούσε κάθε χρόνο, για να περάσουν ένα μήνα το καλοκαίρι, στον πύργο τους. Κατόπιν θα πήγαιναν για λίγο καιρό σε κανένα άλλο πύργο, φιλικής των οικογενείας, έπειτα σε άλλο, κι' έτσι περνούσαν το καλοκαίρι χωρίς να κάνουν έξοδα, και το χειμώνα ζούσαν με το νοίκιο του πύργου και με την σύνταξη του συνταγματάρχου. Ο Κέττερινγκ δεν συμπαθούσε καθόλου το γιού τους, τον Στάφφορντ, κι' ο Μπλ. δεν άργησε ν' αναγνωρίσει πως ο φίλος του είχε δίκιο.

Πράγματι, ο Στάφφορντ ήταν ο τελευταίος ανάξιος απόγονος μιάς αρχοντικής οικογενείας. Πολύ διαφορετική ήταν η έντοπις του Μπλ. για την αδελφή του. Η Έρρικα ήταν ήπλη και λεπτή, με μεγάλα βαθύγλυφα μάτια. Τα ξανθά μαλλιά της άστραφταν σαν χρυσάρι στο φως του ήλιου. Από την πρώτη στιγμή που την είδε, ο νέος την αγάπησε. Στο γένια ο Μπλ. καθόταν κοντά της και τόσο μαγευόταν από την κομψότητα της και τη χάρι της, ώστε ξεχνούσε σχεδόν να τρώει...

μαγευτική βραδεία. Κάτω από το φως της σελήνης, τα πανύψηλα αιωνόβια δένδρα έφρχιζαν παράξενες σκιές κι' ή μικρή λίμνη έμοιαζε με λαμπρό καθρέφτη. Ο Μπλ. σκεπτόταν με συμπόνια τους Κινάστον και αναγνώριζε πόσο δύσκολο θα ήταν γι' αυτήν την οικογένεια, την οποία τόσες αναμνήσεις συνδεσαν με τον τόπο, να βοίσκονται στη σκληρή ανάγκη να νοικιάζουν τον πύργο τους.

Αλήθεια, σκέφτηκε ο Μπλ., τί ωραίες θα φαίνονταν ή αϊδουσεσ κάτο, καθώς θα υπαίνη το φως της σελήνης από τα μεγάλα παράθυρα! Το μεγάλο χέλι, με τις άρχαίες πανοπλίες, κι' ή άπέραντη γαλαρία, με τις κολώνες και τα παλαιά πορτραίτα...

Ο νέος πήρε ένα άπο το δυο κεριά, που ήταν αναμμένα απάνω στον τραπέζι, και σιγά κατέβηκε τις σκάλες. Έμενε λίγη ώρα στη γαλαρία, κατόπιν πήγε στη βιβλιοθήκη, πήρε ένα βιβλίο κι' ανέβηκε πάλι στο δωμάτιό του.

Η κάμαρά του ήταν σκοτεινή. Του φάνηκε περίεργο, γιατί θυμόταν πως είχε άρχει ένα κεριά αναμμένο. Το άναψε πάλι, γδύθηκε και πλύνθηκε στο κρεβάτι του, με το σκοπό να διαβάσει.

Σε λίγο του φάνηκε πως ένοιωσε κάποιο ελαφρύ τρέξιμο. Γύρισε και κύτταξε. Κατάπληκτος είδε τη μικρή πόρτα της τουαλέτας ν' ανοίγει σιγά. Ο Μπλ. πετάχτηκε από το κρεβάτι του κι' έβγαζε βρεθίκε ντυμένος με την Έρρικα. Η νέα γλώσσα τρομερά μόλις τον είδε και έλαμμένη, άνοιχτη στην πόρτα. Ντροπαλά ζήτησε συγνώμη για την άδικα κριτική της. Είπε πως άλλοτε ή κάμαρά αυτή ήταν δική της κι' επειδή είδε την πόρτα ανοιχτή, σκέφτηκε να μπη μιά στιγμή στην τουαλέτα και να πάρη από ένα κρυφό σινιάρι κάτι, που είχε λησμονήσει εκεί.

Ξαφνιασμένα, έπρόσθεσε, για να δικαιολογήσει την ταραχή της. Καθώς περνούσε ξω στο διαδρόμο, για μιά στιγμή λησμονήσας πως δεν ήταν πεινυρία του σπιτιού του κι' αδρόμια μπήκε στην παλιά κάμαρά του...

Όσο αυτή ήταν ή δική σας κάμαρά; Σας ένοιωσ, μίς Κινάστον... Ο καθένας μπορούσε να πάθι το ίδιο λάθος.

— Μπλόντ! φώναξε. Μου κλέψανε διακόσιες λίρες...

— Ε! και γι' αυτό ήρθες τέτοια

TOY OLIVE WADSLEY

στη θέσι σας...

Ο νέος συνώδεψε την Έρρικα ως την πόρτα και την παρακολούθησε με το βλέμμα του, καθώς απομακρυνόταν με ελαφρό βήμα, ως που χάθηκε στην άκρη του διαδρόμου. Κατόπιν γύρισε και πλάνιασε στο κρεβάτι του.

Την επομένη, πολύ πρωί, ο Μπλ. κοιμόταν ακόμη, όταν ο γείτονας του, ο Ρόμπσον, μπήκε απότομα στο δωμάτιο από την μικρή πόρτα της τουαλέτας. Φαινόταν άναστατωμένος.

— Μπλόντ! φώναξε. Μου κλέψανε διακόσιες λίρες...

— Ε! και γι' αυτό ήρθες τέτοια

Η Έρρικα, χαλασμένη, ακούμπησε στην πόρτα...

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΑ ΑΗΔΟΝΙΑ

(Πώς ζούν, πώς έρωτεύονται, πώς τρέφονται, πώς αχμαλωτίζονται και πώς συνηθίζουν στη σκλαβιά)

ώρα να με ξυπνήσεις; Δεν τις αφήνω, φίλε μου! Ψάξε να τις βρεις, άλλωστε!

Αλλά ο Ρόμπσον ήταν τρομερά νευρασμένος και δεν είχε όρεξη ν' άστειωθεί. Είπε πως τη νύχτα ή πόρτα του διαδρόμου ήταν κλειστή.

Την επόμενη μέρα, μόλις μου, καθώς και το παράθυρο...

Πολύ άνηγιενό σύστημα... μουρμούρισε ο Μπλ., ενώ γύριζε από το άλλο πλευρό για να συνεχίσει τον ύπνο του.

...Επομένως, εξακολούθησε ο Ρόμπσον, ο κλέφτης μπήκε από το δωμάτιό σου... Άν ως το βράδυ δεν μου έπιστραφούν τα χρηματά μου, θα είδοιμώ τη Σκότλαντ Γράντ!

Όταν ο Ρόμπσον βγήκε από το δωμάτιο, ο Μπλ. σηκώθηκε.

Μιά βαθεία ρυτίδα αλάωνε το μέτωπό του. Η ανάμνησις της βοσύνης επισκέψεως της Έρρικας τον στενοχωρούσε τώρα πολύ. Θυμήθηκε το κεριά, που βρήκε στυτό, ενώ το είχε άρχει αναμμένο, όταν κατέβηκε στον κάτω δρομό...

Τι σημείωναν όλ' αυτά; Βέβαια, δεν μπορούσε να υποθέσει πως ή Έρρικα ήταν κλέφτρα. Αλλά...

Σε λίγο όλοι οι ένοικοι του πύργου είχαν πληροφορηθί το συμβάν και συζητούσαν ζωηρά μεταξύ τους.

Ο Κέττερινγκ ήταν πολύ στενοχωρημένος. Το ίδιο κι' ο Μπλ. Η φασαρία που είχε κάνει ο Ρόμπσον τον είχε νευριάσει. Ωστόσο, μετά το πρόγευμα, έπαιξε τένις με τον Κέττερινγκ, την Έρρικα και τον Στάφφορντ. Όταν τελείωσε ή παρτίδα, προχώρησε με την Έρρικα μέσα στο άλσος και χωρίς περιστροφές της είπε πως την αγαπούσε και την ήχτεινε να δεχθί να γίνει γυναίκα του.

Τα μάτια της νέας πλημμύρισαν από δάκρυα και με βαθεία συγκίνηση εύχαρίστησε τον Μπλ. για την εμπιστοσύνη που της έδειχνε, αλλά άρνιθκε να δεχθί την αίτησί του.

Με το κρυφό συναίσθημα της έρωτευμένης ψυχής του, ο Μπλ. είχε μαντεύσει πως ή Έρρικα ήταν άθωα. Συγγνώμη στο στενοχωρημένο βλέμμα του Στάφφορντ, παρ' όλη τη φαινομενική αδιαφορία του, του είχε αποκαλύψει ποιος ήταν ο ένοχος.

— Έχω πεποίθησι σε σένα, Έρρικα, είπε ο Μπλ., αν ο κόσμος δλος μαρτυρήσει έναντιόν σου...

Αλλοιώς ποιά θάταν ή αξία της αγάπης; Σκέψου την πρότασί μου και δώσε μου την απάντησί σου...

Όταν σε λίγο ο Μπλ. ανέβηκε στο δωμάτιό του, πήρε το πορτοφόλι του κι' έβγαλε από μέσα διακόσιες λίρες σε χαρτονομίσματα.

Κατόπιν, από το διαμέρισμα της τουαλέτας, πήγε και χτύπησε στην πόρτα του διαδρόμου του Ρόμπσον. Δεν έλαβε καμιά απάντησι και μπήκε στην κάμαρά. Την ίδια στιγμή ή Έρρικα έμπαινε από την άλλη πόρτα. Ο νέος κοντοστάθηκε, δίστασε μιά στιγμή και κατόπιν είπε:

— Έρρικα, αφού είμαι τώρα ο άρραβονισμένος σου, νομίζω πως έχω το δικαίωμα να βοηθήσω τον Στάφφορντ. Ναι, είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό, κι' αν ή νυχτερινή επίσκεψίς σου στο δωμάτιό μου δεν

με δυσαρέστησε, ωστόσο, αυτό που σ' αναγκάζει ο αδελφός σου να κάνεις τώρα, με δυσαρέστησε πολύ!

— Ήθελες χωρίς άλλο έδω για να έπιστρέψης τα χρηματά, που πήρε ο αδελφός σου...

— Ω! Μπλ! ψάφισε ή νέα με απόγνωσι. Πόσο σε χτρεύω!... Όταν έφυγα χθές τη νύχτα από την κάμαρά σου, ο Στάφφορντ βρισκόταν ακόμη στην τουαλέτα της κάμαράς σου κι' αφού αποκοιμήθηκες, έφυγε... και μπήκε στο δωμάτιο του Ρόμπσον... Έγώ δεν είχα ακολουθήσει για να τον έμποδίσω... Έχει αδύνατο χαραστήρα... Έγώ είμαι πλ δύνατη. Σήμερα τον έπεισα να μου...

Η νέα σάπασε απότομα. Ο Ρόμπσον είχε μπη στο δωμάτιο και τους κύτταζε με άπορία.

— Νά, πάρε τα χρηματά σου, Ρόμπσον! είπε ο Μπλ. γελώντας εύθυμα. Σκεφθήκαμε με τον Κέττερινγκ πως άρκετά βιάσαστε το άστέιο μας...

— Εύχαριστώ, Μπλόντ!... Αλλά, ή μίς Έρρικα τί σχέση έχει μ' αυτό το... άστέιο σας;...

— Ω! Η Έρρικα είναι ή μηνηστή μου και της είπα να ήρθι να με συναντήσι εδώ, για να γελάσουμε με το παιχνίδι που σου παίζαμε...

— Α! Αυτό δεν το ήξερα!... τραύλισε ο Ρόμπσον. Σας συγγνώμω!...

— Έλα, αγαπημένη μου, είπε ο Μπλ., περνώντας το χέρι του κάτω από το μπράτσο της νέας. Πάμε να κάνουμε μιά βόλτα στο άλσος!

— Εύχαριστώ, Μπλ! είπε ή Έρρικα, όταν βρέθηκαν μόνοι τους. Έχεις, αλήθεια, μεγάλη καρδιά... Τη Δευτέρα φεύγουμε απ' εδώ και δεν θα συναντηθούμε ποτέ πειά!... Ωστόσο, νομίζω πως πρέπει να βαστάξί ή καρδιά σου άραβδωνος μιας ως τότε!... Αυτό μονάχα ήθελα να σου πω...

— Έρρικα, το λές με τα σαστά σου; Δεν έχεις τίποτε άλλο να μου πής; Κύτταξέ με στα μάτια!...

Η νέα σήκωσε τα βουκαλιόμενα μάτια της και τον κύτταξε με άπόγνωσι.

— Αλλά, αγαπημένη μου, τα μάτια σου διαψεύδουν αυτά που λένε τα χείλη σου. Κι' εγώ καταλαβαίνω τη βουλή όμυλία τους καλύτερα απ' ό,τι φαντάζεσαι!...

— Αφού είναι έτσι, τότε δέχομαι να γίνω γυναίκα σου! ψέφισε ή Έρρικα.

Και οι δυο νέοι αντάλλαξαν το πρώτο τους φίλι.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τα χρέη μεταβάλλουν τον άνθρωπο σε ζωά!

Ουέλλιγκτον

Όταν κινηγά κανείς αδιακόπως το πνεύμα, πίνει συχνότατα ήν άνοησία.

Μοντυγκνιέν

Προτιμώτερο είναι να εργάζεσαι άσκοπα, από το να μη κάνεις τίποτε.

Σωκράτης

Το συμπαθητικό αυτό πουλάκι, το απαράμιλλο στον κόσμο για το γλυκό και μελωδικό μελωδίό του, αξίζει τον κόπο, αγαπητοί μας αναγνώστα, ν' απασχολήσι λίγο χώρο του περιοδικού μας. Έξ' άλλου, είναι τώρα και ή εποχή του...

Υπάρχουν δυο είδη αηδονών: Το «μεγάλο αηδόνι» και το «κονινό αηδόνι». Το πρώτο, σπάνιο λιγάκι και με διαφορετικό μελωδίον από το κοινό, βρίσκεται στην Ουγγαρία, στη Γαλλία, στην Ελλάδα και γενικά στην Ανατολική Ευρώπη.

Εμείς όμως θα σάς μιλήσουμε για το «κονινό αηδόνι», το οποίο είναι και σπουδαιότερο και το οποίο άσπυτοι μας να κελαδή τόσο γλυκά.

Το αηδόνι αυτό φτάνει τα 18 εκατοστόμετρα στο μήκος, έχει χρώμα φαιό, άπομαυρο, και κοκκινωπές βούλες στη ράχη και στο λαιμό του. Το στήθος κι' ή κοιλιά είναι υπόλευκες κι' ή φτερούγες του άπομαυρές και κοκκινωπές.

Το άρσενικό έχει, ζωηρότερα μάτια, μακρύτερο και πιο άσπρο λαιμό, και μέγεθος κατά τι μεγαλύτερο απ' το θηλυκό. Κατά το γενικό χρώμα του σώματος δεν διαφέρουν σχεδόν καθόλου.

Τα αηδόνια ζούν σε όλη την Ευρώπη, εκτός από τα παγερά κλίματα της Βορείου Ρωσίας και Σουηδίας. Έπίσης σε όλη την Ασία — εκτός απ' τη Σιβηρία — καθώς και στην Αφρική, μέχρι των ηπών του Νείλου.

Στην Ελλάδα το αηδόνι εμφανίζεται κατά τα μέσα Μαρτίου, κι' όσο προχωρεί ή έστη του καλοκαιριού ταξιδεύει σε βορεινότερα κλίματα. Τριπλώνει πάντα σε πυκνά φύλλα δένδρα, σε συμπαγείς θάμνους και στα βουνά ανεβαίνει μέχρι ύψους 1000—1500 μέτρων.

Τον χειμώνα φεύγει για βροτιά κλίματα, κι' όταν έρθει ή άνοιξη, ξαναγυρίζει πάλι στα ίδια, τα παλιά κλίματά του. Έρχονται πρώτα τα άρσενικά αηδόνια και σημειώνουν την άφιξί τους με διαρκή γλυκοκλισημένα, για να δείξουν — όπως λέν μερικοί φασιδίται — το δρόμο και το μέρος στα θηλυκά, τα οποία βραδυπορούν μερικές ημέρες.

Τον χειμώνα, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Τα αηδόνια ξεγαράνουν κατά τα μέσα ως τέλος Μαΐου. Το θηλυκό κατόπιν χτίζει — μοναχική κι' εύθραυστη — τη φωλιά του, κοντά στο έδαφος και μέσα στους θάμνους. Γεννάει έπειτα 4—5 έμβρυα και πρασινοκά αυγά, τα οποία κλωσούν διαδοχικά κι' ο άρσεν και το θήλυ, επί 18—20 ημέρες.

Καί τότε άρριβώς, κατά το διάστημα αυτό, άλλοτε ο ένας κι' άλλοτε ο άλλος απ' τους μικροσκοπικούς και τρυφερούς συζύγους, φάλλει τις πιο υπέροχες μελωδίες του, για να διακεδάσθι την πλξί του άλλου, που κλωσάει τα αυγά στη φωλιά!...

Όπως είναι τρυφεροί σύζυγοι τα αηδόνια, έτσι είναι και πολύ φιλόστοργοι γονείς. Τρέφουν τα μικρά των και τρέφονται κι' αυτά, με κάθε είδους έντομα.

Στο κλουβί το αηδόνι δύσκολα ζή. Η θλίψη της δουλείας το μαρμαίνει, κι' υπάρχοντες έλαίτες, ν' υπάρχουν όταν αχμαλωτισθί μόλις έρθει — κατά τον Μάρτη — ή μόλις φεύγει — κατά τον Σεπτέμβριο. Τότε πρέπει να το βάλουν σε κλουβί φραγμένο από παντού με βούα — ώστε να είναι σκοτεινό — και να του δώσουν τροφή άπο αυγά μυρμηγκιών ή σκουλήκια άλευρου. Άν δεν άφαιρει τέτοια τροφή, τότε προτιμώτερο είναι να άφαιρ έλεύθερο, γιατί εξάπαντος θα φουρήσι!...

Βαθμύδον και κατ' όλίγον άφαιρούμε έπειτα τα βούα, συνήθιζε στο φως και στη σκλαβιά το αηδόνι, και υπερδιδουμε την παραπάνω τροφή του και με μικρά κομματάκια βαδωνίης καρδιάς. Τυπώντας τότε τα αυγά και τα σκουλήκια, θα γράν έντωμεταξύ και κανένα κομματάκι καρδιάς, κι' έτσι θα συνήθισι σιγά — σιγά σ' αυτό το πιο άφθονο είδος της τροφής.

Τον χειμώνα, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

Και μιά παρατήρησις: Άν ουκ έλάβετε το αηδόνι και το κλείσετε στο κλουβί κατά την εποχή των έρωτών του — δηλαδή κατά τα μέσα Μαΐου — καμιά έλλας δεν έπαυσι πειν δι' ήν ζήση στο κλουβί. Όπως και να το περιωρήθιτε, τ' αηδόνια, ή θερμοκρασία του διαμετίου, στο οποίο βρίσκεται το αηδόνι, πρέπει να είναι 18—20 βαθμούς.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εκείνη τη στιγμή, είδε, στην πόρτα, να προβάλλει το κεφάλι της Μεδούσης, δηλαδή το κεφάλι του Ρινάλντο, που τον άναζητούσε με μάτια φλογερά...

Η παράγκα αυτή, βρισκόταν στη γωνία της οδού των Λουβαρών, κι' αποτελούσε τμήμα του καπηλειού του «Μονοφθαλμού — που — τσε — πόνει». Το παράπηγμα αυτό, ήταν το θέατρο της συντροφιάς Τουρλουπέν, Γκρό-Γκυγιώμ και Γκατιέ-Γκαρυκυί, έπαυξημένης κι' απ' τόν Κογκολέν, που είχε ως μοναδικό προσορισμό του, να τρώει ξύλο και κλωταίες στις κωμωδίες. Κι' αυτό το πλήθος που περίμενε απ' έξω, ήταν οι θεατές της κωμωδίας, που χαλούσαν τόν κόμο, με τα γέλια τους, και παρακολουθούσαν την παράσταση, που είχε τίτλο, τη βραδεία εκείνη: «Μπαγλαρωμένος κι' εχάριστος μένος»!... Ο Λαφφεμάς διέκρινε στην πόρτα της παράγκας, το κεφάλι του Ρινάλντο, που τον γύρευε, κι' από πίσω από κείνο το κεφάλι, τα κεφάλια των παλληκαριών του. Μία στιγμή απόμεινε σάν μάρμαρο. «Ενοίωσε την ειδική εκείνη άγωνία, που νοιώθουμε σε κάποιους εφιάλτες, όταν θέλουμε να τρέξουμε, και μένουμε καρφωμένοι...»

Αμέσως, όμως, λύθηκε απ' τα δεσμά του τρόμου, κι' έσπευσε και γλύστρησε, με τρόπο, κάτω απ' τα δοκάρια της σκηνής. Νά φύγη! Πού να φύγη! Πώς να φύγη!...

Και νά, ξαφνα ο Ρινάλντο μπαίνει μέσα, και τραβάει, κατ' εὐθείαν, επάνω του! Ο Λαφφεμάς σκουπίζει το κάθυστρο του μέτωπο... Η Βαστίλλη! «Ω! τη βλέπει, να τη! Βλέπει τη φοβερή καταπακτική, πρόκειται να πέση, να χαθή! Βλέπει το ίδιο του κορμί ν' ασπαιρή, να σφαδάζει, να ψυχοραγιά, στα βάθη κάποιου λακράκου βρωμερού! Πώς να ξεφύγει, Νά, σ' εκείνη τη γωνιά! Νά, μιά σκαλίτσα, στη γωνιά!... Πού θα τόν βγάλει; Ού-νιά!... Πού θα τόν βάλει; Ού-νιά!... Χυμάει, κι' ανεβαίνει τη σκαλίτσα!...

Ήταν ή ώρα, ακριβώς, που οι θεατές άδημονούσαν, μεσ' την παιδική άφέλειά τους, να δούνε, τέλος πάντων, στη σκηνή, το τόσο ανάμενο έπει-

σώδιο του άνηλεούς ξυλοφορτώματος, που πάντα το περίμεναν με γέλια και με χάχανα...

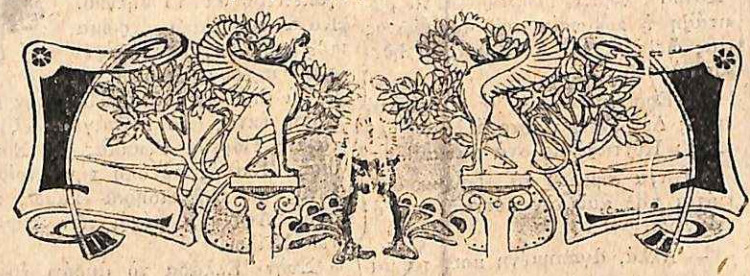
Ο Τουρλουπέν κουνούσε το ραβδί του, και βροντοφωνούσε με μανία:

—Πού είνε τος, που είνε τος, ο βλάκας, ο γελοῖος! Πού είνε, νά το σπάσω τὰ παιδιά, νά το σπασώ τὰ πλευρά, τού κατεργάρη! Φέρτε μου τόν, νά τόν κάνω τ' άλατιού!...

Ο κατεργάρης που επρόκειτο νά δειρή, ήταν, ως γνωστόν, ο Κογκολέν. «Εμπαινε μέσ' στο σάκκο, έφερναν τὸ σάκκο στη σκηνή, κι' εκείνος άρχιζε νά μπηγνί τις φωνές, γοερές, σπαραχτικές φωνές, που έκαναν τούς θεατές νά σπαρταρούν στα γέλια...»

—Φέρτε μου τόν έδω, τόν κατεργάρη! ούρλιαζε ο Τουρλουπέν, μαινόμενος.

—Αμέσως! Νά τος! Νά τος, ο κανάγιας! άπαντούσαν ο Γκρό-Γκυγιώμ κι' ο Γκατιέ-Γκαρυκυί, σ' άπαράκληση... Ο Κογκολέν, δτι έμπαινε στο σάκκο. Εκείνη τη στιγμή,

μιά φάτσα πελιδνιά πρόβαλε μπροστά του, ξαφνικά, και μιά φωνή που τραυλίζει, ικέτευσε: —Κρύψτε με, γιά τὸ Θεό, γλυτώστε με! Θέλουν νά με κλείσουν στη Βαστίλλη!...

—Ο Λαφφεμάς! βρυχήθηκε ο Κογκολέν, άνοίγοντας απ' τη χαρά, πλώρια τὰ μάτια...

—Χίλιες «πιστόλες» σ' άποιον με γλυτώσει! Γρήγορα-γρήγορα, γιά τὸ Θεό, νά ζήτε!...

Ο Κογκολέν βγήκε, τότε, απ' τὸ σάκκο, μέσ' στον όποιον είχε μισομπεϊ. «Ενα χαμόγελο θριάμβου, άπεριγραπτό, έσκισε τη μούρη του στα δύο, «Άνοιξε τὸ σάκκο, και τοῦ λέει:

—Ορίστε μέσα! Έδώ-μέσα δέν σ' ά βλέπουν!...

—Ναί, ναί! τραύλιζε ο Λαφφεμάς, και τὰ δόντια του χτυποῦσαν απ' τόν τρόπο.

Και μήπως μέσα στο σάκκι, ο Κογκολέν, λαμπνώντας σάν Νέμεσις, άρχισε νά τὸ δένει με σκοινί. Αλλά καθώς επρόκει-

το νά τὸ κλείσει, ο Λαφφεμάς, χωμένος καθώς ήταν, σηκώσε τὰ μάτια πρὸς τὸ σῶτήρα του. Τόν γνώρισε, κι' έμπηξε μιά φωνή:

—Ο Κογκολέν! Ο Κογκολέν! Είμαι χαμένος!...

—Τώρα με λένε Τυχερό! βρυχήθηκε ο Κογκολέν, κι' έδεσε τὸ σάκκο πὸ σφιχτά. Σήμερα με λένε Τυχερό!...

Ο Λαφφεμάς μισολιποθύμισε. Άνάμεσα Ρινάλντο — Κογκολέν, δέν τούμνε, παρά νά συλλογίζεται τί είδος θανάτου τόν περίμενε...

—Α, μὰ γιά νά σ' ά πῶ! φώναζε ο Τουρλουπέν απ' τη σκηνή. Μήπως θέλετε νά τις φάτε όλοι σας; Πού είνε τος ο βλάκας, νέ; !...

—Νά τος! Νά τος! φώναξαν ο Γκρό-Γκυγιώμ κι' ο Γκατιέ-Γκαρυκυί, που είχαν παραστή, έμβρόντητοι, σ' εκείνη τήν πλαστοπροσωπεία...

—Χά! χά! χά! Επὶ τέλους! βρυχήθηκε και τὸ κοινόν, με χειροκροτήματα αλλόφρονα.

—Τσάκισέ του τὰ παιδιά

—Τὸ σακκί εἶν' άδειο, δέν εχει μέσα τίποτα! φώναζε τὸ κοινόν.

—Εἰστε κλέφτες! Θέλουμε πίσω τὰ λεφτά μας!...

—Τώρα θά δῆτε, έννοια σας! φώναζε, ξαφνικά, κι' ο Κογκολέν, χυμώντας στη σκηνή, μ' ένα παλούκι. Αφήστε ντε, και μένα νά βαρέσω! Α, άχρεῖ, κανάγια, κατεργάρη! Α, κάθαρμα, παληάνθρωπε, χαφιέ!...

Κι' ή σανίδα άνεθοκατέβαινε! Κι' άρχισαν, τότε, γοερές φωνές, νά βγαίνουν από μέσ' από τὸ σάκκο! Και τὸ κοινόν, που νόμιζε πὸς όλ' αὐτὰ που έγιναν, ήταν καινούργιο «κόλπο» τοῦ θιάσου, μιά καινούργια «έκπληξις» γιά τὸ άκροατήριον, έξοπασε σὲ τρελλά χειροκροτήματα, και χτυποῦσε χέρια και ποδιάρια. Λίγο ακόμα και θ' άνεβαίνουν άπάνω, νά βοηθήσουν στις έυλιές τοῦ Κογκολέν!...

—Ελεος! Αχ! Βοήθεια! ούρλιαζε, στο σάκκι, ο Λαφφεμάς, παίζοντας, τώρα, εκ τοῦ φυσικοῦ, τόν αξιολύπητό του ρόλο, όπως δέν είχε ποτέ ξαναπαίξει!...

—Α, βρωμερέ, κανάγια, κατεργάρη! συνέχιζε ο Κογκολέν, χτυπώντας μ' όλη του τη δύναμη, στο σάκκο. Θυμάσαι τις μπασιτοινίες που μὸ κατέβασες, τη γρονθοποτινάδα τοῦ Λυρώ; «Ελεος! Βοήθεια!», κανάγια! Σὺ που γύρευες νά ψήσης τόν άφέντη μου! Κάθαρμα, παληάνθρωπε, χαφιέ!...

Η γοερές κραυγές τοῦ Λαφφεμάς, έγιναν ένας ψιθύρος που μόλις ακουγόταν, και στο τέλος, έπαψαν όλότελα. Και τὸ κοινόν, μιά κι' ή κωμωδία πήρε τέλος, άρχισε νά βγαίνει απ' τήν έξοδο, με χάχανα κι' επιδοκίμασιες...

—Ωστόσο, οἱ τρεῖς ήθοποιοί, είχαν σύρει τὸ σακκί, έξω απ' τη σκηνή. Τ' άνοιξαν, κι' έλευθερώσαν τὸ δόλιο Λαφφεμάς, άξιοδάκρυτο, καταμωλωτισμένο, τασκισμένο, μισοπεθαμένο...

Κι' ο Κογκολέν στυλώθηκε περήφανα μπροστά του, στις δύο του άχαμνές άριδες, όπως είχε δει νά κάνη κι' ο άφέντης του! Κι' ή πρώτη σκέψη, φυσικά, τοῦ Λαφφεμάς, ήταν νά τραβήξει τὸ μαχαίρι του, και νά χυμήξει, ίσια, καταπάνω του, μολύβι, έπαισε, τότε, και τοῦ γάντζωσε τόν ώμο.

—Σιγά! Σιγά! Τί διάβολο! πρόφερε μιά σαρκαστική φωνή —ή φωνή τοῦ φοβεροῦ Ρινάλ-

ντο...

Κι' όσπου νά βγάλη κίχ, ο περίφημος χαφιές τοῦ επισκόπου, άποβολομένος απ' τόν τρόπο, άναυδος απ' τήν άπελπισία, τρελλός από λύσσα και μανία, σύρθηκε έξω, απ' τούς μπράβους τοῦ Ρινάλντο, που άναγκάστηκαν νά τόν κουβαλήσουν, τόσο ήταν άποκαωμένος, και μόλις πὸς βασιόταν στα ποδιάρια του...

Μιάν ώρα ύστερότερα, ο Λαφφεμάς βρισκόταν στη Βαστίλλη.

XLIX

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

Τὸ ίδιο πρωί, ο Ρισελιέ είχε μιά συνδιάσκεψη μακρά, με τὸ μυστηριώδη καπουτσίνο, που πήγαινε, πὸ και πὸ, τάχα γιά νά τόν έξομολογήσει, καθώς έλεγαν, και πὸς λεγόταν πάτερ-Ίωσήφ. «Όταν ο καλόγερος, κατεβάζοντας τη σταχτιά κουκούλα του, έφυγε, άκαμπτος και σιγήλός, ο Ρισελιέ έμεινε, γιά πολύ, συλλογισμένος.

—Η πονηριά κι' ή δύναμη! ψιθύρισε. Έχει δίκιο ο πάτερ-Ίωσήφ. Αὐτὰ τὰ δύο, άντάμα, είνε τὰ όπλα κάθε αξιώματος. Τὸ ψέμμα, πρώτα, γιά τη θεωρία — και τὸ πελέκι τοῦ δημί-ου, γιά τήν πράξη. Αλλά πρέπει νά δαμάσσει, λέει, τις όρέξεις μου! Στὸ σημεῖο τοῦτο, ο καλός μου μοναχός γελιέται! έξακολουθήσε νά λέη, με χαμόγελο. Άνθρωπος δίχως πάθη, μπορεί νά κυβερνήσει; Μήπως τὰ πάθη δέν είνε τὸ κεντρί, πὸς δυναμώνει τήν όρμη κάθε καλοῦ λόγου;...

Τὸ βλέμμα τοῦ Ρισελιέ κρφώθηκε σ' ένα χαρτάκι, άνοιχτό μπροστά του, με μιά γραμμή, μονάχα, χαραγμένη από χέρι βιαστικό, τρεμουλιαστό.

—Ελαβα αὐτὸ τὸ σημεῖωμα, έκανε μ' ένα συνοφρύωμα, χτές, στίς τέσσερες, από τὸ Λαφφεμάς. Ο Λαφφεμάς δέν φάνηκε τὸ βράδυ, οὔτε σήμερα τὸ πρωί, στο σπίτι του. Επομένως συνελήφθη, πράγματι. «Ω! Μήπως ο Κοσίνι μάντεψε τούς σκοπούς μου, κι' άρχίζει, τώρα, νά με παρακαλῇ; Νά είνε, αὐτὸ, κήρυξις πολέμου; Κι' όμως, πρόσθεσε άπειλητικά, έχω ανάγκη απ' τὸ Λαφφεμάς...

Επὶ κάμποσα λεπτά, βημάτισε άργά μέσ' στο γραφείο του, πὸς έμοιαζε σάν προσευχήτριο. Ήταν ντυμένος με στολή της ήπιαςίας, όπως τις περισσότερες φορές: Τὸ σπαθί του χτυποῦσε στο πλευρό του.

—Ας πάω, τώρα! ψιθύρισε μοναχός του, μ' έναν άναστεναγμό βαθύ.

Φόρεσε τὰ γάντια του, στερέωσε τὸ ζῖφος του, πήρε τὸ καπέλο του στο χέρι, και με βήμα σταθερό, προχώρησε, ίσια, σὲ μιάν αίθουσα, σὸς βάθος τοῦ μεγάλου διαδρόμου-αίθουσας, πὸς δέν είχε άλλο άνοιγμα, παρά έναν πολὺ μικρὸ φεγγίτη. Ή Μαριόν Ντελὸρμ

ήταν εκεί. Μόλις μπήκε ο Ρισελιέ, σηκώθηκε, κι' έκανε μιάν υπόκλιση. Ήταν λίγο χλωμή, αλλά χαμογελοῦσε, και τὸ ειρωνικό αὐτὸ χαμόγελο, είχε κάτι τὸ ήρωικό.

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ θά με κολάσει! μούγκρισε εκείνος από μέσα του.

Μιά στιγμή, άναμετρήθηκαν βουβά. Τὸ βλέμμα τοῦ Ρισελιέ ήταν γεμάτο έρωτα, αλλά έρωτα ανθρώπου άνωτέρου, πὸς θεωρεῖ, συνήθως, τη γυναίκα, σάν ένα όργανο τέρψεως, άπλως, και κλίνει μέσα του και κάποια περιφρόνησι. Ή Μαριόν Ντελὸρμ χαμογελοῦσε.

—Προχθές, άρχισε ο Ρισελιέ, άπότομα, σ' άς προσέφερα ένα έκατομμύριο, δηλαδή μιά περυσία, πὸς ή ίδια ή βασίλισ-

τε σάν συμβολαιογράφος, πὸς κάνει μιάν άπογραφή άντικειμένων, κι' όχι σάν άνθρωπος πὸς έξομολογείται έρωτα...

Ο Ρισελιέ άλλαξε χρώμα. «Ενοίωσε τήν προσβολή τῶν λόγων της, μ' όλο πὸς ήταν άρχοντας μεγάλος, κι' εὐπατρίδης. Τὸ πρόσωπό του πήρε έκφρασι σκληρή.

—Λάθετε τόν κόπο νά καθήσετε! εἶπε χαϊδευτικά ή Μαριόν. «Όχι; Ε, τότε, έπιτρέψατέ μου νά προσβάλω τὸ θεῖον, πὸς αντιπροσωπεύετε, και νά καθήσω μπροστά στον ιερέα μου, ενώ εκείνος στέκεται όρθός!...

Κι' έπαισε, ναχελῶς, στήν πο-λυθρόνα. —Χθές, ξαναεἶπε ο Ρισελιέ, σ' άς ειδοποίησα, θαρρῶ, δτι

Ο Καρδινάλιος Ρισελιέ

σα δέν έχει, μέσ' στο ιδιαίτερο ταμείο της. Σ' άς πρότεινα, έπίσης, νά σ' άγοράσω ένα μέγαρο, μέσα στην πρωτεύουσα, νά σ' άς τὸ επιπλώσω με κάθε πολυτέλεια, και νά σ' άς δωρήσω, ἐπὶ πλέον, κι' ένα σπίτι πὸς έχω στα περίχωρα. Και μαζὶ μ' αὐτὰ, σ' άς υποσχέθηκα πὸς σ' άς προσφέρω πολὺτιμα κοσμήματα, όποια και όσα θά έπιθυμούσατε...

Η Μαριόν έξοπασε σὲ γέλια. —Ναί! εἶπε ο έπίσκοπος, ψυχρά. Αὐτὴ ήταν ή άπάντησας: Γέλια...

Με συγχωρεῖτε, κύριε έπίσκοπε, εἶπε, γελώντας πάντοτε, εκείνη-κι' ήταν ήρωικό αὐτὸ τὸ γέλιο, γιάτ' ή καρδιά της έτρεμε στο βάθος-άλλά μιλά-

βαρύνεσθε με μιά σοδαρή κατηγορία συνωμοσίας κατὰ τοῦ καθεστώτος. «Όλες ή άποδείξεις ένοχῆς, σ' άς ειδοποίησα, πὸς βρίσκονται στα χέρια μου. Σ' άς εἶπα δτι εἶνε άναγκαῖο, σ' αὐτούς τούς δύσκολους καιρούς πὸς διανύουμε, νά χτυπήσωμε τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ, με παραδείγματα σκληρῆς δικαιοσύνης, κι' δτι οὔτε τὸ αδύνατό σας φύλο, οὔτε ή νεαρά σας ήλικία, οὔτε ή μεγάλη ωμορφιά σας, δέν θά ήσαν ίκανά νά σ' άς γλυτώσουν από μιά έπικείμενη τιμωρία...

—Τώρα τήν κρατῶ!... Ακούστε, Μαριόν. Εσείς με σπρώξατε σ' αὐτὴ τήν άπόγνωση! Τόσο τὸ χειρότερο γιά σας! Τόν έρωσή σας, τόν μισῶ θανάσιμα! Τόν μίσω απ' τη στιγμή, πὸς μέσ' στο μέγαρο τοῦ Άνγκ, σ' άς είδα μαζί, χέρι με χέρι. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! Είμαι ο δυνατότερος, τὸ έξέρετε!

—Ο Ρισελιέ τήν είδε πὸς κλονίστηκε, και μούγκρισε:

—Τώρα τήν κρατῶ!... Ακούστε, Μαριόν. Εσείς με σπρώξατε σ' αὐτὴ τήν άπόγνωση! Τόσο τὸ χειρότερο γιά σας! Τόν έρωσή σας, τόν μισῶ θανάσιμα! Τόν μίσω απ' τη στιγμή, πὸς μέσ' στο μέγαρο τοῦ Άνγκ, σ' άς είδα μαζί, χέρι με χέρι. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! Είμαι ο δυνατότερος, τὸ έξέρετε!

—Ναί! εἶπε ο Ρισελιέ, τρίζοντας τὰ δόντια. Και σ' αὐτὴ τήν προειδοποίησί μου, άπαν-

τήσατε με γέλια...

—Νά με συγχωρήτε, και πά-λι, έκλαμπρότατε, κι' έπιτρέψατέ μου, και πάλι νά γελάσω, γιάτ' μιλάτε σάν ένας δικαστής, πὸς διαβάξει κατηγορητήριο, κι' όχι σάν άνθρωπος πὸς έξομολογείται έρωτα...

Μιά λύσσα ξαφνική και σκοτεινή, δάγκωσε τήν καρδιά τοῦ επισκόπου.

—Γιά σταθήτε λίγο, εκλαμπρότατε. Προχθές κανατε άπογραφή πραγμάτων, χθές άπαγ-γελαιτε τὸ κατὸν κατηγορητήριο... Σήμερα, τί πρόκειται ν' άκού-σω;...

Ο έπίσκοπος στυλώθηκε μπροστά της. «Απλώσε τὸ χέρι του, σάν τίγρις πὸς σηκώνει τὸ ποδάρι...

—Έχετε δίκιο, εἶπε. Σήμερα, δέν θά είμαι πιά, οὔτε άπογραφεύς, οὔτε κριτής...

—Δήμιος, τότε, ίσως;...

Η λείξι τόν μασιγίωσε... «Εκανε λίγα βήματα πὸς πίσω. Γιά ένα δευτερόλεπτο, έσκυψε τὸ κεφάλι. «Όταν τὸ ξανασηκώσε, τὸ πρόσωπό του ήταν τρομερό. Η Μαριόν σηκώθηκε από τήν πολυθρόνα της. Μιά πνοή τρόμου φύσηξε στήν κά-μαρα...

—Δήμιος; έκανε εκείνος, μ' ένα μορφασμό στα χείλη άπο-τρόπαιο. Δήμιος; Γιατί όχι;...

Η Μαριόν είχε καρδιά γε-υνναία. Η άπειλή εκείνη τήν έρέ-θισε. Μιά άστραπή άγανακτή-σεως, πέρασε μέσ' στα όρώα μάτια της. Ο Ρισελιέ όπισθο-χώρησε. Εκείνη έκανε δύο βή-ματα μπροστά.

—Εστω! εἶπε. Πὸς εἶνε τὸ πελέκι σας, λοιπόν; Προτιμῶ τὸ άτσολιὸ τὸ φίλημα, στον έλεύθερό μου τὸ λαιμό, παρά, στα χείλη, τὸ δικό σας τὸ φι-λί!...

—Όχι! έξοπασε εκείνος, με βροντηρή, αν και υπόκωφη, φωνή, πὸς άντήχησε σάν κε-ραυνός σ' αὐτιά της. «Όχι, ε-σὺ δέν θ' άνέθης στο ίκρίωμα! Δέν πρόκειται γιά σένα! Πρό-κειται γι' αὐτόν πὸς αγαπᾷς! Ο έρωμένος σου, μονάχα, θ' άνεθῇ! Ακούσε: Ο Σέν-Μάρς εἶνε σ' άς χέρια μου! Εσὺ θ' άποφασίσης γιά τήν τύχη του!...

Εκείνη ρίχνης, ίσαμε τὰ βά-θη της ψυχῆς της. Σκέπασε με τὰ χέρια της τὸ πρόσωπο, και πέλλισε:

—Φτωχὸ παιδί! Η ζωή της συμπάθει, πὸς άρχιζα νά τοῦ χῶ, φαίνεται δέν τὸ βγαίνει σὲ καλὸ!...

Ο Ρισελιέ τήν είδε πὸς κλο-νίστηκε, και μούγκρισε:

—Τώρα τήν κρατῶ!... Ακούστε, Μαριόν. Εσείς με σπρώξατε σ' αὐτὴ τήν άπόγνωση! Τόσο τὸ χειρότερο γιά σας! Τόν έρωσή σας, τόν μισῶ θανάσιμα! Τόν μίσω απ' τη στιγμή, πὸς μέσ' στο μέγαρο τοῦ Άνγκ, σ' άς είδα μαζί, χέρι με χέρι. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν! Είμαι ο δυνατότερος, τὸ έξέρετε!

(Ακολουθεῖ)

χτυπώντας τον ανάβήτη του.

Η δεύτερη σφαίρα τρύπησε το καπέλλο του Φρίτζ, ενώ το αλόγο του, που τρόμαξε, άρχισε να καλπάζει σαν άφηνιασμένο...

Τί είχε συμβεί;

Ένας καθολάρος είχε προβάλλει έξαφνα μπροστά στους δυο αχώριστους φίλους... Καί, περνώντας πλάι τους μ' άστραπιαία ταχύτητα, άδειασε έπάνω τους τα πιστόλια...

Η όρμη του αλόγου του ήταν τόση, ώστε τον παρέσυρε σαν σφαίρα, σε απόσταση μεγαλύτερη των είκοσι μέτρων. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ζάν-Πώλ είχε ξεγοφιαστή και το αλόγο του Φρίτζ εκάλπαζε σαν τρελλό...

Για μία φορά ακόμα, με τη βοήθεια του κρασιού, οι δυο φίλοι είχαν γελαστεί: 'Η σιλουέτα που είδαν να κινείται μακριά και πού του φάνηκε για λαγός, ήταν, όπως ξέρουμε, ο Κόκκινος Τζίλ. 'Ο βδελυρός 'Ατσιγγανός είχε αρχίσει να πραγματοποιεί την εκδίκησή του.

Τώρα, ο Ζάν-Πώλ εσφάδαζε, με το ένα του πόδι πιασμένο στον αναστολέα του... Το αλόγο του λυγίζει ολοένα και πιο πολύ απ' τον πόνο, παρασύροντας τον άτυχo καθολάρο του...

Ο Φρίτζ πάλι παρασυρόταν απ' το ξετρελλαμένο αλόγο του, που δεν μπορούσε να το συγκρατήσει. Μόλις η πρώτη στιγμή της έκπληξής του πέρασε, ξεμέθυσε ως δια μαγεύας. 'Η έτοιμότης του πνεύματος που ήταν τόσο έντονη σ' αυτόν, του ξαναγύρισε με μιαν ιδέες διαδεχόντουσαν ή μιαν ήν άλλη με καταπληκτική ταχύτητα.

Είχε αναγνωρίσει τον Κόκκινο Τζίλ!... 'Όστε ο κρεμασμένος είχε αναστηθίσει;

Χάρης σε ποιο διαβολικό θαύμα;

Ο κομικός δεν έπεδίαζε να το εξηγήσει αυτό... Ένα γεγονός ήταν αλήθεια: ότι ο 'Ατσιγγανός έζοωσε...

Έτσι, ενώ ο Ζάν-Πώλ δεν ήξερε ακόμα ποιος ήταν ο έχθρος που τους είχε έπιτεθί, αυτός είχε αναγνωρίσει τον 'Ατσιγγανό, τον βασανιστή της Μινιόν...

Μια σφαίρα σφύριξε στ' αυτιά του... Κι' άμέσως ένας δεύτερος πυροβολισμός άκούστηκε...

Άμέσως ο μικροσκοπικός μας ήρωας άνορθώθηκε στους αναβολείς του κι' άρχισε να τραβά με όλη του τη δύναμη τα χαλινάρια. Τέλος, έπειτ' από πολλές προσπάθειες, κατάφερε να σταματήσει έντελώς το αλόγο του και να το αναγκάσει να κάνει μεταβολή...

Έπειτα, κτυπώντας το άγρια με τα σπηρούνια του, το έκανε να όρμήσει κατ' ευθείαν προς τον 'Ατσιγγανό της δυστυχίας...

Κι' αυτό που είδε τότε, τον έκανε να δεκαπλασιάσει τις δυνάμεις του. Το αλόγο του Ζάν-

Πώλ, με το στήθος του κατακόκκινο στριφογύριζε, παρασύροντας τον δυστυχισμένο ανάβήτη του.

Συγχρόνως ο Κόκκινος Τζίλ, βλέποντας τη μειονεκτική κατάσταση του τρομερού έχθρου του, πλησίασε και ξεπέφει μ' ένα πήδημα. Έπειτα, στέκοντας μπροστά στο πληγωμένο αλόγο και, χώνοντας του και τα δέκα του δάχτυλα μέσα στα ρουθούνια του, το άναγκασε να σταθή μια στιγμή ακίνητο και κατόπιν να σωριασθή κάτω με το πλευρό, πλακώνοντας κάτω απ' το σώμα του δολοκλήρο σχεδόν τον Ζάν-Πώλ...

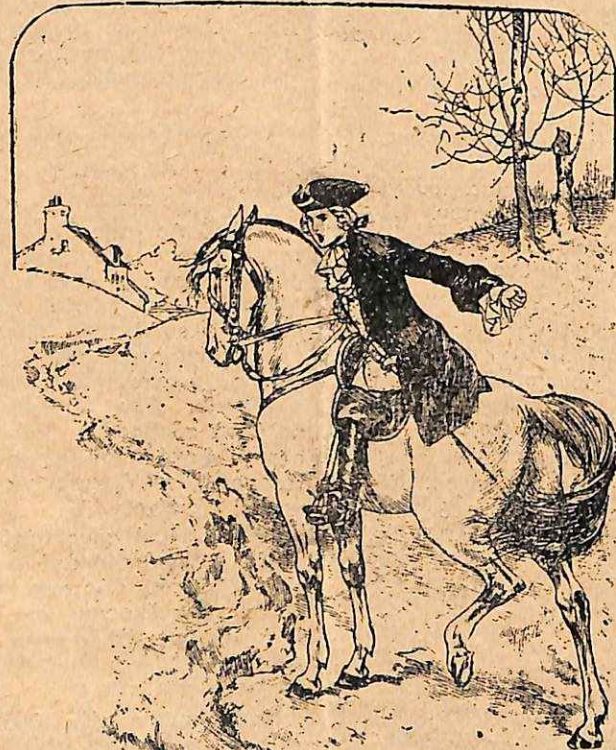
Υψώνοντας τότε τα μάτια του ο δυστυχισμένος γίγας, ο οποίος, παρ' όλη αυτά, δεν είχε χάσει ακόμα τις αισθήσεις του, είδε τον Κόκκινο Τζίλ να

ή να προλάβει το μοιραίο χτύπημα...

Την ίδια στιγμή, ο Κόκκινος Τζίλ κατέβασε το χέρι του... Μά εξαφνα τότε έγινε ένα θαύμα...

Το αλόγο του Ζάν-Πώλ, που ή σφαίρα το είχε πετύχει χωρίς άλλο στην καρδιά, σάλευε άδύνατα, λαχανιάζοντας... Κι' εξαφνα, σ' ένα τελευταίο σπασμό αγωνίας, μισοανασηκώθηκε και ξανάπεσε βαρύ από την άλλη μεριά...

Ο Κόκκινος Τζίλ δεν είχε προφτάσει ακόμα να χτυπήσει... Τόσο γρήγορο ήταν το άνασκήμα του αλόγου, ώστε πριν προλάβει να τραθηχί, εκείνο ξαναπέφτοντας, τον παρέσυρε κι' εκείνον στην πτώση του κι' έτσι η κατάστασις μετεβλήθη μέσα σε μια στιγμή... Ο Κόκκινος Τζίλ βρισκόταν

Ο Φρίτζ έβγαλε μια κραυγή φρίκης...

όρμηά εναντίον του, κρατώντας στο χέρι του το μαχαίρι του.

Η κατάσταση ήταν φριχτή...

Ο Ζάν-Πώλ ήταν γενναίος... κι' όμως ένοιωσε μια θανάσιμη αγωνία να του σφίγγει το λαιμό... 'Η καρδιά του έπαψε για μερικές στιγμές να χτυπάει... Έβλεπε το θάνατο μπροστά του...

Ο 'Ατσιγγανός, τα μάτια του οποίου έλαμπαν από μια έγκληματική φλόγα, χαμογέλασε φριχτά... Και ύψωσε το μαχαίρι του...

Την κίνησή του αυτή την είδε ο Φρίτζ, τη στιγμή που έστριβε το αλόγο του...

Ο κομικός όμως έγινε πελιδνός κι' έβγαλε μια κραυγή φρίκης... Ήταν πολύ μακριά όμως ακόμα για να έμποδισή

τώρα αυτός πληγωμένος κάτω απ' το αλόγο, στη θέση του Ζάν-Πώλ.

Εκείνη τη στιγμή, ο Φρίτζ έφτασε με το σπαθί του ψηλά. Σταμάτησε το αλόγο του και του, έφτασε καταγής. Μια ματιά του, έφτασε για να κρίνει την κατάσταση.

Είδε τον πιστό του φίλο λιπόθυμο και τον Κόκκινο Τζίλ, σώμα του αλόγου... Μονάχα τα πόδια του, τα οποία σάλευε μανιασμένα, ήταν ελεύθερα...

Το πρώτο που έκανε, ήταν να πάρη από κάτω το μαχαίρι του 'Ατσιγγανού και να το πετάσει στη ζώνη του. Το αλόγο τώρα δεν έκανε ούτε μια κίνηση. Μά τα πόδια του Κόκκινου Τζίλ, αφού σάλεψαν για τελευταία φορά, άπόμειναν ακί-

νητα...

—'Ωραία! είπε ο Φρίτζ. Φαίνεται πως ο 'Ατσιγγανός έχασε τις αισθήσεις του.

Κι' άμέσως, παίρνοντας διαφορά λουριά από το αλόγο, έδεσε μ' αυτά δυνατά τα πόδια του 'Ατσιγγανού, κάνοντας τις σάρκες του να ματώσουν...

Μόλις τελείωσε αυτή την άσκολία, άκουσε κοντά του ένα στεναγμό... Ήταν ο Ζάν-Πώλ που συνέρχόταν... Άνασηκώθηκε στον ένα του άγκωνα και κύτταξε γύρω του, με ύφος ξαφνιασμένο...

—'Ε, φίλε μου, φώναξε ο Φρίτζ, μού φαίνεται πως φτηνά τη γλυτώσαμε...

—Πού είνε αυτός ο καταραμένος 'Ατσιγγανός; μούγκρισε ο Ζάν-Πώλ.

—Εκεί! του άπάντησε, γελώντας ο Φρίτζ, και δείχνοντας με το χέρι του τα δεμένα πόδια του Κόκκινου Τζίλ. Το αλόγο του τον έπηρε για στρώμα... Πώς σου φαίνεται αυτή η περιπέτεια;

—Μου φαίνεται... μού φαίνεται, άπάντησε ο γίγας, άνακαθίζοντας, πως το σκονί με το οποίο τον δέσαμε, δεν ήταν άρκετά γερό ή πως ο διάβολος άνακατέυτηκε σ' αυτή την ιστορία...

—'Η κάποιο ταίρι του 'Ατσιγγανού, που έκοψε το σκονί άμέσως μετά την άναχώρησέ μας... Μά αυτή τη φορά δεν θα μας ξεφύγη...

—'Ω! 'Ω! έκανε ο Ζάν-Πώλ.

—Τί έχεις;

—'Ω!... Έχω τα κόκκαλά μου σπασμένα... 'Ω!

—Μπορείς να σηκωθείς;

—Ναι... Βοήθησέ με λίγο...

Πράγματι, βοηθώντας τον με όλες τις δυνάμεις, ο μικρός Φρίτζ κατόρθωσε να στυλώσει όρθιο τον γιγάντιο σύντροφό του...

Ο Ζάν-Πώλ βρισκόταν σ' άξιοθρήνητη κατάσταση... 'Απ' τη μύτη του έτρεχε αίμα, είχε τρία τεράστια έξογκώματα στο μέτωπό του και τα ρούχα του ήταν γεμάτα χρώματα και λάσπη...

Φταρνίστηκε σαν σκύλος που βγαίνει από το νερό, ψαχουλεύτηκε, έκανε μερικές άναπνευστικές κινήσεις, άνάπνευσε τρεις φορές, σκούπισε τη μύτη του και είπε με τη στεντόρεια του φωνή:

—'Υπάρχουν ακόμα ήραίες ήμέρες για τους βασιλικούς φρουρούς, μικρέ μου!... Και τώρα, άς άσχοληθούμε με τον κρεμασμένο μας.

—Έπειτ' από μερικές προσπάθειες, οι δυο φίλοι κατόρθωσαν να παραμερίσουν το αλόγο και ν' άπαλλάξουν τον Κόκκινο Τζίλ απ' το βάρος του σώματός του. Συγχρόνως σχεδόν, ο άθλιος άνοιξε τα μάτια του που ήταν κατακόκινα.

—Έκανε ένα πήδημα για ν' άνασηκωθεί, μά τα δεμένα πόδια του τον έκαναν να πέσει βαρύς κάτω...

Οι δυο βασιλικοί φρουροί

ώρμησαν τότε εναντίον του... Ο Κόκκινος Τζίλ άμυνόταν λυσσασμένα με τις γροθιές, με τα νύχια, με τα δόντια, με το κεφάλι... Μά η προσπάθειές του πήγαν χαμένες... Μέσα σε δυο στιγμές, ο άθλιος βρισκόταν δεμένος χειροπόδαρος, άνικανος να κάνει την παραμικρή κίνηση. Τα μάτια του πετούσαν άγριες άστραπές, τα χείλη του άφριζαν.

—Σας καταριέμαι! ούρλιαξε. 'Α! 'Απιστοι σκύλοι!

—Σκαμός! έκανε ο Φρίτζ, δίνοντας του μία δυνατή κλωτσιά. 'Εσύ, Ζάν-Πώλ, φύλαγε τον καλά, γιατί εγώ θα πάω να κάνω μία βόλτα έδω γύρω...

—Πού θα πάς;

—Θα το μάθης σε λίγο... άπάντησε ο Φρίτζ, δένοντας το αλόγο του σ' ένα δέντρο. Ζήτημα ζωής ή θανάτου!

—Μη λείψεις μόνο πολύ! του συνέστησε ο Ζάν-Πώλ.

—'Όσο γι' αυτό, ήσυχασε.

Ο Φρίτζ εξαφανίστηκε άμέσως τρέχοντας.

—Όταν έμεινε μόνος ο Ζάν-Πώλ, έκατσε καταγής κι' έπιασε το κεφάλι του άνάμεσα στα δυο του χέρια. 'Η έμπιστοσύνη του στο μικροσκοπικό του φίλο ήταν τόση, ώστε δεν άναρωτήθηκε καν πού πήγαινε και για ποιά σκοπό. Ο μικρός του είχε πη να φυλάξη τον αιχμάλωτο κι' αυτός τώρα υπάκουε.

Ενώ ήταν βυθισμένος σε σκέψεις, είδε έξαφνα να ξεπροβάλλει ένας άνθρωπος από το μικρό δάσος, στην άκρη του οποίου διαδραματιζόταν τα παραπάνω γεγονότα.

Άμέσως, ο Ζάν-Πώλ, που τα περίμενε όλα, πετόχηκε έπάνω με το σπαθί στα χέρια.

Μά συνήλθε άμέσως, άναγνωρίζοντας το Λαέρτη.

Βλέποντας τον Ζάν-Πώλ, ά ποιητής της αύλης έβιασε το βήμα του.

—'Επί τέλους, σε βρίσκω! του φώναξε. Πού είνε ο Φρίτζ; Τί κάνετε; Μια ώρα τώρα έχετε εξαφανιστή... και σας άναζητώ παντού...

—'Αντί άλλης άπάντησεως, ο Ζάν-Πώλ του έδειξε τον αιχμάλωτο.

Ο Λαέρτης λίγο έλειψε να σωριασθή κάτω απ' την έκπληξή του, βλέποντας τον 'Ατσιγγανό, δεμένο χειροπόδαρο.

—Ο έξοχώτατος κύριος Κόκκινος Τζίλ! του είπε ο Ζάν-Πώλ.

Τα βλέμματα του Λαέρτη πήγαιναν από τον Τζίλ στο πτώμα του αλόγου και από το Ζάν-Πώλ στον Τζίλ.

—Τί συνέβη; ρώτησε. Νόμιζα πως ο 'Ατσιγγανός βρισκόταν στον άλλο κόσμο.

—Θα σας το πω άμέσως, άπάντησε ο Ζάν-Πώλ, τραβώντας τον ποιητή λίγο παράμερα.

Και με μερικές λέξεις, του εξήγησε την περιπέτεια τους.

—'Όσο για το κρέμασμα, χρησιμοποιήσαμε φαίνεται

σχοινί κακής ποιότητας. Μπορεί να γελαστή κανείς καμιά φορά... Αυτό συμβαίνει σ' όλο τον κόσμο... Πρό όλιγου ακόμα πήρα τον Κόκκινο Τζίλ για λαγό... Κι' όμως γελάστηκε...

Τη στιγμή εκείνη, έφτασε και ο Φρίτζ...

Με την πρώτη ματιά, ο Λαέρτης είδε πως ή κοιλιά του βασιλικού φρουρού είχε παραφουσκώσει... μά τα γεγονότα ήσαν πολύ σοβαρά κι' άπέφυγε να του πη τίποτε σχετικώς.

—Λοιπόν, Φρίτζ; τον ρώτησε.

—'Ε, λοιπόν, βλέπετε, κύριε Λαέρτη, άπάντησε ο κομικός, δείχνοντας τον Κόκκινο Τζίλ. 'Ο Ζάν-Πώλ θα σας τα εξηγήσει όλα...

—Ναι... όλα... Και τί θα τον κάνετε τώρα αυτόν τον άθλιο;

Αυτή ή ερώτησις φάνηκε χωρίς άλλο παράδοξη στο Φρίτζ, ο οποίος άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

—Τί θα τον κάνουμε; τραύλισε. Μά... μά...

Και χάραξε με το χέρι του τον άέρα.

Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

—'Ο Λαέρτης κατάλαβε.

φίερας...

Ο Κόκκινος Τζίλ ήταν άδυσώπητος... Έπρεπε λοιπόν να δείχουν άδυσώπητοι μαζί του...

Βλέποντας τον ποιητή βυθισμένο σε σκέψεις, ο Ζάν-Πώλ και ο Φρίτζ ένοιωσαν μ' άδυσώπητο τον άιχμάλωτό τους ή θά τους έμποδίζει να κάνουν ό,τι είχαν σκοπό να κάνουν;...

Ο Λαέρτης τέλος άνασήκωσε το κεφάλι του.

—'Ανακρίνατε αυτό το κτηροχά! φώναξε ο Ζάν-Πώλ. Μά τί λές και σύ; Δεν πρέπει, πριν άρχίσουμε το γλέντι, να έγκραστησουμε τον Τζίλ, σ' ένα θεωρείο που άνετο;... Δυο βασιλικοί φρουροί πού θα τρώνε και θα πίνουν, είν' ένα θέαμα, πού άξίζει, μά την πίστι μου, να το δώ...

—'Ετσι δεν είνε;

—Ναι... Σύμφωνοι;

—'Αμέσως ο Ζάν-Πώλ διευθύνθηκε βλαστημώντας, άκόμα από τους πόνους τους οποίους ένοιωθε σκληρούς, προς το πτώμα του αλόγου του.

Τράβηξε απ' τη σέλλα ένα μακρύ και πλατύ λουρί και ξαναγύρισε προς τον κατάκειτο αιχμάλωτο, τον οποίο ο μικρός Φρίτζ κύτταξε με περιφρόνησι και φρίκη...

Δεν παρουσιάστηκε καμιά άνάγκη συνεννόησης μεταξύ των δυο συντρόφων. Μά μία ματιά, είχαν καταλάβει ο ένας τον άλλο.

Ο Ζάν-Πώλ πέταξε το λουρί του στο Φρίτζ.

Κι' αυτός με το σουγιά του το έκοψε στα δυο...

Πέρασαν τότε το ένα λουρί στις μασχάλες του αιχμάλωτου και με το άλλο του έδεσαν το λαιμό.

Έπειτα, ο Ζάν-Πώλ άρπαξε το Τζίλ μέσα στα εύρωστα χέρια του και τον μετέφερε κάτω από μία βελανιδιά. Εκεί, άφοδ άνάσανε, έγεννε στο Φρίτζ, ο οποίος σκαρφάωσε στο δέντρο και κάθισε καθάλα- λικευτά στο πιο χοντρό κλαδί του...

Μέσα σε μια στιγμή, οι δυο σύντροφοι κρέμασαν το Τζίλ απ' αυτό το κλαδί, μά από το σκονί πού ήταν περασμένο στις μασχάλες του.

Ο 'Ατσιγγανός, κατά τη διάρκεια όλης αυτής της διαδικασίας, δεν έποθέθηκε ούτε μία λέξη, ούτε άναστενάξε καν. Περίμενε τά πάντα εκ μέρους των έχθρων του...

—'Όλα είναν τελειώσει τώρα γι' αυτόν, έρωτες και μίσση, πλύση και έγκλήματα και προδοσίες... 'Ο θάνατος λοιπόν τον ένδιέφερε λίγο, μά το ένστικτο πάλευε μέσα του τρομερά...

Τί θα του έκαναν τάχα χειρότερο απ' το θάνατο;

Ο Λαέρτης, τον οποίο είχε άναγνωρίσει πολύ καλά, είχε πει στους δυο συντρόφους:

—Κάμετε τον ό,τι θέλετε!...

(Άκολουθεί)

Ο άθλιος Κόκκινος Τζίλ ήταν δεμένος τώρα χειροπόδαρος...

—Και σύ, Ζάν-Πώλ, είπε, τί λές να τον κάνετε;

Με τη σειρά του κι' αυτός, ύψωσε το χέρι του και το κατέβασε, σαν να έκοβε το κεφάλι ενός ανθρώπου.

—'Ανάνδρε! μούγκρισε ο άθλιος.

—Δεν είχαμε τον ίδιο πατέρα, σύντροφε, του άπάντησε γαλήνιος ο Ζάν-Πώλ, για να έχουμε το ίδιο όνομα. 'Ανανδρος είσαι σύ ο παλιάνθρωπος, πού έκανες να μαρτυρήσει ένα κοριτσάκι!...

Έξαφνα στάθηκε, βλέποντας το Φρίτζ να βγάξη μία μπιτλία από το άμπέχανό του.

—Φρίτζ! Παιδί μου! φώναξε ένθουσιασμένος. Δυσόσκα κιόλας! Πέθανε της δίψας... Με περιποϊείσαι, όπως περιποϊείτο, σ' αυτή την άποφασιστική στιγμή.

—'Η ιδέα της θανατώσεως του Τζίλ, έκανε τη μεγαλόψυχη και φιλόανθρωπη καρδιά του ν' άγανακχή... Και όμως, έπρεπε να δείχη άδυσώπητος άπέναντί του... Ναι, έπρεπε να λείψη παιά ο βασανιστής της Μινιόν, ο άδυσώπητος διώκτης της οικογενείας Κυριάνι, το τυφλό όργανο της Μαλ-

φίερας...

Ο Κόκκινος Τζίλ ήταν άδυσώπητος... Έπρεπε λοιπόν να δείχουν άδυσώπητοι μαζί του...

Βλέποντας τον ποιητή βυθισμένο σε σκέψεις, ο Ζάν-Πώλ και ο Φρίτζ ένοιωσαν μ' άδυσώπητο τον άιχμάλωτό τους ή θά τους έμποδίζει να κάνουν ό,τι είχαν σκοπό να κάνουν;...

Ο Λαέρτης τέλος άνασήκωσε το κεφάλι του.

—'Ανακρίνατε αυτό το κτηροχά! φώναξε ο Ζάν-Πώλ. Μά τί λές και σύ; Δεν πρέπει, πριν άρχίσουμε το γλέντι, να έγκραστησουμε τον Τζίλ, σ' ένα θεωρείο που άνετο;... Δυο βασιλικοί φρουροί πού θα τρώνε και θα πίνουν, είν' ένα θέαμα, πού άξίζει, μά την πίστι μου, να το δώ...

—'Ετσι δεν είνε;

—Ναι... Σύμφωνοι;

—'Αμέσως ο Ζάν-Πώλ διευθύνθηκε βλαστημώντας, άκόμα από τους πόνους τους οποίους ένοιωθε σκληρούς, προς το πτώμα του αλόγου του.

Τράβηξε απ' τη σέλλα ένα μακρύ και πλατύ λουρί και ξαναγύρισε προς τον κατάκειτο αιχμάλωτο, τον οποίο ο μικρός Φρίτζ κύτταξε με περιφρόνησι και φρίκη...

Δεν παρουσιάστηκε καμιά άνάγκη συνεννόησης μεταξύ των δυο συντρόφων. Μά μία ματιά, είχαν καταλάβει ο ένας τον άλλο.

Ο Ζάν-Πώλ πέταξε το λουρί του στο Φρίτζ.

Κι' αυτός με το σουγιά του το έκοψε στα δυο...

Πέρασαν τότε το ένα λουρί στις μασχάλες του αιχμάλωτου και με το άλλο του έδεσαν το λαιμό.

Έπειτα, ο Ζάν-Πώλ άρπαξε το Τζίλ μέσα στα εύρωστα χέρια του και τον μετέφερε κάτω από μία βελανιδιά. Εκεί, άφοδ άνάσανε, έγεννε στο Φρίτζ, ο οποίος σκαρφάωσε στο δέντρο και κάθισε καθάλα- λικευτά στο πιο χοντρό κλαδί του...

Μέσα σε μια στιγμή, οι δυο σύντροφοι κρέμασαν το Τζίλ απ' αυτό το κλαδί, μά από το σκονί πού ήταν περασμένο στις μασχάλες του.

Ο 'Ατσιγγανός, κατά τη διάρκεια όλης αυτής της διαδικασίας, δεν έποθέθηκε ούτε μία λέξη, ούτε άναστενάξε καν. Περίμενε τά πάντα εκ μέρους των έχθρων του...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RICHARD UNDERWOOD

Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

ΕΝΟΣ εκατομμυρίου διαμάντια ! φώναζε ο Θόρνμπυ, ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του με όποια. Πού διάβολο θα τα βρεις ;

Ο Σπίερς σηκώθηκε, πήγε κι έριξε μια ματιά στο διάδρομο, κλειδώσε την πόρτα, κατόπιν τράβηξε την καρέκλα του κοντά στον σύντροφό του και είπε αργά, τονίζοντας κάθε λέξη :

— Άκουσε, Θόρνμπυ ! Τελευταία παρατήρησα ότι άρχισαν να μάζε ύποπτες ερωτήσεις εδώ. Πρέπει να φύγουμε ! Έπειτα, βαρέθηκα να άγοι-νίσωμαι για τις εκατό ή διακόσιες λίρες, που κερδίζω από τα διαμάντια που μου φέρνουν χονδρά, κι έτσι άπεφάσα να τελειώσω μ' ένα μεγάλο, τελειωτικό κόλπο... Νά, διά-βασε αυτό.

Ο Θόρνμπυ πήρε την εφημερίδα, που του έδωσε ο φίλος του, και διά-βασε τα εξής :

«ΚΡΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

«Λόγω διαφωνιών μεταξύ των τεχνι-τών κοπής αδαμάντων εις τὸ "Αμστερ-νταμ", ἀποθέματα ἀκατεργάστων αδα-μάντων, ἀξίας ὅπου τὸ ἑκατομμύριον λιρῶν, εὐρίσκονται ἀρραβωνισμένα εἰς τὰ χρηματοκιβώτια τῆς κεντρικῆς ἀπο-θήκης τοῦ Βαν Ντέιν, στὸ Κίμπλεϊ, ὅπου θὰ παραμείνουν, ὅπως φαίνεται, ἐπὶ ὀρόσιον».

— Έ, λοιπόν ; ρώτησε ο Θόρν-μπυ, σηκώνοντας τούς ώμους του. Τι μάζε ενδιαφέρουν εμάς αυτά ;

Τὰ μάτια τοῦ Σπίερς ελαφρῶς παράξενα.

—Τί διάβολο, Θόρνμπυ, δὲν ἔχεις καθάλου ἀντίληψη ! Ἀλλά, φίλε μου, ἀρκεῖ νὰ πληρώσῃ κανεὶς τὴν τιμὴ, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι θέλει !

Στὴν περίπτωσί μας θὰ μάζε στοιχί-σῃ ἓνα δαλλάσιο ταξιδιῦ, λίγων ἑ-βδομάδων ὑπομονῆς καὶ μιάς ὥρας τοῦ πολυ ἐργασίᾳ μὲ τὴ συσκευή μου τῆς ἀξιοσετυλίνης...

—Μονάχα ; Κι' ἔπειτα ;

—Έπειτα, μὲ τὸ αὐτοκίνητό μας, θὰ πάμε στὴν Ἀνατολικὴ Πορτο-γαλικὴ ἀκτὴ, στὸ Λορέντζο Μα-κὲς ἢ στὸ Μπέιρα, ὅπου ἡ ἑλε-νιστικὴ ἀρχὴ εἶνε λιγότερο αὐστη-ρὴς ἀπὸ τὸ Κέιπ Τάουν... Ἀπὸ κεῖ, μὲ τὸ πλοῖο, θὰ πάμε στὴ Μασσα-λία καὶ μετὰ πλοῖο θὰ φύγουμε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκεῖ γνωρίζω πολλούς, οἱ ὁποῖοι θ' ἀρραβωνίουν τὰ διαμάντια μας, χωρὶς νὰ ζητήσουν πολλὰς ἐξηγήσεις...

—Διόλου ! μονομιμούσε ο Θόρν-μπυ. Σὲ φαντάζομαι, φίλε μου ! Τίπο-τε δὲν σε δειλιάζει ἐσένα, όταν θέ-λεις νὰ ἐπιτύχῃς τὸ σκοπὸ σου. Θὰ ἔλεγα πὼς εἶσαι ἓνας ἰνσάντης, ἂν δὲν ἤξερα τὴ λατρεία σου !

—Ὁμολογῶ πὼς ἡ γυναῖκά μου εἶνε τὸ μόνο πλάσμα, πὺ ἀγαπῶ στὸν κόσμον καὶ θὰ ἔδινά ἐγκαρ-δίως καὶ τὴ ζωὴ μου ὅλα, γιὰ νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη. Ἀν θέ-λεις, μάλιστα, νὰ μάθῃς, πὼς χά-ριν τῆς θέλῃ νὰ κάνω τὸ μεγάλο αὐτὸ κόλπο... Μὲ κάθε θυσία θὰ δο-κιμάσω ν' ἀποκτήσω αὐτὰ τὰ δια-μάντια...

—Μὲ κάθε θυσία ! ἐπανέλαβε ἀρ-γά ο Θόρνμπυ, γιὰ ν' ἀκούσω λοι-πὸν τὸ σχέδιό σου.

Οἱ δύο ἄνδρες τράβηξαν ἀκόμα πὺ κοντὰ τὶς καρέκλες τους καὶ γιὰ ὥρα πολλὴ μιλῶσαν σιγά...

Μία μέρα, τρεῖς Ἀγγλοὶ ταξεί-διωτες εἶχαν φτάσει στὸ Κίμπερ-λεϊ. Ἦσαν ὁ πλοίαρχος Πόσομπυ, ἡ γυναῖκά του κι' ὁ ἀδελφός του. Νοίκιασαν μὴ κομψὴ βίλλα λίγο ἔ-ξω ἀπ' τὴν πόλιν, ἀρχισαν νὰ δέ-χονται, νὰ συγχάζουν στὰ κέντρα, καὶ σὲ λίγο εἶχαν γνωρίστῃ μετὰ τὴν καλὴ κοινωνία τοῦ Κίμπερλεϊ. Φι-σικά, μεταξὺ τῶν γνωσθῶν συμπε-ριλαμβανόταν ὁ Βαν Ντέιν κι' οἱ ἀνότεροι ἱπτάλληλοί του.

Ο πλοίαρχος Πόσομπυ ἦταν μα-νιῶδης παικτῆς τὸν κρίνεται. Τὸν ἔ-βλεπε κανεὶς σχεδὸν κάθε μέρα στὸ σπόρτινγκ, νὰ παίζει κρικετ ἐπὶ ὁ-ρες ὁλόκληρες. Κατόπιν φορτωνό-ταν μόνος του τὴ βαριὰ θήκη μὲ τὰ ἐμπόδια κι' ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του. Σ' ἐκείνους πὺ ἀπορούσαν γιὰτὶ κουβαλοῦσε μόνος του τὸ βα-ρὸν ἔκκενο σάκκο, ἰντὶ νὰ τὸν δὴν σ' ἓναν ἐμπόδι, ὁ πλοίαρχος ἀπαν-τοῦσε πὼς ἀφοῦ εἶχε γερά χερία, δὲν ἔβλεπε τὸν λόγο νὰ φορτώνῃ ἓνα παιδί μ' αὐτὸ τὸ βάρος. Κι' ἔ-τσι οἱ κάτοικοι τοῦ Κίμπερλεϊ εἶχαν συνηθίσει νὰ βλέπουν τὸν Πόσομπυ

Δέχτηκε ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι κι' ἔπεσε κάτω ἀνέλεος...

νὰ πηγαίνει κάθε μέρα στὸ σπόρ-τινγκ, μὲ τὸν ἀχώριστο σάκκο του. Ὁ ἀδελφός του πλοίαρχος δὲν ἔπαυε κρικετ. Ἐκείνος περνοῦσε ὥρες ὁλόκληρες κλεισμένος μέσα σ' ἓνα μικρὸ ἐργαστήριον, κάνοντας χιρμάκια περσικάκια. Ἐλεγε πὼς προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἓνα μίγμα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ καθιστοῦσε τὰ σπῆτια ἀπλεκτα. Ἀπὸ τὸ Κέιπ Τάουν, μάλ-ιστα, λάβαινε συχνὰ δέματα μὲ χιρμάκια εἶδη.

Ὅλα πηγαιναν καλά. Μονάχα ἡ «Πόσομπυ παραπονιόταν ὅτι ὑπέ-φερε τρομερὰ ἀπὸ τὴ ζέστη. Εἶχε ἀδυνατίσει πολὺ καὶ μὴ μέρα, μάλ-ιστα, λιποθύμησε κι' ἐπὶ δύο ὁλό-κληρες ὥρες ὁ ἄνδρας τῆς προσπα-θοῦσε νὰ τὴν συνεφέρει».

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μετὰ τὸ πε-ριστατικὸ αὐτό, ὁ πλοίαρχος Πό-σομπυ ἢ ο Σπίερς, γιὰ νὰ τὸν ποῖ-με μὲ τὸ πραγματικὸ ὄνομά του, πήρε τὴν ἀπόφασί του καὶ εἶπε στὸν σύντροφό του :

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ περιμ-ένουμε περισσότερο. Γνωρίζουμε κα-λὰ τὰ κατὰστάσι καὶ υποφέρει ὁ-ποῖνε μὴλας νὰ τελειώσουμε...

—Γιὰ στάσου ! διέκοψε ο Θόρν-μπυ. Ἀκόμα δὲν γίνεται τίποτε. Τὸ ὄξυγονο, πὺ παρηγγεῖλα στὸ Κέιπ Τάουν, δὲν ἔφτασε ἀκόμα.

Ὁ Σπίερς ἔβριξε ἓνα βλέμμα στὴ

γυναῖκά του. Κότταξε στενοχωρη-μένος τὸ ὄχρὸ κι' ἀδυνατισμένο πρόσωπό του καὶ φάνηκε συλλογι-σμένος. Τότε ἐκείνη δὲν βάσταξε, κι' εἶπε :

—Ὁ, Τζέιμ, θὰ πεθάνω ἐδῶ !... Σὲ παρακαλῶ, ἂς φύγουμε πρὶν ἂν αὐτὸν τὸν καταραμένο τόπο. Μὲ διαμάντια ἢ χωρὶς διαμάντια, λίγο μ' ἔνδιαφέρει... Τί νὰ τὰ κάνω τὰ πλοῖα, σὺν πεθάνω ;...

—Μὰ τὴν πίστι μου ! φώναζε τό-τε ο Σπίερς. Ἐνὰς μονάχα κύν-δρος ὀξυγόνου μοῦ ἀρκεῖ ! Καὶ θὰ τὸν βρῶ στὸ φαρμακεῖο τῶν Ἀπο-θηκῶν... Λοιπὸν, ἄκουσε, Θόρνμπυ...

Μία ὥρα ἀργότερα, ὁ νυχτοκύ-λασας τῶν Ἀποθηκῶν τοῦ Βαν Ντέιν ἄκουσε ἓνα χτύπημα στὴν πόρτα. Πῆγε νὰ ἰδῇ ποῖος ἦταν. Λίγο παραξενεμένος, εἶδε τὸν πλοί-αρχο Πόσομπυ, ντυμένον μὲ τὸ κο-στῆμά του σπορ καὶ μὲ τὴν ἀπα-ραίτητη θήκη τῶν ἐμπόδια, κρεμα-μένη στὸν ὤμο του.

—Γλύστρησα φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπόρτινγκ καὶ πλῆγωσα τὸ πόδι

μου, εἶπε ο Σπίερς στὸν φίλακα. Ἐπαύρησαι νὰ μὴ μέσα μὴ σι-γῇ, γιὰ νὰ δέσω τὴν πληγὴ μου ;

Ὁ φίλακας ἦταν κι' αὐτὸς σπόρ-τινγκ καὶ θάρραξε τὴ δεξιότητά του Πόσομπυ στὸ κρικετ. Παρ' ὅ-λη τὴν σχετικὴ ἀταξία, προ-θυμοποιήθηκε νὰ τὸν μπάσις στὶς ἄ-ποθήκες, γιὰ νὰ ἐπιδέξῃ τὸ τραῦμα του, κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

Κατόπιν, στὴν ἀνάγκη, τὸ μόνο πὺ μπόρεσε νὰ πῇ ὁ φίλακας, ἦταν πὼς ἐνῷ ἔκλεινε τὴν πόρτα, εἶχε δεχθῇ ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβριξε κάτω ἀνέλεος...

τεράστια διαμάντια— μέσα στὸ αὐτοκίνητο, κάθησε μπροστὰ στὸ βολάν καὶ τὸ αὐτοκί-νητο ξεκίνησε ἀργά. Ὁ Σπίερς χαμογέλα-σε ικανοποιημένος. Τὰ σχέδιά του πηγαιναν κατ' ἐξῆν.

Σὲ μὴ ἀπόστασι δύο χιλιόμετρον σταμάτησε κοντὰ σ' ἓ-να σιδερένιο μέρος, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμά του. Ἀμέσως πρό-βαλλε ὁ σύντροφός του καὶ μὲ τα-ραγμένη φωνή, τραύλισε :

— Άκουσε, Σπίερς... Ἡ γυναῖκά σου... κατ' ἐξῆν... καὶ γύρισε πίσω... νὰ τὸ πᾶρη...

— Έ, λοιπὸν ; ρώτησε ο Σπίερς ἀνυπόμονα ; Ποῦ εἶνε ;

— Εἶνε... εἶνε... εἶπε ο Θόρνμπυ μὲ ἄγνοια.

Κι' ἀμέσως ἀρχισε νὰ λήη γρή-γορα, χωρὶς νὰ σταματήσει, γιὰ νὰ πᾶρη ἀναισθησὶ :

—Νά, ἄναψε ἓνα σιγῆτο καὶ κα-θὼς τὸ ἄναψε, θὰ σκόνταψε, φαι-νεται, ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἡ λά-μπα ἀναποδογυρίστηκε κι' ἔπιασε φωτιά. Ἡ γυναῖκά σου τρόμαξε κι' ἔπεσε λιποθύμη. Ἀπὸ μακριὰ εἶδα τὶς φλόγες κι' ἔσπευσα κοντὰ τῆς. Μπόρεσα κι' ἔσθυνα τὴ φωτιά !...

Ἀλλά ἡ κάμαρά ἦταν γεμάτη κα-πνὸ. Ἡ γυναῖκά σου ἦταν πεσμένη χάμω, στὴ μέση τῆς κάμαρας...

—Θεέ μου ! Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ;

— Λέγε !... οὐχίλαξε ο Σπίερς.

— Άκουσε, Σπίερς !... Εἶνε ἄ-σχημη ἡ θέσις τῆς. Πολὺ ἄσχημη ! Φώναξα ἀμέσως ἓνα γιατρό. Τὴν μεταφέραμε στὸ νοσοκομεῖο μ' ἓνα αὐτοκίνητο, ὅσο πὺ γρήγορα μπο-ρέσαμε. Ἀλλά...

Ἀλλά ο Σπίερς δὲν περιέμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἀρπάξε τὸν σάκκο καὶ τὸν ἔβριξε μέσα στοὺς θάμνους, ἐνῷ φώναζε :

—Κρίψε τὸν σάκκο ἐκεῖ μέσα !

Θὰ τὸν πάρω σὺν γυρίσῃ ! Περί-μενε με ἐδῶ ! Πηγαίνω στὸ νοσο-κομεῖο !...

... ..

Ἐνὰς ἡλικιωμένους πατρός, μὲ συμπαθητικὴ μορφή, δέχθηκε τὸν Πόσομπυ καὶ μὲ συμπόνια ἀποκρίθηκε στὶς ἐρωτήσεις του.

Καὶ τότε ο Σπίερς ἔμαθε τὴν τι-μὴ τῶν διαμαντιῶν.

—Αὐτοῦμαι, κατάκαρδα, γύριε Πόσομπυ, ἔλεγε ο γιατρός. Εἶνε μὴ περίττωσις ἀσφυξίας ἀπὸ κα-πνὸ. Θὰ μπορούσαμε ἀμφαλῶς νὰ τὴν σώσουμε μὲ ὀξυγόνο. Δυστυχῶς μὴς ἔλειψαν τὸν τελευταῖο μας κύ-λινδρο...

Ὁ Σπίερς τὸν εἶχε δέσει χειρο-πόδα, τὸν φώτισε καὶ μὲ τὴν τα-χείτητα καὶ τὴν ἀριστεία ἐνὸς ἐμ-ποῖρου τεχνίτη, ἀρχισε τὴν ἐργασία του. Ἐβγάλε μέσα ἀπὸ τὴ θήκη κὺλινδρο ὀξυγόνου. Μετὰ πέντε λε-πτὰ ἡ κανονικὴ μαδιὰ φλόγα εἶχε φέρει τὸ ἐπιδικαιώμενο ἀποτέλεσμα, σὲ κλειδαριές, σὲ σῆτες καὶ σὲ ἀ-μάρτες. Μία ὥρα μετὰ, ο Σπίερς βγήκε ἀπὸ τὴν Ἀποθήκη καὶ μὲ γοργὸ βήμα διευθύνθηκε στὸ αὐτο-κίνητό του, τὸ ὁποῖο, μὲ σβησμένους φανούς, βρισκόταν λίγο παρῆκει, ἀπὸ ἀπὸ μερικὸς θάμνους. Τοπο-θέτησε τὸν βαρὺ σάκκο του—βαρὺ μὲ ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἀξίας ἀκα-

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΑΠΑΤΕΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ΖΩΗ, Η ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΑΒΙΣΚΥ

Γ' Καὶ ἄλλη μὴ φορά ο Σταβίσκν κινδύνευε σοβαρὰ ἀπὸ τοὺς συνε-νόχους του. Κάποτε, ἓνα ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ ἐμπορεύονταν, μὴ ὁ-μορφὴ Ἀγγλίδα, ζοῦσε μ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρωτοπαλλήκαρά του. Ὁ Στα-βίσκν ὅμως τὴ βρήκε τοῦ γοῦστου του καὶ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὸν ἐρο-στάτη γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταστή-σῃ σ' ἓνα πολυτελέστατο διαμέρι-σμα. Ἀλλά, ὅποτε ἀπὸ λίγες μέ-ρες, μὴ νύχτα, ὁ ἐροστάτης πα-ρεβίσε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσμα-τος, ὅπου ἔμενε καὶ ο Σταβίσκν καὶ μῆτε μὲσα ἔξαγριωμένος. Τὸν βρήκε μὲ τὰ νυχτικά του, κι' ἔτρωε νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι.

Γρήγορος σὺν ἀστυφίᾳ, ὁ κα-κοήγος, ἔβγαλε ἓνα μαχαίρι καὶ τὸ πέταξε μὲ ὀρμὴ στὸν Σταβίσκν.

Μὰ ὁ «ἄσος» τῶν ἀπατεῶνων στάθηκε τυχερός. Τὸ μαχαίρι πέ-ρασε ἔξωτὰ ἀπὸ τὸ λαμπὸ του καὶ σφηνώθηκε στὴν πόρτα, ποὺ ὠδή-γους στὸν λουτρό. Ἐπειτα πρὶν ὁ ἀντίπαλός του προφτάσει νὰ ἐπα-ναλάβῃ τὴν ἐπίθεσί του, ο Σταβί-σκν ὤρμησε πάνω του. Ἐπακολού-θησε μὴ σιωπηλὴ καὶ ἀνεγνώσιμη πάλη. Ἀλλά ο Σταβίσκν ἦταν προικισμένος μὲ δύναμι ὑπερφυ-σική καὶ δὲν ἄρχισε νὰ καταβῇ τὸν ἀντίπαλό του. Τὸν ἄρπαξε τό-τε, τὸν σπρώξε ψηλὰ καὶ τὸν πέ-ταξε μὲ ὀρμὴ κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα. Ἐκεῖνος, πέφτοντας ἔσπασε τὸ πό-δι του. Τότε κατανυγισμένος τοὺς τρομεροὺς πόνους του, ἔφυγε σιω-πηλὸς, ἀλλὰ καὶ ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῇ.

Καὶ πράγματι, δοκίμασε μὲ κά-θε τρόπο νὰ κἀν κακὸ στὸν Στα-βίσκν. Θέλησε μάλιστα νὰ τὸν κα-ταδώσῃ. Ἀλλά δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

ΚΑΤΣΟΥΦΙΑΣΜΕΝΟΣ ο Βενέδικτος έφερε τη φλόγα του φαναριού του κοντά στο φυτίλι, και, μόλις το είδε να παίρνει φωτιά, έτρεξε γρήγορα να τρυπήσει πίσω από κάποιον θάλαμο και πέριε.

“Υστερ’ από λίγα λεπτά, ή τρομερή έκρηξη του φουρνέλλου συντάραξε τον τόπο, συνταράσσοντας συγχρόνως και τη μαύρη ψυχή του Βενέδικτου.

Ναι, ήταν μαύρη, και παραγμένη ή ψυχή του. Ο συγκλονιστικός κρότος του φουρνέλλου τον έριξε σε μία άλλωστη, βαθιά μελαγχολία, τον έκανε ν’ αναστενάζει κι’ έπειτα να μουρμουρίσει:

— Καταραμένο παληογύναιο!... Έγώ χαροπαλέω δω πάνω, βλέπω κάθε λίγο τον θάνατο με τα μάτια μου για να κερδίσω το ψωμί σου και τα στολίδια σου κι’ εσύ αυτός κάτω στο χωριό, όλο κόπτεσαι γυρεύεις... Ούτε από πανηγύρι λείπεις, ούτε στο σπίτι σου μαζεμένος... Μά, μά πόσο είσαι άμορφος, καταραμένη!

Δάγκωσε τη γροθιά του, και δάγκωμα θεομά κλήσαν τον ίσχυο, κατακλονισμένο πρόσωπό του. “Ω, δέν τόν αγαπούσε καθόλου ή Κατερίνα! Πάντα τόν συχναίνονταν, μαύρος και κτριναίρης καθώς ήταν, κι’ ή καλέ γλώσσα του χωριού έκοβαν κι’ έρραβαν για λογαριασμό της...”

— Στο διάβολο ο Γιάγκι!... ούρλιαζε έξαφνα ο Βενέδικτος, καθώς ή ταραγμένη σκέψις του, κατακυλώντας στο μυαλό τόν ήτακα, καρφώθηκαν σ’ αυτόν τόν άμορφο και λεβέντη συγχωριανό του. Στο διάβολο ο Γιάγκι!...Θα τόν κόψω τόν λαογύγι τού παληογυνάπου... Κι’ έκείνης της παληογυνάδας!... “Αχ!...”

Ο στεναγμός του ήταν βαθύς, όδυνηρος. Μά ήταν και μετεγεινένος με μία άνεγκραστη πίκρα, γιατί χίλιες φορές ως τώρα ή σρόβερς αυτές γύρηναν από τόν στόμα του, χωρίς να τοιμάη να τις πραγματοποιήση!

Χτύπησε με τη γροθιά του τόν στήθος του πολλές φορές, και ξεφώνισε γοερά μέσα στην άγρια μοναξιά τόν τριγύριζε:

—Τί άδικία είναι αυτή, Θεέ μου; Γιατί ή παντρεμένη ή γυναίκες να ζητάνε την άμορφη, μακριά από τόν στεφάνι τους; Δέν τούς φτάνει ή άφοσίωση, ή αγάπη, ή λατρεία τού άντρός των; Όταν με πήρε ή Κατερίνα πρόπερσι, ήμουν κι’ εγώ λεβέντης σάν τόν άτιμο αυτόν τόν... τόν... Γιάγκι...

Μά με τσάκισαν τά φουρνέλλα, με τσάκισαν ή θέρμες, όλο κινίνο τρέχει στις φλέβες μου, κι’ ή κόυρασι — για τόν ψωμί της και για τόν ψωμί μου — με λύγισε στά δυό... Φταίω εγώ, — γιατί έγινα έτσι;

Σκότισε με την ανάποδη τού ξανα τόν δάκρυά του, κι’ άναψε έσένα τόν σβιστό λυχνάρι του. Είχε νηχτώσει πειά, κι’ έκθαμβος άντελήφθη ότι μέσα στη φουρτούνα αυτή των θλιβερών σκέψεών του, ή άφως είχαν κλήσει δίχως καν να τις νοιώση!

“Όταν κατέβηκε απ’ τά κατάρρα έκείνα στο χωριό του, κόντεναν μεσάνυχτα. Μπήκε άδρόμω στο σπίτι του, σέρονοντας έλαφρά τόν δειμένο στο μάνδαλο σπάγγο, και ζυγώνοντας με λαχτάρα στο

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΗΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΙΔΕ ΜΑΝΑΣΣΕΡΕ

κρεβάτι της Κατερίνας, κύτταζε με δαδιά στοργή — αλλά και πίκρα — τόν άμορφο πρόσωπο της κοιμισμένης γυναίκας του.

—Γιάγκι!... μουρμούρισε έκείνη χαμογελώντας άόριστα και παρακλονιζώντας ίσως κάποιο τερπνό δεινό της.

Τό φως τού φαναριού τού Βενέδικτου την είχε ένοχλήσει, φαίνεται, και μισόνοιζε τά πλάνα μάτια της τώρα.

Δαγκώθηκε απ’ τόν πόνο ή άμορφη σύζυγος. Μανωκίτρινος σάν σατανάς καθώς ήταν, προσπάθησε να χαμογελάσει κι’ αυτός, και μουρμούρισε διστακτικά:

—Σε ξύπνησα, Κατερίνα!... Τί να κάνω, θίως, αγάπη μου;... Τώρα ξεπέρδεψα απ’ τόν μεταλλείο!

Τό χαμόγελο της Κατερίνας έδωσε μονομιάς, και κάποια άπογοήτευση ι φάνηκε καθαρά στο πρόσωπό της. Στέναξε κι’ έκείνη έλαφρά τώρα, και γυρίζοντας απ’ τόν άλλο πλευρό είπε τραχεία κι’ άπότομα:

— Τό φαγητό σου είναι στο έτοιμό... Ούφ, παρωμίρισε τόν φανάρι σου, λοιπόν... Τό φως τού με θαμπώνει!...

“Έμεινε κούκλος ο δύστυχος μινιάδρος. “Η ψυχρή, ή δυσάρεστη ύποδοχη πού τού έκανε ή γυναίκα του, ή λατρευτή και τόσο ένοχη γυναίκα του, τόν πλήγωσε! “Όστόσο, σέρονοντας τά δημάτά του τράβηξε στο έτοιμό, έβγαλε έσένα πιάτο φαγητό κι’ ένα καρβέλι ψωμί και κάθισε να φάη.

“Η μπουκιές του τόν άηδίαζαν. Μασούσε παγωμένες σάλτσες, γλιστερά ξύγια, ψωμί γεμάτο από μυρμηγκία. Κατάπινε συγχρόνως την πικρή άτίμωσή του, την άδιαφορία της γυναίκας του, και τόν άπότομο τρόπο με τόν όποιο τόν άπάταρνε κάθε λίγο, λές κι’ ήταν φοριάρικο σκυλί, άχρηστο πειά κι’ άηδιστικό!

Τά ξημερώματα, ξεκίνησε με άποκαρδισιά για την τραχεία κι’ επικίνδυνη δουλειά του. Μά σε λίγο, σιαφελώνοντας την άπότομη δουλειά του, άκουσε κάτω στο χωριό χαρούμενες καμάνες!

Νοσταλγία, άκουσε κάτω στο χωριό χαρούμενες καμάνες!

Σκότισε και χτύπησε με την παλάμη του τόν μετωπό του:

—“Η γιορτή της Παναγίας, σήμερα! μουρμούρισε. Θάχη πανηγύρι τόν χωριό!...

Μά στη στιγμή δαγκώθηκε ή καρδιά του. Σκέφθηκε τόν πανηγύρι, τόν δόλομορο χορό έξω απ’ την έκκλησία μετά τή λειτουργία, τά βιολιά, τόν κρυσά, την εθιμία. Σκέφθηκε τά παλληκάρια τού χωριού, με τά γιορτάζοντες, να χορεύουν με τις άμορφες κοπέλλες και με τις στολισμένες γυναίκες των συγχωριανών τους, σκέφθηκε ο άμορφος Βενέδικτος τη δική του δουλειά στο μεταλλείο, και σκέφθηκε τή... τή γυναίκα του... και τόν Γιάγκι!

—“Αχ, σκύλα! ούρλιαξε, σάν να τόν μαστίγωναν κατόμουτρα. Γι’ αυτό μούκανε την κοιμισμένη νη, τόν προφί... Ούτε λέει δέν έβγαλε για τόν πανηγύρι!

“Έμεινε λίγες στιγμές άποσβολωμένος, λαχανιασμένος, νοιώθοντας πυρετό στο λυόσαρκο κορμί του και διαβόλους να χορεύουν στο έσναμμά του. “Δέν θά σ’ άφήσω να χορεύεις, σκύλα! ξαναούρλιαξε σάν τρελλός. “Αρκετούς μήνες με ρεζιλεύεις στο χωριό, κι’ έκείνον τόν πρόστιγο τόν φτύνουν τσόν καιρό οι χωριανοί, παληογύναιο!...

“Ενοίωθε μά άγρια χαρά στα στενά στήθη του, καθώς ξεστόμισε τις φοικτές αυτές βρισιές, κι’ ή άπότομη συνείδησή του άνδριμαύσισε και τόν σάλενε τά λογικά!

Πετάξε μακριά τά σενεργα της δουλειάς του, δεβαώθηκε πώς τόν νάρι του και βλαστημώντας άόλη σάν μανιακός, κατασάλπισε στόν κατήφορο, τραβώντας πίσω στο χωριό του.

“Όταν έφθασε έκει, ή λειτουργία

δρακόταν στο τέλος της. “Έξω απ’ την έκκλησία χαϊρέτησε δυό-τρεις συγχωριανούς του, πού έτοιμάζαν μία ύπαιθρια ταβερνούλα για τόν γλέντι, κι’ έκείνοι τού ανταπέδωσαν τόν χαίρετισμό του με σαρκαστικά χαμόγελα...

Είδε αίμα μπροστά του, τότε ο Βενέδικτος. “Ανύποπτοι καθώς ήσαν, μπορούσε να τούς ξεκοιλάσει! Μά ή λυσσοσμένη ψυχή του άναζητούσε τώρα την ένοχη, τή μόνη άφορηή αυτής της όιατρείας κατόντας του, τή γυναίκα του: Τήν Κατερίνα του!

“Εσφιξε τή λαβή τού σιλιέττου του με κρυφή μανία, και δρασκελίσε τόν κατόφλι της έκκλησίας. “Η διαρυσμένη ή φλογερή ματιά του, άναζήτησε τή γυναίκα του γοργά, και ξεχώρισε άμέσως τόν λυγρό παράστριά της πλάγι σ’ ένα στασίδι.

Κοιμισμένος πίσω σε μία κολώνα, παρακλονιζόντας τή ματιά της, έδε σε πούν ήταν διαρκώς καρφωμένη, κι’ άφροί φαριμακεροί φάνηκαν στίς γωνίες των χειλιών του: Είχε ξεχωρίσει καμαρωτό και χαμογελαστό τόν Γιάγκι, να βρίσκεται άκριβώς άπέναντι στη ματιά της Κατερίνας!...

Τά μάτια του δόλωσαν και γλύστρησε άπαράτητος πίσω απ’ τή γυναίκα του. Τό άγριο πού τόν βλάμια τραβήχθηκε σάν μαγνήτης, και προσηλωθήκε σάν άσπρο και παχουλό λαμό της, πού ξεχώριζε καθαρά σάν άμορφη συνέχια τού άμορφου σκηνμένου κεφαλιού της.

Τότε μ’ ένα κίνημα άστραπιαστού χειριού του, τράβηξε απ’ τόν ζωνάρι τόν σιλιέττο του και τώμησε βαθιά στόν τράχηλό της, κι’ άκριβώς στη ρίζα τού κρανίου, μονοκρινώντας και βλαστημώντας!

“Όταν ορίζηκαν έπάνω τόν οί άνατοχισμένοι χωριολοί και τόν ξετράβηξαν απ’ τήν άμορφη Κατερίνα, έκείνη ήταν πειά ένα αματό-λουστο πτώμα, ένώ ο Βενέδικτος χαλάνιζε με διαβολική εθιμία!...

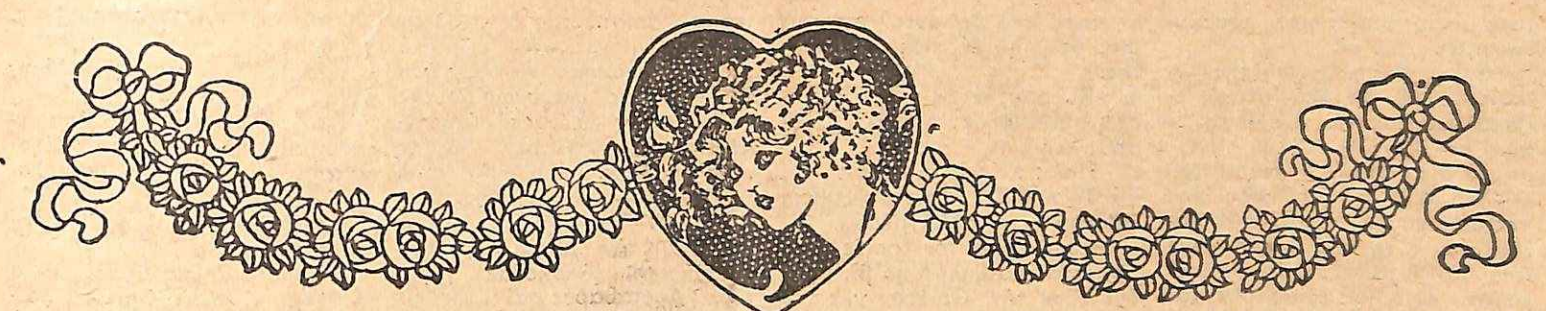
ΤΑ ΑΜΙΗΗΤΑ ΟΙ... ΕΞΗ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Κάποτε ή διεύθυνσι της ‘Αστυνομίας κάποιες πόλεως φωτογράφησε έναν διάσημο κακούργο σέ έξη διάφορες στάσεις κι’ έστειλε αντίτυπα τους σ’ όλους τούς σταθμούς της επαρχίας, συνιστώντας τούς σταθμάρχας να άπαυώσουν τή σύλληψή του.

“Υστερα από κάμποσες μέρες ένας σταθμάρχης έστειλε την έξης άναφορά:

“Αναφέρω εύπειθέστατα, δ-τι έλαβον δεόντως τούς έξ κακούργους. Συνέλαβα έως τώρα πέντε. “Ο έκτος είναι γνωστός μου και θά τόν συλλάβω γρήγορα. “Αναμένο διαταγάς σας, κ.λ.π.”

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: “Οικογένεια”, Λέκα 7, ‘Αθήνας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΔΕΛΛΥ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Αυτή τη φορά ο “Ομφρεύ πετάχτηκε έπάνω συνωφρωμένος και μία λάμψη φάνηκε στο βλέμμα του.

—Πώς τόν νομίζεις αυτό; ρώτησε.

—“Από τόν τρόπο με τόν όποιο μού έπλε «φυσικά», όταν τού μίλησα για τήν παραμονή σου στο Λονδίνο... Τό πράγμα είναι σοβαρό... Πρέπει να διπλασιάσουμε τις προφυλάξεις μας... “Ο λόρδος Βάλτερ είναι διαβολάνθρωπος κι’ έχει μεγάλα μέσα... “Αν συλλάβει και τήν έλαχίστη ύποψία, θά άρχισή να παρακλονιζή προσεχτικά... “Εκανε μεγάλη άπερισκεψία, με τόν να έρθης σήμερα έδω!...

—Μά υποτίθεται ότι πήγα στίς φίλης μου κυρίας Ντόρουελ.

—Δέν είναι δύσκολο να μάθω ο Βάλτερ ότι τόν σπύτι, στο όποιο κάθομαι έχει δυό έξεδους, από τις όποιες ή μία βλέπει στήν αυλή τού κτιρίου, όπου κάθεται ή φίλη σου... “Ας άρκεστούμε προσωρινώς να βλεπούμαστε στο Φάλσντον-Χόλ, όπου είναι πολύ φυσικό να έρχομαι να βλέπω έσένα και τή Ρόζα!...

—“Ω! Τί λές, “Ομφρεύ, είπε, αναστενάζοντας ή λαίδη Σέσμπουρ. Νά βλεπούμαστε τόσο λίγο!... “Η στερήσή σου θά μού είναι τρομερά!...

—Δέν μπορεί να γίνη διαφορετικά, άγαπητή μου... Θά ύποφέρω κι’ εγώ έξ ‘σου με σένα... Δέν πιστεύω νάχης καμιά άμνησσία για τόν... “Ο “Ομφρεύ έφερε τόν πούρο του στά γελιή του και κύτταζε τρυφερά τή λαίδη Παμέλα.

—Εξ άλλου, είπε, αυτό άπαιτεί ή ύπόληψή σου... Για τόν έρωτά σου, άγαπημένη μου, ρισκινώδυνουσα τά πάντα... Δέν σου ζητάω λοιπόν ύπεροβολικά πράνυατα, παρό να κάνης λίγη ύπομονή, ως ότου, ελεύθερος πειά, θά μπορούμε να διακπούσουμε μπροστά σε όλους τήν άνάπη μας... —Συνώρεσε με, “Ομφρεύ... Σηνώρεσε μία παράλογη γυνώκα!...

“Εκείνος σπικόθηκε, γονάτισε σ’ ένα προσκέφαλο και τήρε τόν χέρι της και τόν φίλησε. —Σε συχωρά, άπάντησε.

—Δέν ξεχνάω, άγαπημένη μου, έξακολούθησε ή λαίδη, καμιά από τις θυσίες πού έκανες για μένα... Θά λυπηθώ θανάσιμα, αν έξ αίτίας μου σου συμβεί τίποτε δυσάρεστο. Γι’ αυτό θά κάνω ύπομονή να μην καταλάβη τίποτε ο Βάλτερ, σε περίπτωση πού έχει ύποψιαστεί κάτι!...

—“Υπολογίζω σε σένα, Παμέλα... “Ο λόρδος Σέσμπουρ φέρθηκε πάντοτε άπέναντί μου έχθρικά κι’ ίσως θέλει να βρή έναν τρόπο για να με βλάψη... “Αλλά, άμα δείξουμε έμεις άνεπίληπτη διαγωγή, όλες ή ύποψίες του θά διαλυθούν!...

“Η λαίδη Παμέλα είπε τότε με κάποιο δισταγμό:

—Είσαι σίγουρος για τόν καμαριέρ σου τόν Μάριο; Αυτός μόνο θά μπορούσε να μάς προδώσει!...

—“Ο Μάριο ξέρει ότι είμαι γνώστης ενός μουσικού, για τόν όποιο κινδυνεύει να κρεμαστή. Σου τόν είπα κι’ άλλους... Τόν έχω στα χέρια μου... “Εξ άλλου, μού είναι άφοσιωμένος με ελικρίνεια!...

—Δέν μού άρέσει τόν βλέμμα του, παρατήρησε ή λαίδη Παμέλα.

—Είπε έξυπνο και πονηρό παλληκάρι. Με ύπηρετεί πιστά... Για πές μου, Παμέλα, ο λόρδος Βάλτερ φαίνεται εύχαριστημένος, πού ή Φαουστίνα είναι άδελφή του;

—Στό πρόγευμα ήταν πολύ

εύδιάθετος... Ποτέ δέν φάνηκε τόσο περιποιητικός στήν “Οριέττα!...

—Τόσο περιποιητικός; Καί, κάνοντας τήν έρώτησι αυτή, ο “Ομφρεύ χαμήλωσε τόν βλέμμα του, μέσα στο όποιο φάνηκε μία ύπουλη έκφρασις!...

—Τί σου έλεγα; Έκανε κατόπιν. Συγκρατιόταν, όσο δέν ήξερε πώς ή “Οριέττα δέν ήταν ή άδελφή του... Καί τώρα θά έχουμε μία καινούργια λαίδη Σέσμπουρ!...

—“Η “Οριέττα λαίδη Σέσμπουρ! φώναξε ή Παμέλα... Καί, με μανία, έξακολούθησε:

—Αυτή ή “Οριέττα, τήν όποια μισώ!... Νομίζεις ότι ο Βάλτερ, ο τόσο περήφανος, θά... —Γιατί; τή διέκοψε ο “Ομφρεύ. “Η δόνα “Οριέττα Φαρνέλα είναι από άριστοκρατική οικογένεια κι’ από τήν μητέρα της κι’ από τόν πατέρα της... “Ενας μαρκήσιος Σέσμπουρ μπορεί περίφημα να τήν κάνει σύζυγό του!...

—“Οχι! “Οχι! Δέν θά μωρεώ ποτέ να τόν ύποφέρω αυτό! φώναξε έξαγριωμένη ή λαίδη Παμέλα. “Ενας τέτοιος θρίαμβος για τή μικρή φιλάρεσκη!... Θά έδω δ,τι δήποτε, “Ομφρεύ, για να έμπούσω ένα τέτοιο γάμο!...

—“Ησώχασε, άγαπητή μου φίλη, είπε ο “Ομφρεύ. “ΟΛ’ αυτό είναι ακόμα εικασίες... “Ας άφήσουμε τά γεγονότα να ξεκαθαριστούν!... “Ο λόρδος Σέσμπουρ, άμέσως μετά τήν έπιστροφή του άπό τήν “Ιταλία, ξανάρχισε τήν κοσμική ζωή, τήν όποια συνήθιζε να κάνει κατά τή διαμονή του στο Λονδίνο. Τά σαλόνια της “Αγγλικής και της ξένης άριστοκρατίας, διαφιλονεικούσαν τήν παρουσία του και ή γυναικές άμφισβητούσαν τά βλέμμάτα του. “Η μίς Βιόλετ Πρόομπ ήταν μεταξύ αυτών. Κι’ είχε τόν πλεονέκτημα ότι συναντούσε συχνότερα τόν λόρδο Βάλτερ, γιατί ή λαίδη Παμέλα δέν παρέλειπε να τήν προσκαλή σε γεύματα και θεωρούσε άπαραίτητη τήν παρουσία της στα τσάγια!...

Τά τσάγια, σύμφωνα με τήν έπιθυμία τού Βάλτερ, σερβιρίζόντουσαν στο θεομνησίο. “Η “Οριέττα, ή Φαουστίνα κι’ ή Ρόζα, όσάκις ήταν καλά, συμμετείχαν σ’ αυτά. “Επίσης πηγαινόκαμινούσαν και μερικοί στενοί φίλοι, όπως ο σέο Πιέρς, ο όποιος έροτοτοπούσε ελλοδικά με τήν “Οριέττα. Πήγαινε άκόμα κι’ ο κ. Μπάρορντ, στόν όποιο ο Βάλτερ δέν είχε άπευθύνει καμιά δυσάρεστη έρώτησι, αν και τόν φερόταν πάν

“Ο “Ομφρεύ γονάτισε μπροστά της και τής φίλησε τόν χέρι!...

τοτε με τη συνηθισμένη του ψυχρότητα.

Φαινομενικώς, η ζωή της 'Οριέττας και της Φαουστίνας εξακολουθούσε να είναι ίδια, όπως και άλλοτε. Στην πραγματικότητα όμως, η στάσις του λόρδου Σέσμπουρου προς την κηδεμονιμένη του είχε αλλάξει από τότε που ξαναγύρισε από την Ιταλία. Δεν της φερόταν πια με αδιαφορία και ψυχρότητα. Παρακολουθούσε τις μελέτες της και της προμήθευε βιβλία, για τα οποία συζητούσε κατόπιν μαζί της. 'Επίσης, δασκίς ή 'Οριέττα πήγαινε στο θέατρο ή σε καμιά συναυλία, την παρακαλούσε να της πη τις εντυπώσεις της απ' αυτή.

Φερόταν γενικά μαζί της, σαν κηδεμών εξαίρετικά φιλοφρονητικός και σοβαρός. 'Ο κηδεμών όμως αυτός ήταν ειλικρινής χρόνων, είχε όλα τα θέλητρα, καθώς και το μεγάλο γόητρο, που του έδιναν οι τίτλοι του. 'Επι πλέον, ήταν έρωτευμένος και συνηθισμένος να μη συναντά ποτέ και το παραμικρό εμπόδιο στις ιδιοτροπίες του.

Και όμως δεν έδειχνε τίποτε από το αίσθημά του. Χρειάζονταν ένας πολύ λεπτός παρατηρητής, για να διακρίνη τη λάμψη του βλέμματός του, δασκίς προσηλώνονταν επάνω στην 'Οριέττα. 'Ο Βάλτερ ήξερε καλά τον περήφανο κι' ευαίσθητο χαρακτήρα της νέας και την προκατάληψη που είχε εναντίον του. 'Ήξερε ακόμα ότι έπρεπε να της δώσει, για να κατορθώσει να της άρσει και τα εμπόδια αυτά αποτελούσαν ακόμα μια έλξη γι' αυτό.

Λίγες μέρες μετά την επιστροφή του, ο λόρδος Σέσμπουρου χάρισε στη Φαουστίνα ένα πολύτιμο βραχιόλι και της είπε:

—Πρέπει ν' αρχίσω, αγαπητή μου, να καταρτίζω τη συλλογή των κοσμημάτων σου...

Την ίδια μέρα, η 'Οριέττα βρήκε στο δωμάτιό της μία θαυμασία ανθοδέσμη από υπέροχα τριαντάφυλλα και γαρύφαλλα μέσα σ' ένα βάζο, που ήταν άριστο γνήσια τέχνη. 'Αν και η νέα άγνοουσε την αξία του, εν τούτοις εκτίμησε τη λεπτότητα του λόρδου Σέσμπουρου, ο οποίος, αντί για κοσμήματα, της έπροσφερε άνθη. Με δυσκολία όμως τον ευχαρίστησε, όταν τον συνάντησε κατά την ώρα του σαργιού. 'Ετσι δυσκολευόταν πάντοτε να του μιλάει. 'Εν τούτοις, η όμιλία μαζί του τη μεθούσε και την κρατούσε σε μία συνεχή γοητεία.

Η 'Οριέττα αντέληψε ότι υποχώρουσε στην γοητεία αυτή εν' απόγευμα που ο λόρδος Σέσμπουρου την έπληγε μαζί με τη Φαουστίνα και την κυρία Ρόκτον στο Μουσείο του Κέντ. Πώς ήξερε να δίνει σιγκτον. Πώς ήξερε να δίνει ζωή και αξία σε ό,τι τους έδειχνε και τους έζηγούσε!... Η 'Οριέττα ένοιωσε τον έλγγο που είχε αισθανθεί και μι' άλλ-

λη φορά στο Φάλσντον και για μία στιγμή έκλεισε τα μάτια της.

—Κουρασθήκατε; τη ρώτησε μι' ενδιαφέρον ο Βάλτερ. 'Είστε χλωμή...

—Ναί... λιγάκι, μιλώρδε...

—Τότε, ας επιστρέψουμε... Θάρβουμε μι' άλλη μέρα...

Η κυρία Ρόκτον έριξε στην 'Οριέττα ένα ζηλότυπο βλέμμα. Φθονούσε την 'Οριέττα για την υπερηφάνειά της, για τα χαρίσματα της, για το ενδιαφέρον, που της έδειχνε ο λόρδος Σέσμπουρου και πρό πάντων για την άδρη επιφυλακτικότητα που έδειχνε πάντοτε απέναντί της. 'Εκρυβε όμως με προσοχή τα αισθήματά της αυτά, τώρα πρό πάντων, που ο λόρδος έδειχνε τόσο ενδιαφέρον για

την, ευχαριστώντας τον. 'Όταν βρέθηκε μόνη στο δωμάτιό της, προσπάθησε να εξηγήσει το λόγο της στενοχωρίας της εκείνης. Τό έπεδίωξε αυτό ειλικρινώς, γιατί δεν έθελπε πια καθαρά μέσα στην ψυχή της... 'Ενα πράγμα μόνο ήταν βέβαιο... 'Ότι την κυριεύει η γοητεία, την οποία ο λόρδος Σέσμπουρου εξασκούσε γύρω του... Λησμονούσε πως της είχε φερθεί άλλοτε... Για να ξεφύγει από τη γοητεία του, προσπαθούσε να θυμάται τη συμπεριφορά του προς τη Ρόζα, τους ειρωνικούς του τρόπους προς τους άλλους και την ιστορία της 'Αψάρας, ή οποία της είχε προκαλέσει άλλοτε τόσο φρίκη... Και σήμερα ακόμα, δασκίς θυμόταν την ιστο-

τη ρώτησε, κατά την επιστροφή τους:

—Είστε αδιάθετη, δόνα 'Οριέττα;

Γιατί όλοι τώρα, κατόπιν επιθυμίας του λόρδου Σέσμπουρου, την αποκαλούσαν δόνα 'Οριέττα.

—Καθόλου! απάντησε εκείνη ψυχρά.

—Καθόλου! επανέλαβε και ο Βάλτερ. 'Η δόνα 'Οριέττα φαίνεται πως πλήττει λίγο στο Λονδίνο. Το περιβάλλον του Φάλσντον-Χώλ θα της ξαναδώσει το συνηθισμένο της χαμόγελο, το οποίο με τόσο λύπη στερηθήκαμε όλοι μας...

Στόν τόνο του νέου ύψηρχε μια λεπτή ειρωνεία, αλλά και κάποιο παράπονο, το οποίο ένοιωσε η 'Οριέττα. Κοκκίνισε λίγο και σκέφθηκε μέσα της με πείσμα: «Τί με νοιάζει αν με θεωρήσει αγνή... Πρό παντός δεν θέλω να νομίσω ότι γοητεύθηκα κι' εγώ σαν τους άλλους...»

Καθώς ο Βάλτερ, στην αυλή του μεγάρου, βοηθούσε την 'Οριέττα να κατέβει απ' το αλογό της, της είπε:

—'Ελάτε μία στιγμή στον κήπο... Θέλω να σας πω κάτι...

Η 'Οριέττα τον ακολούθησε, με την καρδιά σφιγμένη από συγκίνηση στον κήπο, με τα πυκνόφυλλα εξωτικά φυτά και με τα μυρωμένα άνθη. Τα δυο λαγωνικά του λόρδου ηρθόσαν μπρός απ' το χαριτωμένο αυτό ζευγάρι.

Ο Βάλτερ δεν φαινόταν καθόλου να βιάζεται να μιλήσει. Κύταζε τη λεπτή κατατεμή, τα μαχλωμένα βλέφαρα και τα μετάξινα ξανθά μαλλιά, που έφευγαν από το μικρό καπελάκι της 'Οριέττας με τη μεγάλη άσπρη γάζα.

Τέλος άνοιξε το στόμα του και είπε άργα:

—Μου έκαναν για σας, 'Οριέττα, μία πρόταση γάμου...

—'Εκείνη τον κύταξε στα μάτια, προσπαθώντας να κατανικήση τη συγκίνησή της.

—'Α! έκανε. Και ποιός;

—'Ο σερ Πίερς... Είπε από λαμπρή οικογένεια, έχει μεγάλη περιουσία κι' είναι ένας πρώτης τάξεως νέος... Σκέψου, αν η πρότασις αυτή σου άρσει...

—Είμαι, μιλώρδε, πολύ νέα ακόμα για να σκεφθώ για γάμο... Αυτό, σας παρακαλώ, να πείτε και στον σερ Πίερς και να τον ευχαριστήσετε για την τιμή που μου κάνει...

—Πώς; είπε ο Βάλτερ. 'Αποκρούσεις έτσι την πρότασή του;... Χωρίς καμιά σκέψη, ναί... Δεν χρειάζεται σκέψη, είπε η 'Οριέττα.

—Πολύ καλά... απάντησε ο λόρδος Σέσμπουρου. Θά διαβί-δωσας στο σερ Πίερς την απάντησή σου... Φυσικά, θα λυπηθώ πολύ...

—Με ξέρει τόσο λίγο, είπε η 'Οριέττα, σαν ν' αμφέβαλε για τα τελευταία λόγια του

Βάλτερ.

—'Ενα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του λόρδου και τα μάτια του φωτίστηκαν από κάποια λάμψη.

—'Ο έρωας δεν χρειάζεται μεγάλες προθεσμίες, 'Οριέττα, της είπε με σοβαρότητα. Τη γυναίκα που αγαπώ εγώ, την αγαπάω από την πρώτη στιγμή που την είδα...

Η 'Οριέττα ένοιωσε έξαφνα κάτι να της σφίγγει την καρδιά. 'Εκανε μηχανικά μερικά βήματα και κατόπιν είπε, προσπαθώντας να δώσει σταθερό τόνο στη φωνή της:

—Μπορώ ν' άνεθώ, επάνω, μιλώρδε;

—Βιάζεστε λοιπόν τόσο πολύ να μ' αφήσετε; Δεν είστε πολύ περιποιητική κηδεμονιμένη, 'Οριέττα;... 'Εχετε ακόμα κάτι εκεί μέσα εναντίον μου;

Και με το δάχτυλό του άγγιξε ελαφρά το μέτωπό της. 'Εκείνη απομακρύνθηκε λίγο και του απάντησε ψυχρά:

—Νομίζω ότι έδιωξα από τη σκέψη μου την μνησικακία, για την οποία μου κάνετε τώρα ύπαινιγμό, μιλώρδε...

—'Αλλά τότε;... Αισθάνεστε εναντίον μου καμιά αντιπάθεια, την οποία δεν μπορείτε να κατανικήσετε;...

Και έσκυψε, προσπαθώντας να συναντήσει το βλέμμα της. —Φοβάμαι λίγο ότι για κάτι τέτοιο πρόκειται! του απάντησε ψυχρά.

—Θαυμασία ειλικρίνεια! είπε ο Βάλτερ γελώντας μι' ένα ελαφρό ειρωνικό γέλιο. Θά θέλης χωρίς άλλο να μου δώσεις μερικά μαθήματα, 'Οριέττα... 'Αλλά ξεχνάς ότι είσαι παιδί ακόμα από απόψεως πείρας... Σου στοιχίζει λοιπόν τόσο πολύ να μου χρωστάς κάτι;...

—Ναί! Πολύ! απάντησε μι' εξαίρετική ζωηρότητα η νέα.

—'Ε, λοιπόν!... Μόλις γυρίσουμε στο Φάλσντον-Χώλ, δηλαδή μετά δεκαπέντε μέρες, θά σου αναθέσω μία εργασία...

Την τακτοποίησε και την αντιγραφή των σημειώσεων που έφερα από τα ταξείδια μου... 'Επειδή δεν μπορώ να σου επιτρέψω να εργάζεσαι έξω απ' το σπίτι μου, θά εργάζεσαι μέσα σ' αυτό...

—Σας ευχαριστώ πολύ, μιλώρδε! είπε η 'Οριέττα, κοκκινίζοντας από ευχαρίστηση.

Η 'Οριέττα δεν αντέληψε την χαϊδευτική ειρωνεία του βλέμματός του. 'Ακουσε όμως τον γλυκό τόνο της φωνής του, καθώς της είπε:

—Είμαι ένθουσιασμένος που σου φάνηκε ευχάριστος, αγαπητό μου παιδί...

—'Ηταν η πρώτη φορά, που την αποκαλούσε έτσι κι' ένοιωσε κάποια μουσική αγανάκτηση.

—'Εγύρισαν σιωπηλοί στο μέγαρο. Στο χάλ, ο λόρδος Σέσμπουρου αποχαίρεισε την 'Οριέττα και την παρακολούθησε με το βλέμμα, καθώς ανέβαινε λυγρή και κομψή την

αρχοντική σκάλα.

Κατόπιν ψιθύρισε: —'Ω! 'Ούτε ο σερ Πίερς ούτε κανείς άλλος θά μου την πάρη... Θά μ' αγαπήσει μία μέρα ή ωραία αυτή περήφανη...

VI

Η λαίδη Ρόζα ήταν γεμάτη χαρά, επειδή θά επέστρεφαν γρήγορα στο Φάλσντον-Χώλ. Και μόνο αυτό έφτανε για να βελτίωση την υγεία της, που η διαμονή στο Λονδίνο είχε βλάψει... 'Επίσης κι' η 'Οριέττα ήταν ευχαριστημένη. Αυτόταν μόνο που θά διέκοπτε τα μαθήματά της...

—Πρέπει να φροντίσω να έπωφεληθώ όσο μπορώ, έλεγε, διαφορά μουσεία και, μία μέρα, τέλος της έδειξε τη θαυμασία συλλογή πινάκων, που είχε σε μία από τας αίθουσας του μεγάρου του. Συζητούσε επίσης μαζί της για διάφορα φιλολογικά και καλλιτεχνικά ζητήματα. 'Εκείνη, μόλις συγκατατούσε τη γοητεία, που της προκαλούσαν τα λόγια του. Και η προσπάθειά της αυτή την εξαντλούσε ακόμα περισσότερο.

—'Εν' απόγευμα στο θερμοκήπιο, καθώς η 'Οριέττα το πρόσφερε ένα φλυτζάνι τσάι, ο λόρδος Σέσμπουρου διέκοψε την κουβέντα του με τη μίση Βιόλετ Πόρομπτ και τον σερ Μπάρφορντ και της είπε με στοργή:

—'Ω! λώρδε Σέσμπουρ! έκανε η μίση Βιόλετ, κυττάζοντας την 'Οριέττα.

—Είπα «άν», μίση Πόρομπτ... 'Αλλά μη φοβάστε... Τα μάτια μου είναι εν ασφαλεία...

—Ευτυχώς...

Η 'Οριέττα γύρισε άλλοι το κεφάλι της και το βλέμμα της συνάντησε το βλέμμα του κ. Μπάρφορντ που την κύταζε με γλυκύτητα και συμπάθεια. Συναντούσε πάντα σ' αυτόν εξαίρετική καλωσύνη. 'Εν τούτοις, δεν κατώρθωνε να τον συμπαθήσει. Μόνο η εκτίμησις, που ένοιωθαν όλοι προς αυτόν, την έκανε να τον εκτιμά κι' εκείνη.

Το ίδιο απόγευμα, καθώς η 'Οριέττα πήγαινε στο διάδρομο των κ. Ομφρέυ Μπάρφορντ, ο οποίος της είπε:

—Λησμόνησα να δώσω στην αγαπημένη μας Ρόζα μία ωραία παλιά χαλκογραφία, που τη βρήκα σε κάποιο παλατιωλείο... Θά έχετε την καλωσύνη να της την δώσετε σεις, δόνα 'Οριέττα...

—Μά μπορείτε να πάτε κι' ο ίδιος στο δωμάτιό της... Η Ρόζα θά χαρή πολύ να σας δει και να σας ευχαριστήσει αυτοπροσώπως...

—'Οχι... 'Οχι... Αύριο... 'Ηταν πολύ κουρασμένη σήμερα η Ρόζα... 'Αλλά και σεις, δόνα 'Οριέττα δεν φαίνεστε πολύ καλά τελευταία... Σ' αυτό το ζήτημα έχει απολύτως δική ο λόρδος Σέσμπουρου...

Το πρόσωπο της 'Οριέττας κατσούφισε ελαφρά.

—Δεν είναι τίποτε! είπε. Θά περάσω γρήγορα...

—...Υπό τον όρο όμως να μελετάτε λιγώτερο και να μη στενοχωρείστε με μερικά δυσάρεστα λόγια. Είπε αληθεία ανόητο να σας μεταχειρίζονται σαν παιδί, σας πουν έχετε καρδιά και πνεύμα γυναικός... Αυτό είναι μία άνοησία, που πληγώνει...

Η 'Οριέττα τον εκύτταξε μι' εκπληγή και στενοχώρια. 'Ο κ. Μπάρφορντ εξακολούθησε με φωνή χαϊδευτική:

(Ακολουθεί)

—'Ο έρωας δεν χρειάζεται μεγάλες προθεσμίες, 'Οριέττα, της είπε με σοβαρότητα.

—Φαίνεται, σαν κουρασμένη, 'Οριέττα... Μήπως εργάζεσαι πολύ;

—Ναί, αυτό είναι, Βάλτερ, απάντησε η λαίδη Ρόζα. Της το είπα κι' εγώ, αλλά μου απάντησε ότι θέλει να έπωφεληθώ πολύ από τα μαθήματα, που της υπολείπονται ακόμα.

—'Εκανα κι' εγώ την ίδια παρατήρηση στη δόνα 'Οριέττα, είπε και η κ. Ρόκτον.

Τότε η 'Οριέττα είπε κάπως νευρικά:

—Δεν είναι τίποτε... Λίγη κόπωση, που θά περάσει με τον καθαρό αέρα του Φάλσντον-Χώλ.

Γύρισε αλλού, για ν' αποφεύγει το βλέμμα του λόρδου Σέσμπουρου.

—Μελετάς λοιπόν με τόσο ζήλο, αγαπητή δόνα 'Οριέττα; είπε εθύμα η μίση Βιόλετ. Πώς φαίνεται ότι είσαι πολύ νέα ακόμη... Σε λίγα χρόνια, άλλες σκέψεις θά σε απασχολούν... Τώρα όμως είσαι στην ηλικία, που το άρεσσαν κανενός τα μαθήματα...

—Θέλετε να πείτε ότι είμαι ακόμα παιδί; έκανε η 'Οριέττα νευριασμένη.

—Μά αυτή τη γνώμη έχει κι' ο λόρδος Σέσμπουρ... 'Ετσι δεν είναι, μιλώρδε;...

—'Οχι, μολονότι τη μεταχειρίζομαι κάποτε σαν παιδί, όταν είναι παράλογη... 'Αλλά δεν της άρσει... 'Αν ήταν ακόμα ο παλιός διαβολάκος, θά μου έθωπε τα μάτια...

—'Ω! λώρδε Σέσμπουρ! έκανε η μίση Βιόλετ, κυττάζοντας την 'Οριέττα.

—Είπα «άν», μίση Πόρομπτ... 'Αλλά μη φοβάστε... Τα μάτια μου είναι εν ασφαλεία...

—Ευτυχώς...

Η 'Οριέττα γύρισε άλλοι το κεφάλι της και το βλέμμα της συνάντησε το βλέμμα του κ. Μπάρφορντ που την κύταζε με γλυκύτητα και συμπάθεια. Συναντούσε πάντα σ' αυτόν εξαίρετική καλωσύνη. 'Εν τούτοις, δεν κατώρθωνε να τον συμπαθήσει. Μόνο η εκτίμησις, που ένοιωθαν όλοι προς αυτόν, την έκανε να τον εκτιμά κι' εκείνη.

Το ίδιο απόγευμα, καθώς η 'Οριέττα πήγαινε στο διάδρομο των κ. Ομφρέυ Μπάρφορντ, ο οποίος της είπε:

—Λησμόνησα να δώσω στην αγαπημένη μας Ρόζα μία ωραία παλιά χαλκογραφία, που τη βρήκα σε κάποιο παλατιωλείο... Θά έχετε την καλωσύνη να της την δώσετε σεις, δόνα 'Οριέττα...

—Μά μπορείτε να πάτε κι' ο ίδιος στο δωμάτιό της... Η Ρόζα θά χαρή πολύ να σας δει και να σας ευχαριστήσει αυτοπροσώπως...

—'Οχι... 'Οχι... Αύριο... 'Ηταν πολύ κουρασμένη σήμερα η Ρόζα... 'Αλλά και σεις, δόνα 'Οριέττα δεν φαίνεστε πολύ καλά τελευταία... Σ' αυτό το ζήτημα έχει απολύτως δική ο λόρδος Σέσμπουρου...

Το πρόσωπο της 'Οριέττας κατσούφισε ελαφρά.

—Δεν είναι τίποτε! είπε. Θά περάσω γρήγορα...

—...Υπό τον όρο όμως να μελετάτε λιγώτερο και να μη στενοχωρείστε με μερικά δυσάρεστα λόγια. Είπε αληθεία ανόητο να σας μεταχειρίζονται σαν παιδί, σας πουν έχετε καρδιά και πνεύμα γυναικός... Αυτό είναι μία άνοησία, που πληγώνει...

Η 'Οριέττα τον εκύτταξε μι' εκπληγή και στενοχώρια. 'Ο κ. Μπάρφορντ εξακολούθησε με φωνή χαϊδευτική:

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ CHRIS'IE

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΙ

ΑΠΟΨΕ εινε η σειρά σας, μίς Μάρτλ, να μās διηγηθήτε το πιο τραγικό επεισόδιο της ζωής σας, ελτε ο σέρ Χένρυ Κλίβερνγκ.

—Θα προσπαθήσω να σας εἰσαγορεύσω, σέρ Χένρυ, μολοντί το περυσιατικό πού θα σας διηγηθώ, εινε μια θλιβερά ανάμνησις γιά μένα, γιατί δεν μ'αγαίνει από το νού η σκέψις πώς ίσως θά μπορούσα να εἶχα προλάβει ένα φρόνο... ἄν εἶχα μιλῆσει ἐγκαίρως...

—Φόνο! φώναξαν συγχρόνως ο Νέδ κι' η Τζέιν Χέλιερ. Μά τότε, μίς Μάρτλ, η διήγησίς σας θά εινε φοβεριστική!

—Φοβεριστική, ναι, αλλά προ πάντων θλιβερή, ελτε η μίς Μάρτλ. Αυτό το άπαιστο κακούρηγμα συνέβη πριν από πολλά χρόνια, στο ξενοδοχείο της λουτροπόλεως Α***, όπου εἶχα πάει γιά θεραπεία...

Έκει βοήκη κι' το ξένος Σάντερς, το όποιο ήξερα κι' από άλλοτε... Έκείνη, ήταν μια άγαθή, συμπαθητική γυναίκα, με τρελά ξεροτυμμένα με τον άνδρα της. Πού να ήξερε η δυστυχισμένη!... Αὐτός πάλι ήταν ένας μελαγχολικός νέος, ψηλός με άθλητικό σώμα, ευχάριστος και περιποιητικός και τρυφερός στη γυναίκα του.

Έκείνο βιος πού εἶχα παρατηρήσει ήταν τα μάτια του. Ποτέ δεν σὰς κύτταζε κατά πρόσωπο, σάν να φοβόταν μήπως διαβάσετε τη σκέψη του μέσα στα μάτια του, αὐτὸς τοὺς προδοτικούς καθρέφτες τῆς ψυχῆς... Δεν ξέρω, γιατί από την πρώτη μου συνάντησι με τοὺς Σάντερς ἐσχισμάτισα τὴν ἐντύπωσι — ἴσως νάταν προαισθημα — πὼς ο σύγγος ήθελε να ξεκάνη τη γυναίκα του!... Μάλιστα! "Όσο φοβερό κι' ἄν σὰς φαίνεται αὐτό, ὡστόσο ήταν η ἀλήθεια. Εἶχα παρανοηθῇ σ' ἕνα τυχαίο περιστατικό, το όποιο μπορούσε να περῶσι γιά ἀτύχημα, ἄν κι' ἐγὼ δὲν ἀνέβηκα πὼς ήταν ἀπόπειρα φόνου, ὅπως το ἀντελήφθη ἀμέσως... Ἀλλά τί μπορούσα να πῶ! Κανένας δὲν θά μ'ε πίστευε, ἴσως μάλιστα να μ'ε ἔπεισαν γιά τρελλιά...

Μία μέρα εἶχα μὴ σ' ἕνα τραίνο, ἀπ' αὐτὰ πού ἔγουν ἀπὸ πάνω ἕναν ἐξώστη. Ἐπειδὴ τὸ διαμέρισι καὶ τὸ ήταν γεμάτο, θέλησα ν' ἀνεβῶ στὸν ἐξώστη. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀνέβηκε καὶ τὸ ξένος Σάντερς. Τὸ τραίνο ξεκίνησε, προτοῦ προφθάσωμε νὰ καθίσουμε σὲς θέσεις μας. Ὁ Σάντερς ἔλασε τὴν ἰσορροπία του, ἔπεσε μ' ὅλο τὸ βάρος του ἀπάνω στὴ γυναίκα του, ἡ ὁποία στεκόταν ἄνῳα στὸ τελευταίον σκαλοπάτι κι' ἡ δυστυχισμένη καταρρέθηκε ὅλη τὴ σκάλα κάτω. Εὐτυχῶς πού ἔτυχε νὰ στέκεται ὁ εἰσφορτωτὸς στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας, καὶ μπόρεσε νὰ τὴ συγκρατήσει... Τὸ ατύχημα φαινόταν φυσικό, κι' ὁ ἄθλιος ἔπεσε ἐπὶ τῆς σκάλας. Ὅχι! ἐγὼ εἶχα καθῆσει ἄνῳα κι' ὅχι! ἐγὼ εἶχα καθῆσει κλονισμὸ, ὅπως δὲν ἔνοιωσα κανένα κλονισμὸ, ὅταν ξεκίνησε τὸ τραίνο. Πὼς λοιπὸν ἔλασε μὲτὰς τὴν ἰσορροπία του,

ἀφοῦ μάλιστα ὅπως κάποτε μοῦ εἶχε πῆ, εἶχε ὑπηρετήσει στὰ γεῖναι του ὡς μούτσος στὰ βαπόρια...

Ἡ τύχη λοιπὸν τόφερε νὰ συναντηθῶμε στὸ ἴδιο ξενοδοχείο, στὴ λουτροπόλι. Ἦσαν κι' ἄλλοι παλιοὶ ἔνοικοι, γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι. Τὸ ξένος Σάντερς εἶχε νοικιάσει ἕνα δωμάτιο στὸν τελευταίον ὄροφο τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου βοσκόντουσαν καὶ τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας. Ἀπὸ τὴν κυρία Σάντερς, εἶχα μάθει πὼς τὰ οικονομικά του δὲν ἦσαν σὲ πολὺ ἀνθηρὰ κατὰστασι. Αὐτὴ εἶχε κληρονομήσει κάποιον θεοῦ της, ὁ ὁποῖος ὅμως γνωρίζοντας πὼς ὁ Σάντερς ἦταν ἄσπαστος, εἶχε ὀρίσει στὴ διαθήκη του νὰ παίρνουν μόνον τὸ εἰσόδημα τῆς κληρονομίας. Ἀλλὰ τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν τοὺς ἔφτανε γιά νὰ ζήσουν ἀνετα. Ἡ κ. Σάντερς μοῦ εἶπε πῆ ἀκόμα πὼς τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου των, εἶχαν κάνει μὴ ἀμειβιὰ διαθήκη, στὴν ὁποίαν ὥριζαν πὼς ὅποιος πεθάνει πρῶτος θά κληρονομοῦσε τὸν ἄλλον. Αὐτὴ ἡ διαθήκη στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ!

Μία μέρα, δὲν ξέρω πὼς μοῦ ἤλθε, εἶπα στὴν κ. Σάντερς, νὰ μὴ βγαίνῃ ποτὲ στὸ ξύλινο μπαλκόνι τῆς κἀμαρᾶς της, γιατί τὸ εἶδωσα

Ἡ κ. Σάντερς ἦταν ἀριστομένη χάμω, νεκρή...

πολὺ ἐπικίνδυνο. Ἐτυχε νὰ μ' ἀκούσῃ ὁ ἄνδρας της καὶ τὸν εἶδα πὺ μὸς ἔριξε ἕνα πλάγιο βλέμμα, γεμάτο μῶσος. Προφανῶς εἶχε καταλάβει πὼς τὸν ὑποπτεύουν κι' ἀπὸ τότε μ' ἔβλεπε μυστικά του σάν τὸν διάβολο!

Ἀλλὰ ἐγὼ, μετὰ τὸ κρυφὸ προαίσθημα πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ θά εἶχε τραγικὸ τέλος, προσπαθοῦσα νὰ βοσκωμαι ὅσο μπορούσα περισσότερο μαζὺ της. Ὅταν οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου διαγράφονταν ἐνδραμῆς στὰ περὶχώρα, φρόντιζα νὰ πηγαίνα κι' ἐγὼ μαζὺ με τοὺς ἄλλους καὶ προσπαθοῦσα νὰ βοσκωμαι κοντὰ στὴν κ. Σάντερς, ὅταν περνοῦσαν κοντὰ σὲ κρημνοὺς, μέσα στὸν σιδηρόδρομο ἢ σ' αὐτοκίνητα. Τότε αὐτὸς, ὁ Σάντερς, ἀντιλαμβάνομενος πὼς εἶχα καταλάβει τὸ σκεδῖόν του, ἀποφάσιζε, ἀφοῦ δὲν μπορούσε, νὰ συμβῇ δυστύχημα, νὰ σκηνοθετήσῃ... καὶ νὰ...

Μάλιστα! "Ὁ! γιατί νὰ μὴ το πωλάβω κι' αὐτό!... Ἀλλὰ μὴπως θά βοσκόνουν πάντοτε κοντὰ τους; Γρήγορα ἡ ἀγά, οἱ δρόμοι μας θά μὰς χωρίζουν καὶ μὴ μὲρα θά μάθαναι ἑαυτὰ ἀπὸ τὴς ἀρμεριδές, ὅτι συνέβη κάποιον τραγικὸ δυστύχημα στὴν κ. Σάντερς!

Ἐκείνες τὶς μέρες, μέσα στὸ ξενοδοχείο ἕνα καταθλιπτικὸ συναίσθημα πῆζε τὴν καρδιά ὅλων μας. Μία μέρα, ὁ γέρο θυρωρὸς τοῦ ξενοδοχείου πέθανε ἑαυρινά, ἀπὸ συγκοπή. Τὸν λυπηθήκαμε κατὰσφοδρὰ τὸν ἀγαθὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο. Ὑπηρετοῦσε πιστὰ τοιάντα ὀλόκληρα χρόνια στὸ ἴδιο ξενοδοχείο. Λίγες μέρες κατὰν μὴ καμιαρέα ἀρρώστιας ἀπὸ πνευμονία καὶ βοογῆτι καὶ σὲ τέσσερες μέρες πέθανε. Ὅταν μάθαμε τὸ θλιβερὸ σινεῖν, βοσκόμεστε συγκεντρωμένοι στὴ σάλλα καὶ κάποιος εἶπε:

—Ὁ! ἀσφαλῶς θά τριτώσῃ τὸ κακό!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μὴ ξαφνικὴ λάμψις πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κ. Σάντερς κι' ἀμέσως ἔδωκε πάλι. Ὅταν εἶδε πὼς τὸν κύτταζε, ὅχι σὲ νὰ κουνεντιάξῃ με προσποιητὴ ἀδιαφορία. Σὲ λίγο μὰς εἶπε πὼς θά πῆγανε μέσα στὴν πόλι, — τὸ θεαματικὸν βοσκόνταν ἀρετὰ μαζὺ ἀπὸ τὴν πόλι, — καὶ μὰς εἰχαριστήσαμε κι' ἔφυγε.

Ἡ κ. Σάντερς εἶχε πάει νὰ περῶσι τὴν ἡμέρα μετὰ μὴ φιλικῆς τῆς οἰκογένειας, τοὺς Μόρτιμερ. Ἐστὶν γιά τὴν ὅρα ἦμουν ἡσυχῇ, καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό μου. Στὸν διάδρομο συναντήθηκα μετὰ τὸν γιαντὸ τοῦ θεαματικῶν καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ ἔλθῃ μὴ σιγῇ στὸ δωμάτιό μου, γιατί κατὰ ἤθελα

νὰ τὸν συμβουλευθῶ. Κουνεντιάζοντας ὁ γιαντὸς μοῦ εἶπε πὼς ὁ Σάντερς τὸν εἶχε παρακάλεσει νὰ ἐξέλθῃ τὴν γυναίκα του, ἡ ὁποία παραπονοῦταν, τελευταία, πὼς εἶχε δυνατοὺς πόνους στὸ στομάχι. Ἡ πληροφορία αὐτὴ με ξαφνίασε, γιατί τὴν προηγουμένη ἀκριβῶς, ἡ κ. Σάντερς μοῦ εἶπε πῆ, ἡ αὐτὴς τὶς λέξεις: «Ἐχω πρώτης τάξεως στομάχι!» Ὅπως φαντάζεστε ἡ ὑποψίς μου ἄρχισαν νὰ με βασανίζουν πάλι...

Στὶς πέντε, τὸ ἀπόγευμα, κατέβηκα στὴν βεράντα καὶ πῆρα τὸ τσάι μου μετὰ τῆς μίς Κάρεντερ. Βοσκόμεστε ἄνῳα ἐκεῖ, δὲν σὶς ἑπτὰ καὶ μισὴ ἡλθε ὁ κ. Σάντερς μετὰ φίλους του. Μόλις μὲς εἶδε, ὁ Σάντερς μετὰ πλησίασε στὸ τραπέζι μὰς καὶ με παρακάλεσε νὰ τοῦ δοῶ τὴν γνώμη μου γιά κατὰ τσάντες πὺ εἶχε φέρει μαζὺ του. Ἦθελε νὰ κἀν ἕνα δῶρο στὴ γυναίκα του, ἐπειδὴ τὴν ἐπομένη ἡτάν ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων της, ἀλλὰ δὲν εἶχε περῶσι τὸ δικό του γούστο.

Θὰ τὸν ὑποχρέωσα λοιπὸν, ἄν, μαζὺ μετὰ τὴν μίς Κάρεντερ, τὸν συνοδεύσαμε μὴ σιγῇ στὸ δωμάτιό του, γιά νὰ τοῦ ὑποδείξουμε πὺ ἀπὸ τῆς τσάντας νὰ κρατήσῃ. Μὰς ζήτησε μάλιστα συγγνώμην γιατί δὲν τῆς ἔφερε κατὰ, ἀλλὰ φρόδταν μὴπως ἐπιστρέψῃ ἑαυρινά ἡ γυναίκα του. Με προθυμία, ἡ μίς Κάρεντερ κι' ἐγὼ τὸν ἀκολούθησαμε στὸ δωμάτιό του.

Ἐνα φρικτὸ θέαμα μὰς περιέμενε ἐκεῖ! Μόλις ἀνοίξαμε τὴν πόρτα, σταθήκαμε μετὰ φρίκη στὸ κατώφλι... Στὴ μέση τῆς κἀμαρᾶς ἡ γυναίκα τοῦ Σάντερς ἦταν σοριασμένη χάμω μετὰ τὸ μούτσο. Ὁ ἄνδρας της μετὰ μὴ φωνὴ ἀπελπίσας ἔτρεξε κοντὰ της καὶ θέλησε νὰ τὴ σηκώσῃ. Ἐσπευσα καὶ τὸν ἐμπόδισα. Ἐπείσα τὸ χεῖρ της. Ἦταν παγωμένο. Αἶπτα ὑπῆρχε μὴ ἀναποδογυρισμένη καρέκλα, σπασμένη... κι' ἕνα ματωμένο καρεκλίδι πὺ πῶρε.

Νὰ μὴν ἐγγίξῃ κανεὶς τίποτε! φώναζε ἐπιτακτικὰ, Ὁόρος, ὅρος! Μίς Κάρεντερ φώναζε, σὰς παρακαλῶ, τὸν διευθυντή!...

Ἐμεινα γονατιστὴ κοντὰ στὸ πῶμα τῆς δυστυχισμένης, ὡς δὲν ἤθε ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὁ γιαντὸς. Ἡ κ. Σάντερς ἦταν νεκρὴ πρὶν ἀπὸ δύο ὥρες, ὅπως εἶπε ὁ γιαντὸς. Ὁμολογῶ πὼς ἡ λάμψις τοῦ ἀνδρός της μ' ἔκανε γιά μὴ σιγῇ ν' ἀμφιβάλλω ἄν αὐτὸς ἦταν ὁ φονιάς, γιατί ἄν ἡ λάμψις του ἦταν προσποιητὴ, ἔ, τότε, ἦταν τέλειος ἡδωτοῦς! Ὁ Σάντερς εἶχε τὸ φρόν ἐνὸς τρελλοῦ!...

Ὁ διευθυντὴς, ἀφοῦ στοποποίησε ὁ γιαντὸς τὸν θάνατο, χωρὶς νὰ μετακινήσῃ τίποτε, ἔκανε μὴ συντομὴ ἐπιθεώρησι μέσα στὸ δωμάτιο, κατὰν κλειδῶσε τὴν πόρτα, πῆρε τὸ κλειδί μαζὺ του καὶ κατέβηκε γιά νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Ἀστυνομία. Ἀλλὰ τὸν τηλεφῶνο δὲν

λειτουργοῦσε, εἶχε πάθει φαίνεται κάποια βλάβη κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ σταλῇ ἕναν ὑπηρετὴ στὴν πόλι γιά νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία. Ἀπελπιμένος καὶ νευρικός, ὁ Σάντερς περιφερόταν, ἐντωμεταξὺ μόνος του μέσα στὸ ἄλσος τοῦ ξενοδοχείου.

Ὅταν ἐφθάζε ὁ ἀστυνόμος, μετὰ κατέβηκε στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου. Μετὰ ῥῶτης πρώτα πὼς εἶχαμε ἀνακαλύψει τὸ φόνον, κι' ἐπειδὴ εἶχε πληροφορηθῇ ὅτι συνδέονταν μετὰ τὸ θῦμα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔνοικους, μετὰ παρακάλεσε νὰ τοῦ πῶ ὅτι γνώριζα γιά τὸ ξένος Σάντερς. Τοῦ εἶπα τὰ λίγα πὺ ἤξερα. Κατὰν ὁ ἀστυνομικός με παρακάλεσε ν' ἀνεβῶ μαζὺ του στὸ δωμάτιο τῶν Σάντερς καὶ νὰ τοῦ πῶ ἄν τὸ πῶμα βοσκόνταν ἀκριβῶς στὴ θέσι πὺ τὸ βρήκαμε.

—Στὴν ἴδια θέσι εἶνε, εἶπα, δὲν βρεθήκαμε στὸ τραγικὸν δωμάτιο, μόνον πὺν πρώτη φορά, ἡ σκοτωμένη φοροῦσε τὸ καπέλλο της, ἔνῳ τὴν τὸ βλέπω κάτω.

—Μήπως παρατηρήσατε ἄν τὸ θῦμα φοροῦσε σκουλαρίκια τὴν πρώτη φορά πὺ τὸ εἶδατε;

Κατὰ σμύπτωσιν, ἔχω πολὺ παρατηρητικὸν μάτι κι' ἀμέσως ἀπάντησα ἀδίστακτα:

—Τώρα πὺ μοῦ τὸ λέτε, θυμῶμαι πὼς παρατήρησα τὴ λάμψι τῶν μεταλλανθίων κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ καπέλλου. Ἐνῶ τώρα δὲν τὰ φορεῖ!

—Τὸ κομτὶ ὅπου ἔβαζε τὰ κοσμήματά της, βρεθήκαμε σπασμένο, εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Εἶνε φανερό πὼς ὁ κακούργος, ἔλασε τὰ σκουλαρίκια κι' ἐπέστρεψε γιά νὰ τὰ πάρῃ. Ἐστὶ ἐξηγεῖται πὼς μεταποτίστηκε τὸ καπέλλο...

Ἀλλὰ, διέκομα, ἀφοῦ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου κλειδῶσε τὴν πόρτα, ἀπὸ πὺ μῆρες ὁ κλέφτης. Ἡ ντουλλάκι ἦταν κλειδωμένη! Δὲν μπορούσε λοιπὸν νὰ εἶχε κρυφτὴ ἐκεῖ μέσα!...

—Ὁ ἄθλιος θά ξαναπαῖνε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Αἶπτα ἀκριβῶς περὶνὰ τὸ λῶμα τοῦ νεροῦ... Θὰ σκαρφάλεσε ἀπὸ αὐτό... Χι! δύσκολο βέβαια... Ὅχι, ὅμως, ἀκατόρθωτο...

—Γιὰ ἕναν παλιὸ ναυτικὸ ἔξαφνα! φώναζε ἐντελὸς ἀνδρῶντα...

Ὁ ἀστυνομικός μοῦ ἔριξε ἕνα ἐροτυματικὸν βλέμμα, μὰ δὲν εἶπε τίποτε.

—Ὅστε, κατὰ τὴ γνώμη σας, ὁ φόνος ἔγινε γιά τὰ λίγα κοσμήματα πὺ εἶχε τὸ θῦμα, τὸν ῥῶτησα.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν, μίς Μάρτλ! Μήπως ἔχετε ἄλλη γνώμη;

Δὲν τόλμησα νὰ τοῦ πῶ ὅτι θεωροῦσα τὸν Σάντερς ἕναν παλιὰν ἄνθρωπο ἱκανὸν γιά ὅλα!

Ἀλλὰ ὁ ἀστυνομικός κατὰ εἶχε ἀντιληφθῇ. Μετὰ πῆσε μετὰ διαφορὰς ἐρωτήσεως καὶ στὸ τέλος τοῦ φανέρωσα τὶς ὑποψίς μου. Καὶ τότε θά σὰς πῶ τ' ἀποτελέσματα τῶν ἀνακρίσεων:

—Ἡ κ. Σάντερς σὶς πέντε εἶχε φύγει βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Μόρτιμερ, κατὰν ἐνὸς τηλεφωνήματος κάποιον Λίτλγουντ, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπε ἡ κ. Σάντερς στοὺς Μόρτιμερ, θά πῆγανε μετὰ

μισὴ ὥρα στὸ ξενοδοχείο νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, γιατί εἶχε κατὰ τὴν εὐχάριστο νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν πόλι τῶν Μόρτιμερ ὡς τὸ ξενοδοχείο εἶνε μόλις δέκα λεπτά. Κανένας δὲν τὴν εἶδε ὅταν ἐπέστρεψε. Θὰ μῆρες φαίνεται ἀπὸ τὴν πλαγία εἰσοδοῦ καὶ θά τραβήξῃ ἴσια στὸ δωμάτιό της. Ἐκείνη τὴν στιγμή, κανεὶς δὲν ὑπῆρχε στὸν ἀπάνω ὄροφο, γιὰ τὴ ὑπηρεσία ἦταν ἀπασχολημένη στὰ ἄλλα διαμερίσματα τοῦ ξενοδοχείου κι' οἱ ἔνοικοι ἦσαν συγκεντρωμένοι κάτω στὴν βεράντα, ὅπου ἔπαιρναν τὸ τσάι τους.

Ὁ Σάντερς ἐντωμεταξὺ εἶχε προφασιστὴ πὼς θά πῆγανε στὴν πόλι γιά νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἄλλο. Πράγματι πῆγε, κι' ἀπὸ κεῖ τηλεφώνησε στὴ γυναίκα του μετὰ τὸ πνευτικὸν ὄνομα Λίτλγουντ. Ἀλλὰ ἀμέσως ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχείο, ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανέναν καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κἀμαρᾶς του. Ὅταν σὲ λίγο ἡ γυναίκα του μῆρες ἀνύποπτη στὸ δωμάτιο, τῆς κατὰφερε ἕνα φοβερὸν κτύπημα στὸ κεφάλι μετὰ τὸ πόδι τῆς σπασμένης καρέκλας, πὺ βρεθήκαμε στὸ δωμάτιο. Τὸ κτύπημα ἦταν τόσο τραμερὸ, ὥστε ἡ κ. Σάντερς σωριάστηκε κάτω νεκρή!

ἴσως νὰ μὴν ἀντελήφθῃ καν πὺς ἦταν ὁ δολοφόνος της...

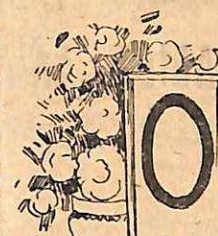
Ὁ Σάντερς κατὰν ἔφυγε πάλι κρυφά, πῆγε καὶ συνάντησε τοὺς φίλους του, καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μαζὺ τους στὸ ξενοδοχείο. Ἐπαῖξε μαζὺ μὰς τὴν κακωδία τῆς ἐκλογῆς τῆς τσάντας γιά νὰ μὰς ἀνέβασῃ στὸ δωμάτιό του... ὡς δὲν του νὰ εἰδοποιήσῃ ἡ ἀστυνομία, — αὐτὸς εἶχε χαλάσει ἐπὶ τῆς δὲς τὸν λέφωνο — ἀνέβηκε πάλι στὸ δωμάτιό του, ἀπὸ τὴν ὑδρορροή, σκαρφάλεσε στὸ μπαλκόνι καὶ πῆρε τὰ σκουλαρίκια καὶ τ' ἄλλα κοσμήματα γιά νὰ δικαιολογήσῃ τὸν φόνον. Θὰ μοῦ πῆτε γιατί δὲν τὰ πῆρε ἀμέσως. Γιατὶ ἐκεῖνο πὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν ἡ περιουσία τῆς γυναίκας του κι' ὅχι τὰ λίγα κοσμήματά της! Κατὰν ὅμως θαμῆθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ δικαιολογήσῃ ὁ φόνος κι' ἀποφάσιζε ν' ἀνέβῃ πάλι γιά νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργο του. Δὲν ἦταν, ἔλεπτε, γεννημένος κακούργος κι' ἔτσι ἔκανε μερικὰ λάθη!

Ἐπειτα κατέβηκε πάλι στὸν κῆπο, ὅπου περιέφερε τὸν πνευτικὸν πόνο του καὶ τὴν ἀπελπίσιν του... Μπροστὰ σὶς ἐπιμονες ἐρωτήσεις τοῦ ἀστυνόμου, τὰ μπερδεψε, φαίνεται, καὶ στὸ τέλος, ἀναγκάστηκε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ὅλα. Κατὰ δικαστικὴν σὲ θάνατο καὶ νὰ σὰς πῶ, δὲν τὸν λυπηθήκα καθόλου!

—Κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ σέρ Χένρυ, δὲν εἶμαι ὑπὲρ τῆς καταγραφῆς τῆς θανατικῆς ποινῆς, ὅπως ἐπῆμουν μερικοί. Τέτοια τέρατα καλὺτερα νὰ λείπουν ἀπὸ τὸν κόσμον!

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΠΩΣ θά δι-αβάσατε πορ-ημερῶν καὶ σὶς ἐφημερί-δες, σ' ἕνα νοσοκομεί-ο τῆς πόλεως Πιόρνο, στὴ Βόρειο Ἰτα-λία, ἔχει εἰ-συχθῇ, γιά ἐ-πιστημονικῆς παρατηρήσεως, μὴ γυν-αίκα, τῆς ὁποίας τὸ σῶμα ἐκπέμ-πει φωτεινὲς ἀκτίνες! Στὴν ἀρχὴ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ αὐτό. Ὅταν ὅμως οἱ γιαντοὶ ἐξέ-τασαν τὸ σῶμα της, στοποποίησαν τὸ καταληκτικὸν αὐτὸ φαινόμενον, δίχως νὰ μποροῦν νὰ τοῦ δώσουν καμιά ἐξήγησι.

Πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες ἔ-χουν ἐξακριβώσῃ, ἔπειτα ἀπὸ προσεκτικὰς ἔρευνες, ὅτι ἡ ἐπιδε-υμὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων ἐκπέμπει πάντα ἕνα ἀμυδρὸν φῶς τὸ ὁποῖο ἀποδίδεται στὴν ἐσωτερικὴ καὶ τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἡ ποσότης ὅμως αὐτοῦ τοῦ φωτὸς εἶνε τόσο μικρὴ, ὥστε μόνον μετὰ τὴν χρησιμο-ποίησι εὐαισθητῶν ἐπιστημονικῶν ὀργάνων μπορεῖ νὰ γίνῃ δορατό.

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου παρ-οιάζει καὶ ἄλλα παράξενα φαι-νό-μενα:

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καὶ ἡ κατα-πληκτικὴ δύναμις πὺ ἔχουν μερι-κοὶ ἄνθρωποι ν' ἀνυψώνονται στὸν ἀέρα δίχως καμιά μηχανικὴ βοή-θεια. Ἐνας τέτοιος θαυματοποιὸς ἦταν τὸ μέντιουμ Χάμ, ὁ ὁποῖος ἀνέβαινε σιγά-σιγά σάν ἀερόστατο, σύρριζα στὸν τοῖχο ἐνὸς ξενοδο-χείου ὡς τὸ παράθυρό τοῦ δευτέ-ρου πατώματος, δηλαδὴ σ' ἕνα ὕ-ψος τριάντα μέτρων.

Ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρω-πος ἑαυλόνταν πρώτα κάτω στὸ ἔδαφος ἀνάσκελα. Κατό-πιν συγκεντρῶνε τὶς δυνάμεις του καὶ ἑαυρινά, χωρὶς τὸ σῶ-μα του ν' ἀλλάξῃ τὴν ὀριζόν-τιο θέσι του, ὑψωνόταν στὸν ἀέρα. Σὰς παραθέτουμε μὴ φωτογραφία γιά νὰ πεισθῇτε.

Ὑπάρχουν ἐπίσης μερικοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα εἶνε ὑπερφωτισμένο μετὰ ἡλεκτρισμό. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται πὼς κατορθῶ-νουν νὰ μεταναστῶν ἐξ ἀπο-

στάσεως διάφορα ἀντικείμενα.

Μία τέτοια «ἡλεκτρικὴ» γυναίκα ἦταν ἡ μίς Ὀνορίνα Σέγγουιν. Ἡ ἡλεκτρικὴς ιδιότης τοῦ σώματός της ἀποχόλησαν γιά πολὺν καιρὸ τὸν διάσημο Γάλλο καθηγητὴ Σαρ-κὼ, ὁ ὁποῖος μάλιστα χρησιμοποί-ησε, γιά πρώτη φορά, τὴν «εμεσε-ρίνη» γιά νὰ μετρήσῃ τὴν ἐξουδε-τερώσῃ τὴν ἡλεκτρικὴ τῆς δύναμι.

Ἡ περιπτώσις τῆς Εἰσατίας Γαλλαντίνου δὲν εἶνε λιγώτερον ἐν-διαφέρονσα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀπὸ ἀποστάσεως δέκα μέτρων, μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ μὴ πλάστιγγα καὶ νὰ τὴν κἀν νὰ κινήθῃ... Ἐπίσης μπο-ρεῖ νὰ ἀναποδογυρίσῃ, δίχως νὰ χρησιμοποίησιν κανένα μέλος τοῦ σώματός της, διάφορα ἑπιπλὰ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα πρέ-πει νὰ παραδεχθῶμε μόνον ἕνα πράγμα: Ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζε ἀκόμα ἀπὸ τί δυνάμεις ἀ-ποτελεῖται. Δὲν ἔχει δηλαδὴ τὸ «γνω

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΚΑΥΓΑΣ

ΤΟΥ ΧΟΓΙΟΡ ΠΕΡΕΘ

ΓΙΑ ημέρα, κι' άκριβώς χάριν της τάξεως, την 8ην Σεπτεμβρίου του 1598, όλος ό άριστοκρατικός κόσμος της πόλεως Λίμας, πρωτεύουσής τού Περου, ήταν μαζεμένος στην εκκλησία του 'Αγιού Αυγουστίνου.

Ένας καλόγηρος, κι' άκριβώς, χάριν της τάξεως πάλιν, ό πανσοφιστικός ιεροκήρυξ Φραγκίσκος θά έκφωνούσε δογματικό κήρυγμα κατά των δυνάμεων, ύβριστών και κατωχισμένων ανθρώπων.

Ό πανσοφιστικός ήταν... άμύητος ! Κεραυνώσε, δρόντισε, άστραψε, έχυνε τό ξηματιστό κατόναι των καζανιών της κολάσεως στα κεφάλια των στυγνών και γκρινιόφωνων στυλοπλητών του, κι' όλοι οι παρευρεθέντες συμφώνησαν μέχρι νεράιας στα άνηρωποσώθηρια συμπεράσματα της διδασχής του.

Κι' όταν τελείωσε ή λειτουργία, ό καθένας τράβηξε για τό μέγαρό του, με συνέπηση άνασταμένη πεία. Μόνον ό κόμης δόν Χριστόβαλ Μεσία Βαλενσουέλα ντι Σεραβελλας, έπτε στών άμαξηλάτη του, να τόν οδηγεί προηγουμένως στο μέγαρο της έμορφης δουκίσσης δόννας Ζοσίλλα ντι Βέγα ντι Ρέννα-Κανδόρα, στην όποία έπιθυμούσε από καιρό να κάνει μιá έπισκεψη.

Δυστυχώς, την ίδια έντολή έδωσε στών άμαξηλάτη του — μόλις τελείωσε τό κήρυγμα — κι' ό μαρκήσιος δόν Διονίσιό Πέρεθ Μαρίγκουε ντι Βιλλαγκράν ντι Σαντιάγο. Κι' εκείνος έπίσης αιδανόταν μιá άκαιράνητη έπιθυμία ν' άντιγράψη τα διαβόλεμένα ματάκια της δουκίσσης.

Ευπειθέστατοι στις διαταγές των έκλαμπροτάτων κυρίων των οι δυό άμαξηλάτες, χύτησαν τ' όλογά τους για την υποδειχθείσα διεύθυνση, διαλέγοντας ό καθένας τόν συντομότερο — κατά τή σφή της κοίτης — δρόμο.

Πριν φτάσουν όμως στο μέγαρο της δουκίσσης κι' άκριβώς στη γωνία της όδου Λαοτίγκα, τ' άμαξία τους βρέθηκαν, ξαφνικά, άντιμαστά. Μόλις πρόλαβαν οι άμαξηλάτες να τραβήξουν με δύναμη τα γκέμια των άλόγων τους, για να μη γίνει σύγκρουσις σφοδρή και φονική !

—Κάνε δεξιά να περάσω! βροντοφώνησε πρώτος ό κόμης ντι Σεραβελλας, θυάροντας τό κεφάλι του έξω απ' τό παρθύρο της άμαξίας.

—Εσύ κάνε άριστερό ! ξεφώνισε ό μαρκήσιος ντι Σαντιάγο, ξεπροβάλλοντας κι' αυτός με τή σειρά του απ' τό δικό του τό άμαξι.

—Έχω προτεραιότητα !... ούόλιαξε ό πρώτος. Οι φίλοι μου είνε ευγενέστεροι απ' τούς δικούς σου !

—Κάνεις λάθος !... μόνγκουσε ό άλλος. Οι φίλοι μου προτιμούντα στην έθιμοσύνη, απ' τούς δικούς σου !

—Δέν ξέρεις τί σου γίνεται! βροντοφώνησε ό πρώτος.

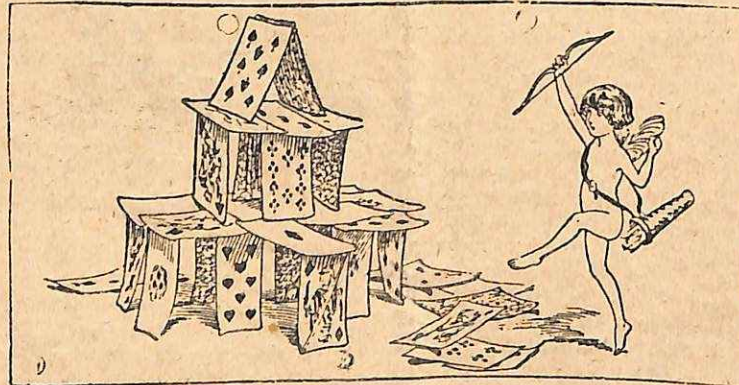
—Νεροβίλιασε τό μυαλό σου! ξεφώνισε ό άλλος.

—Μασκαρά... Ζωντόβολο !... —Τενεκέ ξεγάνοντε !... Τό βρισιό έξακολουθούσε να γδαιο απ' τούς δυό εύπατρίδες, που λίγη ώρα πριν είχαν παρακολούθησει τό κήρυγμα κατά των ύβριστων και των κατωχιδών. Έντομεταξύ, γύρω στα άμαξία τους είχαν μαζευνθή και πολλοί άλλοι εύπατρίδες — έδώ ό συγγραφέας προσθέτει τα όνόματα, τούς τίτλους και τήν άπαρίθμηση των οικοσήμων 130 περίπου εύπατρίδων, αλλά πρδς χάριν των άναγνωστών μας, παραλείπουμε τήν άναγραφή τους — και πρότειναν διάφορες λύσεις, συμβιβαστικές της φιλονεικίας.

Η ύπόθεσις όμως δέν δελόταν άλλη λύση, παρά τήν έξής άπλουστάτη. Ό κόμης να πάρη τό δεξιό μέρος τού σακκαίου, κι' ό μαρκήσιος τό άριστερό, για να ξεπλύνουν τα άμαξία τους !

Μά άκριβώς έδώ ήταν ό κόμης : —Ούτε ούσα δέν κουνιέται πρότος ! ξεφώνιζε ό κόμης, ξαπλώνοντας άναπάντικα στα μαξιλάρια του άμαξιού του κι' άνοήτως για πρεζάρισμα τη σακκαίλα τού ταμπάκου του.

—Μωρέ, καλύτερα να με φυτέ-

ψουν έδωπέρα, παρά να τό κουνή- σου πρώτος ! άπάντησε απεισμά- ρικα κι' ό μαρκήσιος, άνάβοντας άπολαυστικά ένα τερψίτιο πούρο.

Τότε θεώρησε καθήκον του να έπειθή ό υποκόμης Χονάν ντι Σάν Ντονάς ντι... — άκολουθούν άλλα κομμάτια δεκαπενταριά όνόματα, και τίτλοι του, τα όποια θα μας φάνε τη σελίδα άν τα προσθέσουμε — και έπτε με έμβρόδεια στους άντιμαχόμενους και σκωλοβρίζοντες εύπατρίδες :

—Αυτά που κάνετε, κύριοί μου, είνε καμώματα τρερεμέδων, τα όποια άσφαλώς θα διαρκέσουν ως την έβδομάδα πούχει τα τρία Σάββατα !... Σας συμβουλεύω, λοιπόν, τό έξης : 'Αφήστε τα άμαξία σας αυτού που βρίσκονται, και πάμε στών έξοχώτατο άντιβασιλέα να λύση εκείνος τή διαφορά σας !...

Η πρότασις έγινε δεκτή με άνακούφιση, κι' όλοι — ένδιωρεσμένοι και περίεργοι — ξεκίνησαν για τό άνάτορα. 'Αντιβασιλέας τού Περου ήταν τότε ή αίτση έ- ξεχότης ό κόμης δόν Μελχιάδ Πορτοκαρρέρο Λάισο ντι Μόνολο- βα ντι... κλπ. κλπ. — άκολουθούν κομμάτια είκοσιμα όνόματα και τί- τλοι ακόμη, τούς όποιους παραλεί- πουμε, για να μην ξεφυτρώσουμε γραφοντάς τους — ό όποιος δέχτη- κε τήν κομιστολήμυρα εκείνη με

πρώτος, άφού είμαστε ίσοι στί δικαίωματά της έθιμοσύνης ; έπτε έντονα με τή σειρά του κι' ό μαρ- κήσιος ντι Σαντιάγο.

Ό άντιβασιλέας έξυνε με άμψ- χαλα τό φαλακρό κεφάλι του, και τή χειρονομία του αυτή — παληά μιν απ' τα χρόνια τού 'Αδάμ, πάν- τοτε όμως άποτελεσματική για τό κατάβρασμα των ιδεών — τή μνη- χήσαν προθυμότητα κι' όλοι οι ευ- γενείς τού συμβουλίου.

Τό μάτοπλεγμα τού ξυσίματος της σελτής κεφαλής τού άντιβασι- λέως ήταν γονιμώτατο σε θαυμά- σιες ιδέες, φαίνεται. Γιατί τό πρό- σπά του έλαμψε παρενθύς από χα- ρά, πράγμα τό όποιο έσπευσαν φυ- σικά να μνησθούν κι' οι παρόντες ευγενείς, λές κι' ήσαν μέσα στο κεφάλι του και διάβασαν τήν ιδέα του !

—Κύριοι άντίδικοι, έπτε σοβαρά ό άντιβασιλέας, μπορεί και να γε- λώστρια, όταν έπτε πως έπτε ίσο- δύναιο... Κι' επειδή τό ζήτημα, όσο πο ξεφραχνίζουμε, τόσο μάς φαι- νεται πιο μπερδεμένο, πρέπει να τό υποβάλουμε στην κρίση τού βασι- λέως μας... Κάνετε λοιπόν μιá ά- ναφορά, με όλες τις λεπτομέρειες μέσα, και φέρτε τήν αίτησιν να τήν στείλουμε στην 'Ισπανία... —Και τ' άμαξία μας; ξεφώνι- σαν διακόπτοντάς τον, ό κόμης κι'

ό μαρκήσιος.

—'Α, όσο κι' αυτό, έχω βρή τη λύση ! έξακολούθησε ό άντιβασι- λέας, ξεζήπτε τ' όλογά σας, στείλ- τε τα με τούς άμαξηλάτες σας στους σταύλους των, κι' αφήστε τ' άμαξία σας εκεί πού βρίσκονται ά- κριβώς... Δέν πρέπει να κουνήσθουν καθόλου, όσο νάρθη ή άπάντησις της Αιτού Μεγαλειότητος απ' τήν 'Ισπανία !... Κι' όταν έρθη, τα ξε- βετε πάλι, και σύμφωνα με τήν καθωρισμένη πεία ίεραρχία σας ξε- κινάτε για τα μέγαρά σας !

Περνιτό να σας πούμε ότι ή λύ- σις αυτή έκανοποίησε όλο τόν κο- σμόμα μαζί με τούς ένδιαφερομέ- νους. Περνιτό επίσης θεωρούμε να σας πούμε, ότι ή άναφορά — κα- νονική και λεπτομερής — στέλθηκε με ιδιαίτερο πλοίο στην μακρινή, τήν τόσο μακρινή απ' τό Περου, 'Ισπανία, για να κινή απ' τήν Αι- τού Μεγαλειότητα τόν Βασιλέα.

Δέν θεωρούμε όμως καθόλου πε- ρνιτό να σας πληροφορήσουμε, για τήν έξής ένδιαφερόμενα συνέχεια :

1ον) 'Η άναφορά έκανε δυό μιν- νες να φτάση στην 'Ισπανία.

2ον) 'Η Μεγαλειότης του ήταν τό- σο άτασολημένη με όλες — της ίδιες σοβαρότητες, βέβαια — ύπο- θέσεις τού άπεράντου κράτους του, ώστε παρέτεινε τήν άναφορά στο συμβούλιο τού Στέμματος.

3ον) Τό συμβούλιο τού Στέμμα- τος, φυσικά, τήν έφριξε στο χρονο- νταίλατο, και

4ον) 'Ότι παρ' όλα αυτά ή λύσις τού περιελάου αυτού ζήτηματος συντελέστηκε, με τήν πάροδο τού χρόνου μόνη της, χωρίς να περμένη τήν άπάντησιν απ' τήν 'Ισπανία.

Τώρα πώς και γιατί έγινε αυτό, δέν είνε δύσκολο να τό έρτε. 'Α- πλούστατα μέσα σε λίγους μήνες, απ' τα δυό εκείνα άμαξία δέν είχε μείνει ούτε κερφί. Ό κάθε κάτο- χος της Λίμας, περνώντας από κεί τη νύχτα, θεωρούσε καθήκον του να σουφρώση κάτι. Κλέβανε τις ού- δες, τις πόστες τους, τα βελούδα τους, τα σιδερένια τους, τα ξύλα τους... Κι' έτσι τα δυό άμαξία εξα- φανίστηκαν και τα δυό συγχρόνως, πριν προλάβουν οι άφροντικοί τους να τό σκεφθούν...

Όσο για τόν κόμητα δόν Χριστό- βαλ κλπ. κλπ. και τόν μαρκήσιο δόν Διονίσιό Πέρεθ κλπ. κλπ. θαρρώ πως περιμένουν ακόμα τήν άπάντη- σιν της Α. Μ. τού Βασιλέως !...

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

! 'Αδειανά τα χέρια σου, κακό είν' τό ποδιάς σου.

! 'Αδελφός τόν άδελφό τότε σφά- ρει, μιá δέν τότε προδίνει.

! 'Αδελφός μου και γαλές μου, μιá ποτές καλύτερές μου.

! 'Αν δέν μολώσουν δυό καίροι, βραχή δέν κατεβαίνει.

! 'Αν δέ με πάρει ό διάβολος, τού μπαίνω έχω στο στέγχο.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Ό μεσαιωνικός πύργος της Σκωτίας και ό νέος του ιδιοκτήτης. Οι φόβοι του έπιστάτου. Τό μυστήριο τού πράσινου δωματίου. Τρεις άνεξήγητοι θάνατοι. 'Η τελική άπόφασις τού νεαρού λόρδου. Μία φριχτή νύχτα. Τό πράσινο φάντασμα που ξεσκι- ρεί τις σάρκες. 'Όπου ό γιατρός έξηγει τό μυστήριο, κτλ. κτλ.

ΤΟ έτος 1858, ό νεαρός λόρδος Μάκ-Μά κληρο- νόμησε από κά- ποιον συγγενή του έναν παλαιό μεσαιωνικό πύργο. 'Ο πύρ- γος αυτός, που ήταν κτισμένος σε μιá γραφικότητα όρεινή και θα- σώδη τοποθεσία της Σκωτίας, είχε γοητεύσει τόσο τόν καινούριο ιδιο- κτήτη του, ώστε άποκάσισε να πε- ράση τό καλοκαίρι του σ' αυτόν.

Έσπειλε λοιπόν απ' τό Λονδίνο τις άρειαιρήτες άποσενές του, κι' έδωσε έντολή να τού ετοιμάσουν μερικά δωματία. Σκόπευε μάλιστα να καλέση εκεί και κάποιον φίλο του για τό κνήγι της θερινής σαι- ζόν.

Όταν ό νεαρός λόρδος έφτασε στών πύργο, ό έπιστάτης του τού έπτε με σεβασμό, αλλά και με τό- νω φωνής σταθερό, ότι μπορούσε δλον τόν πύργο να χρησιμοποιήσιν για κατοικία του, εκτός απ' τό «Πράσινο δωμάτιο» !

—Τί είνε πάλι αυτό τό πράσινο δωμάτιο; ρώτησε έκπληκτος ό λόρ- δος Μάκ-Μά.

—Αυθέντα μου, άποκρίθηκε με κρυφό τρέμος ό έπιστάτης, είνε μιá στοιχειωμένη κάμαρη !...

Ό λόρδος έκοιωσε στα γέλια. Μορφωμένος καθώς ήταν και δί- χως προλήψεις ή δεισιδαιμονίες, όχι μόνον δέν πίστευε σε φαντά- σματα, αλλά και ειρωνευόταν άμεί- λικτα όσους μιλούσαν γι' αυτά. 'Ο άμοιρος έπιστάτης όμως είχε άν- τίθετη γνώμη φαίνεται, και γι' αυ- τό έπανάλαβε πύ έντονα :

—Μή γελάτε, μιλώδε μου, γι- ατί τα φαντάσματα δέν άστεινόν- τα... Σας όρκίζομαι στην τιμή μου, ότι τρία μέλη απ' τις οικογένειες των προηγουμένων κυρίων μου έ- χουν βρή φριχτό θάνατο σ' αυτό τό καταραμένο δωμάτιο... 'Από μικρό παιδί σγεδών έχω ξήσει στών πύρ- γο αυτόν, τόν όποιο έπιστάτ ή ση- μερα, κι' είδα τα ύπερφυσικά αυτά πράγματα με τα μάτια μου !

Τό γέλιο τού λόρδου Μάκ-Μά σταμάτησε άπτόμα τώρα, μπρός στην τόσο κατηγορηματική κι' ά- πασία αυτή βεβαίωση. Κάποιος μυ- στικός φόβος χαλάρωσε τη σαρκα- στική του διάθεση, κι' έπαψε άμέ- σως να ειρωνεύεται.

Όστόσο ήταν θαρραλέος κι' ή ψυχράμια του ήταν γνωστή στους φίλους και στους οικείους του. Γι' αυτό έννοιωσε σε λίγο ντροπή για τούς δισταγμούς του, κι' έπτε σο- βαρά στών τρομαγμένο έπιστάτη :

—Φίλε μου, δέν άμφισβήτη, ότι πραγματικά πέθαναν σε διάφορες επαχές τρεις άνθρωποι εκεί μέσα, και μάλιστα με τρόπο άλλόκοτο και ξαφνικό... Αυτό που άμφισβήτη έλ- λει, ότι κάθε άλλο παρά τα φαντά- σματα τούς σκότωσαν... Κάτι άλ- λο θα συμβαίνει, και νοιώθω τήν διάθεσιν να τό εξεκριβώσω... Πες, λοιπόν, να τό καθαρίσουν, να βά-

λουν στρώματα και σεντόνια στο κρεβάτι, και να τό ετοιμάσουν για άποψη... —Μά... τόν διέκοψε ό έπιστά- τής με φριχή.

—Δέν δέχομαι άνταρρήσεις ! έ- πε έντονα ό λόρδος. Μού άρέσει και τό μέρος κι' ό πύργος, και δέν έπιθυμώ να μού τόν κατηγορούν ή στοιχειωμένο... Πηγαίνετε να εκτελέσετε τήν διαταγή μου !...

Τό βράδυ, ό λόρδος Μάκ-Μά, συνοδευόμενος απ' τόν καμαριέρη του, μπήκε στο «Πράσινο δωμάτιο» να κοιμηθή. Αυτό τό δωμάτιο ή- ταν άριετα μεγάλο, έπιπλωμένο πο- λυτελέστατα, με καναπέδες, βιβλιο- θήκη και γραφείο. Μολοντί είχε άεριστη όλη τήν ήμέρα, ώστόσο μύριζε άκόμη από μούχλα και κλει- σούρα, κι' οι προαινοθαμμένοι τού- χοι του σούδιναν τήν έντύπωσιν μι- άς άόριστης ύγρασιος.

Ό λόρδος Μάκ-Μά έβαλε, για κάθε ένδεχόμενο, τόν ύπνέτη του να κοιμηθή στο δωμάτιο και σβύ- νοντας τό κερί, έπεσε στο κρεβά- τι να κοιμηθή, ντυμένος όμως και με τό πιστόλι του γεμάτο, στο πλάι του.

Κατά τα έμμερώματα, και πριν ακόμη φέξη καλά, ό καμαριέρης τού λόρδου ξύπνησε άπτόμα και τινάχτηκε έντρομος : 'Υπόκοφα φρενιστικά μονογρητά έβγαναν απ' τό δωμάτιο τού κυρίου, κι' έ- σβυναν άμέσως για να επαναλη- φθούν πάλι πύ έντονα κι' άγωνιά- δι !...

Με γοερές κραυγές τρέμον άρ- χισε να ζητά βοήθεια, και σε λί- γο ό έπιστάτης και τό άλλο προσω- πικό άναγκάστηκαν να σπύσουν τήν πόρτα, γιατί ό λόρδος δέν άταν-

τούσε στις παρακλήσεις τους, ν' ά- νοίξη.

Τόν βρήκαν ξαπλωμένο στο κρεβάτι, με τό όχρό πρόσωπό του συσπασμένο απ' τήν αγωνία, κι' ά- νασθητόν τελείως. 'Όστόσο επειδή ή καρδιά του χτυπούσε άραιά-ά- ραιά, ένας από τούς ύπνέτες έ- τρεξε με όλογο, κι' έφερε τόν πε- ρίφημο τότε σε όλη τήν Σκωτία ιατρό Τάιλερ.

Ό δόκτωρ Τάιλερ παρέσχε στών έτοιμοθάνατο λόρδο όλες τις έπι- στημονικές δοθήσεις, και κατώφθη- κες έπειτα από πολλούς άελεπιστι- κές προσπάθειες να τόν επαναφέρει στη ζωή.

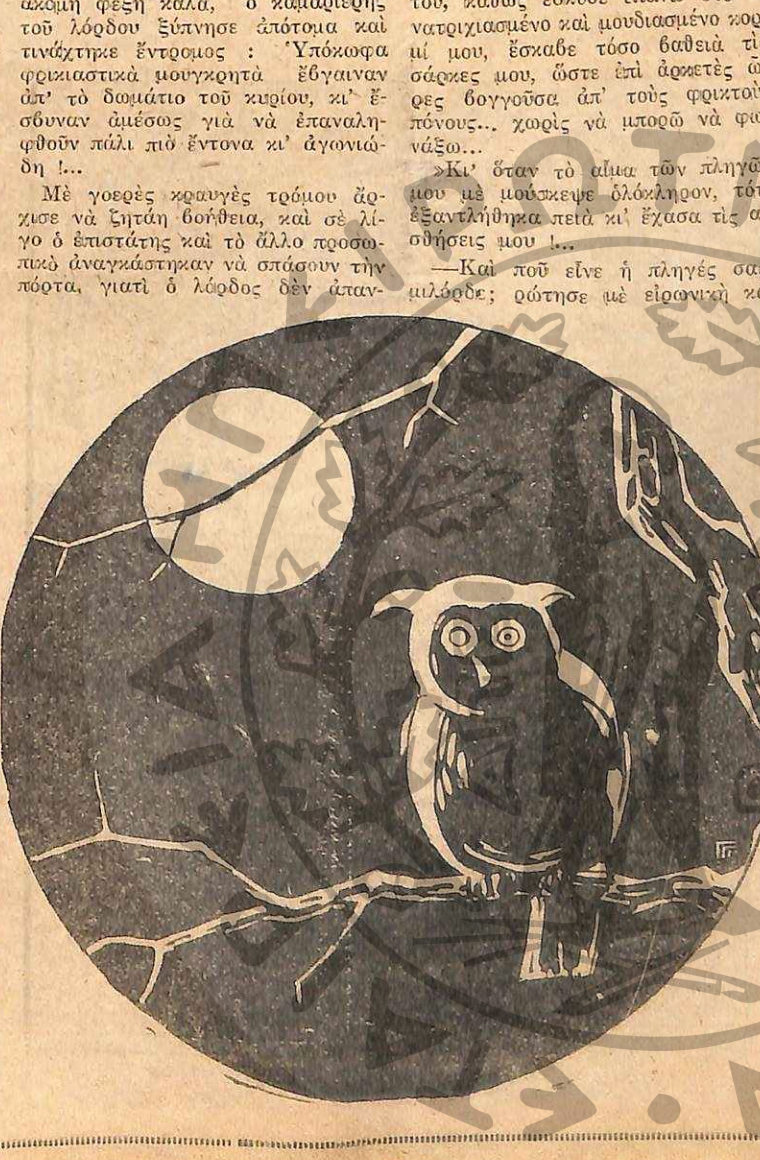
—Γιατρέ μου, άρχισε ό λόρδος Μάκ-Μά να λέη με κόπο, μόλις έπεσα, χθές τό βράδυ, στο κρεβ- βάτι, δέν άρχισα να κλείσω τα μάτια μου... Τότε είδα, έπτε στο όνειρό μου, έπτε στην άμφιβολή έ- κείνη ψυχρή κατάστασις μας —πού δέν είνε ούτε ύπνος, ούτε ξύπνιο, — νύχτρεκα κατεπάνω μου μιá ά- πασία, πράσινη σιλουέττα άνθρώ- που... Τό πράσινο αυτό φάντασμα, άνώλαφο λές κι' ήταν καμωμένο από πράσινη άμύλη, είχε, ώστόσο, νύχια μακρινά... Με αυτά τα νύχια κανέναν, μιλώδε ! έξακολούθησε ό δόκτωρ ! Ξαναπέ ό δόκτωρ Τάιλερ. Διητηρησθήκατε... Διητηρησθή- σθηκαν τα άναπνευστικά όργανα τού σώματός σας, και θα βρίσκα- τε έξαπαντος έναν φριχτό θάνατο, άν άργούσαν λιγάκι να σπάσουν τήν πόρτα οι δικοί σας !

—Δέν... δέν έννοώ !... τραυλίσ- με κατάντησε ό λόρδος. Πώς θα- θελε να με διητηριάση ;

—Κανέναν... Μην ένοχοποιήτε κανέναν, μιλώδε ! έξακολούθησε ό δόκτωρ ! Ξαναπέ ό δόκτωρ Τάιλερ. Διητηρησθήκατε... Διητηρησθή- σθηκαν τα άναπνευστικά όργανα τού σώματός σας, και θα βρίσκα- τε έξαπαντος έναν φριχτό θάνατο, άν άργούσαν λιγάκι να σπάσουν τήν πόρτα οι δικοί σας !

—Δέν... δέν έννοώ !... τραυλίσ- με κατάντησε ό λόρδος. Πώς θα- θελε να με διητηριάση ;

—Κανέναν... Μην ένοχοποιήτε κανέναν, μιλώδε ! έξακολούθησε ό δόκτωρ ! Ξαναπέ ό δόκτωρ Τάιλερ. Διητηρησθήκατε... Διητηρησθή- σθηκαν τα άναπνευστικά όργανα τού σώματός σας, και θα βρίσκα- τε έξαπαντος έναν φριχτό θάνατο, άν άργούσαν λιγάκι να σπάσουν τήν πόρτα οι δικοί σας !

λωσύνη ό δόκτωρ Τάιλερ. Πού είνε τό αίμα που σας μούσπει ;

—Πραγματικά ! μουμιοήρισε με άπορία θαθεία ό λόρδος Μάκ-Μά. Δέν βλέπω ούτε ίχνος αίματος, και τό στήθος μου είνε άπείραχτο τε- λείως... Μά τότε ; Τό πράσινο φάντασμα που τόσο καθαρά τό ξε- χώριζαν τα μάτια μου ;

Ό δόκτωρ χαμογελώντας έξακο- λουητικά, τράβηξε στη βιβλιοθή- κη και πήρε στα χέρια του ένα βι- βλίο. Στάθηκε μπρός στών έκπληκ- το κι' όχρό λόρδο, τίναξε βίαια τό βιβλίο που κρατούσε, και μιá τρασανοπή σκόνη κυλίστηκε στο πά- τωμα άφού αιώρηθηκε λιγάκι στών αέρα.

—Νάτο τό πράσινο φάντασμα, μι- λώδε ! Ξαναπέ ό δόκτωρ Τάιλερ. Διητηρησθήκατε... Διητηρησθή- σθηκαν τα άναπνευστικά όργανα τού σώματός σας, και θα βρίσκα- τε έξαπαντος έναν φριχτό θάνατο, άν άργούσαν λιγάκι να σπάσουν τήν πόρτα οι δικοί σας !

—Δέν... δέν έννοώ !... τραυλίσ- με κατάντησε ό λόρδος. Πώς θα- θελε να με διητηριάση ;

—Κανέναν... Μην ένοχοποιήτε κανέναν, μιλώδε ! έξακολούθησε ό δόκτωρ ! Ξαναπέ ό δόκτωρ Τάιλερ. Διητηρησθήκατε... Διητηρησθή- σθηκαν τα άναπνευστικά όργανα τού σώματός σας, και θα βρίσκα- τε έξαπαντος έναν φριχτό θάνατο, άν άργούσαν λιγάκι να σπάσουν τήν πόρτα οι δικοί σας !

—Δέν... δέν έννοώ !... τραυλίσ- με κατάντησε ό λόρδος. Πώς θα- θελε να με διητηριάση ;

—Κανέναν... Μην ένοχοποιήτε κανέναν, μιλώδε ! έξακολούθησε ό δόκτωρ ! Ξαναπέ ό δόκτωρ Τάιλερ. Διητηρησθήκατε... Διητηρησθή- σθηκαν τα άναπνευστικά όργανα τού σώματός σας, και θα βρίσκα- τε έξαπαντος έναν φριχτό θάνατο, άν άργούσαν λιγάκι να σπάσουν τήν πόρτα οι δικοί σας !

Ό μόνος ένοχος, λοιπόν, είνε ή πράσινη βαφή τού δωματίου, ή ό- ποία έγινε με τό χρώμα που σας είπα... 'Η βαφή πάλησε πεία τό- σα χρόνια, μεταβλήθηκε σε λεπτή σκόνη, κι' έπικάλυψε παντού : Στα βιβλία, στις κορνίτσες των παρα- ρήρων, επάνω στους τοίχους, στα έπιπλα, παντού... Όσα και να κα- θαρίσθουν τό δωμάτιο, πάλι κάτι μένει απ' τή σκόνη... Κι' έσείς χθές πριν πέσετε, τήν κινάτε να τ' άπορρήξουν στον αέρα — έπτε με τό βάθος σας, έπτε τινάζοντας άνώ- πνοπα κάτω — κι' έτσι τήν άνα- πνεύσατε... Αιτός λοιπόν ήταν ό κίνδυνος που διατρέφατε... Όσο για τό πράσινο φάντασμα, αυτό τό έ- πλάσε ή πεία τού στοιχειού σας, ό πνεύμας σας, κι' ό έρεθισμός των άναπνευστικών οργάνων σας. Ξύ- στε λοιπόν τή βαφή, αλλάτε τήν κατόπιν, κι' όλα θάιναι περαστικά !...

Όταν σε μιá έβδομάδα ό λόρ- δος Μάκ-Μά άνερωσε έντελώς απ' τήν επινύδνην περιπέτειά του, διέταξε να ξύσουν έντελώς τό «Πράσινο τού Χίλς» απ' τούς τοί- χους, και να τούς βάψουν κίτρινους με άδαιο άδοδεσπώρομα.

Από τότε έξαφανίστηκαν όριστι- κά τα πράσινα φαντάσμα- ται, τα όποια είχαν κοστίσει τη ζωή σε τρεις δυστυχισμένες ανθρώπινες ύπνους !...

ΕΘΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΔΑΙΜΩΝ

ΗΝ εποχή που συνέβη το έπεισόδιο, το οποίο θα σ' εδιηγείτο, ήμουν επιθεωρητής της αστυνομίας, μετ' εμού Ντέννερ και του Ριό-Γκάρντε. Μόλις είχα αναλάβει την υπηρεσία μου, εκείνη την ημέρα, όταν με πλησίασε ο δ-δηγός του τριάνου και μου είπε:

—Τώρα, στο βαγόνι της πρώτης θέσεως βρίσκεται ένας Κινέζος. Κλειδωθήκε μέσα στο διαμέρισμα της τουαλέτας και δεν ένοει να βγεί έξω. Είχε φοβερή εξαγριωμένη και φοβόμην μάλιστα οδς κάνει φασαρίες... Σε συμβουλεύω να φωνάξεις τον σταθμάρχη και να τον βγάλει από κεί μέσα, προτού ξε-κινήσει το τριάνο.

Επειδή όμως δεν κατόρθωσα να βρω τον σταθμάρχη κι είχαμε κλει-δωστήσει τριών λεπτών, ά-νέβηκα στο τριάνο κι έδωσα στον μηχανικό το σημάδι της αναχώρη-σεως. Όσοτος φώναζε έναν από τους υπαλλήλους του τριάνου, τον νεαρό Τζιμ Γκένον, και του είπα να προσπαθήσει να πείσει τον Κινέζο να ανοίξει την πόρτα και να βγεί από το διαμέρισμα της τουαλέτας χω-ρίς να κάνει φασαρίες.

Διακόσιοι και πλέον επιβάτες βρι-σκόνησαν μέσα στο τριάνο εκείνη την ημέρα κι' όπως ήταν έπόμε-νο μου χρειώστηκε άρετη ώρα ως δ-τον να ξελέγξω όλα τα εισιτήρια.

Όταν τελειώσα την επιθεώρησή μου, πήγα και κάθησα μέσα σ' ένα μικρό διαμέρισμα, το οποίο βρισκό-ταν στο διπλανό βαγόνι της προ-τής θέσεως, κι' άρχισα να ιετρώ τα εισιτήρια. Μόλις είχα τελειώσει τη δουλειά μου, όταν ή πόρτα άνοι-ξε απότομα κι' ο Τζιμ, γλωιός και τρομαγμένος άδωρησε μέσα στο δια-μέρισμα.

—Γρήγορα! φώναξε ούρνοντας φοβισμένος ματιάς πάνω μου. Έ-χεις κανένα τουφέκι; Ο Κινέζος με χτύπησε με το μαχαίρι του!

—Τζιμ! είπα και πετάχτηκα ή-πάνω. Το πράγμα γίνεται σοβαρό! Όσοτος δεν μπορούμε να πυροβο-λούμε μέσα στο τριάνο και να τρο-μάξουμε τους επιβάτες. Πρέπει να βρούμε κανένα άλλο τρόπο...

Για να καταλάβετε πώς συνέβη το κακό, πρέπει πρώτα να σ' εξη-γήσω πώς το βαγόνι της πρώτης θέσεως ήταν χωρισμένο σε τρία δι-αμερίσματα. Το πρώτο ήταν το σα-λόνι, το δεύτερο ήταν το βαγόνι-λί, μ' ένα διάδρομο στη μέση και το τελευταίο ήταν ή τουαλέτα χωρι-σμένη επίσης μ' ένα διάδρομο που έβγαине στον έξω κόσμο. Όπως σ' ε-ίπα προηγουμένως, ο Κινέζος είχε είτα προηγουμένως, ο Κινέζος είχε κλειδωθεί στην τουαλέτα των κυ-κλιών και δεν ένοοι να βγει έξω. Ο θερμοκέφαλος Τζιμ, νόμισε ότι ή ή ήταν εύκολο να βγάλει τον Κι-νέζο από την κομπόσα του με με-μηνές φοβέρες. Άλλά είχε γελαστεί, όπως μου είπε, είχε σκαρφάσει

πάνω στο βαγόνι, πιάστηκε από τα κάγκελα του έξωσθι κι' έγειρε προς το άνοιχτο παράθυρο του διαμερί-σματος της τουαλέτας. Έτσι κρε-μασμένος σ' αυτή την επικίνδυνη στάση, φοβέρισε τον Κινέζο και τον διάταξε απότομα να βγεί έξω άμέ-σως. Έκείνος όμως, αντί άλλης ά-παντήσεως, χύπηξε έναντιόν του Τζιμ και τον χτύπησε στον μηρό με το μαχαίρι που κρατούσε. Μολοντί άφθονο αίμα έτρεξε από την πλη-γή, ωστόσο το τραύμα του Τζιμ ή-ταν μάλλον επιπόλαιο.

Άλλά εγώ, όταν είδα τα αίμα-τα που κυλούσαν από τα ρούχα του Τζιμ, νόμισε στην αρχή πώς ήταν σοβαρά τραυματισμένος και πώς ο Κινέζος είχε τρελλαθεί! Έσπευσα στο βαγόνι της πρώτης θέσεως. Το τριάνο έτρεξε, εκείνη την στιγμή, με μεγάλη ταχύτητα, αλλά σαν έ-φθασα στον έξωσθι, μ' έδον τον δαμονιώδη κρότο του τριάνου, ή-κουσα την φωνή του Κινέζου, ο ό-ποιος ουρλιαζε τώρα από το διαμέ-ρισμα του σαλονιού:

—Έχω δέκα πέντε χιλιάδες δολ-λάρια! Πλήρωσα για τη θέση μου! Κανένας δεν μπορεί να με βγάλει έξω!... Έχω χρήματα! Πολλά χρήματα!...

Δέσμιος γρήγορα τους διαδρό-μους και θέλησα να μπω στο σα-λόνι, αλλά ο Κινέζος είχε κλειδώ-σει την πόρτα από μέσα.

Από το τζάμι της πόρτας είδα τους τρομακτικμένους επιβάτες, οι

οποίοι είχαν συγκεντρωθεί στην ή-λη άωρη του σαλονιού. Μονάχα έ-νας νέος, ο οποίος καθόταν εκεί κοντά σε μια πολυθρόνα και διάβα-ζε, και μια κυρία, ή γυναίκα ενός αξιωματικού μ' ένα μικρό στην ά-γκαλιά της, μόνο αυτοί οι δύο δεν είχαν προφθάσει να σηκωθούν κι' εί-χαν παραμείνει ακίνητοι στις θέσεις τους, γιατί πίσω τους ο Κινέζος με το άπλησμένο χέρι του ύψωμένο τους φοβέριζε πώς θα τους χτύπησει.

Τότε, για ν' αποσπάσω την προ-σοχή του Κινέζου, και να δώσω έ-τσι καρδ στους δύο τρομακτικμέ-νους επιβάτες ν' απομακρυνθούν, άρ-χισα να χτυπώ δυνατά πάνω στο τζάμι της πόρτας. Και το κατόρ-θωσα! Ο Κινέζος χύπηξε μαινό-μενος έναντιόν μου και μ' έδω-σε δύναμη τον κατάφερε ένα φοβερό χτύπημα με το μαχαίρι του πάνω στο γυαλί της πόρτας. Το τζάμι έ-σπασε και ή αήχη του μαχαίριού με πήρε ξώδεκα στον ώμο. Χωρίς να διστάσω πεία, τράβηξα το κορ-δόνι της καμπίνας του κινδύνου.

Στο διπλανό βαγόνι της δευτέρας θέσεως βρισκόταν ένας φίλος μου, κάποιος, ο Τόμ Γκάρτον. Έσπευ-σα κοντά του και του ζήτησα να μου δώσει το περιστερόφ. Επέστρε-ψα κατόπιν στον έξωσθι της πρώ-της θέσεως και μόλις το τριάνο λι-γόσπεσε την ταχύτητά του, πήδησα κάτω κι' ανέβηκα πάλι από το πίσω μέρος του βαγονιού. Όπως σ' ε-ίπα, οι επιβάτες είχαν συσπειρωθεί

και με κάπο κατόρθωσα να ά-νοίξω μια δίοδο για να περάσω. Στο βάθος του σαλονιού, ο Κινέζος εξακολουθούσε να απειλή το νέο με το μαχαίρι του και την γυναίκα. Τον φοβέρισα με το πιστόλι μου και τον διάταξα να πετάξει το μαχαίρι.

Μια άτασία έκφρασης τρέλλας φάνηκε στο πρόσωπο του Κινέζου σαν με είδε, κι' αντί να άτακώσει άνασφάλως ψηλά τα μανίκια του έ-τοιμος να παλαιή. Προχώρησε μάλιστα ένα βήμα προς το μέρος μου, αλλά άμέσως μετάνοισε. Φο-βήθηκε φαίνεται, ν' άρήσει πίσω του τον νέο μητρώ του έπαιτη. Γύ-ρισε λοιπόν και με άράνταστη ά-γριότητα σήκωσε ψηλά το μαχαίρι του και το κατάφερε μ' έδω τη δύ-ναμή του πάνω στο φτωχό παλλη-κάρι. Το μαχαίρι διήσπηξε ως τη λαβή του σώμα του άτυχου νέου, ο οποίος σοφίστηκε άνασφάλως ύπ-αν στην πολυθρόνα του. Η γυναί-κα άρχισα τότε να ξεφουρνίζου και μερικώς μάλιστα λιποθύμησα. Τόση φρόνη μου προέβλεπε ο άγριος φό-νος του κακόντρου νέου, ώστε νόμι-ξα κι' εγώ για μια στιγμή ότι θα έχανα τις αισθήσεις μου. Όσοτος συγκρατήθηκα κι' άπομακρύνθηκα ή-ψωσα το ρεβόλβερ έναντιόν του ά-θλιου και πυροβόλησα. Η σφαίρα μου τον βόηκε στο πόδι. Ο Κινέ-ζος κλονίστηκε, έτοιμος να πέση.

Την ίδια στιγμή, ή γυναίκα του ά-ξιοματικού με το παιδί της στην άγκαλιά της πετάχτηκε να φύγει. Ο Κινέζος ούχτηκε άμέσως έναν-τιόν της και την χτύπησε πάνω από τον ώμο. Με μια φωνή άπελπισίας ή γυναίκα σωριάστηκε χάρμα. Δεν εί-χα πεία το δικαίωμα να διστάσω. Άποφασιστικά σημάδεψα τον κα-κούργο στην καρδιά και πυροβό-λησα. Μαζύ με τον δικό μου πυροβο-λούμ άνας άλλος πυροβολισμός άν-ήχησε. Κάποιος επιβήτης πίσω μου είχε πυροβολήσει κι' αυτός. Ο κίτρινος δαίμονας έπιβήτας σε δύο πολυθρόνες. Κάποιος πλησίασε και τον κλώτσησε, και αυτός δεν σάλε-ψε. Θά ήταν νεκρός πεία. Συγκεν-τρώσαμε τότε όλη την προσοχή μας στον άτυχό νέο, που κοιτόταν αμό-φροτος στο κάθισμά του.

Σεθαρομένους, οι επιβάτες πήγαν στις θέσεις τους και μεταξά άλλων με πλησίασε ο φίλος μου ο Τόμ, ο οποίος με είχε άκολουθήσει από το διπλανό βαγόνι, χωρίς να τον αντι-ληφθώ. Έγειρα πάνω από το δυ-στηνισμένο βήμα του Κινέζου και προσπαθούσα να το άνασφάλω, δ-ταν ο κάποιος έβηξε μια φωνή:

—Το νού σου, Τζάκ!...

Γύρισα απότομα και κίτταξα. Εί-δα με φρόνη τη σατανική άσφα-λτική μορφή του Κινέζου, ο οποίος όρθος δίπλα μου έτοιμάζόταν να με ξεκάνει μ' ένα τελειωτικό χτύπημα.

Συγχρόνως ένοοινα ένα τροβήγμα στην τσέπη μου. Ο Τόμ είχε άπλά-ξει το πιστόλι του, το οποίο είχε χύσει μέσα στην τσέπη μου, και χωρίς να διστάσει πυροβόλησε τον Κινέζο στο πρόσωπο. Τόση σφαίρα, όπως φαντάζεστε, από τόσο κοντινή άπόσταση, τον κατακοιμάτισε τα μούτρα κι' ο άθλιος κήλησε στο πάτωμα μέσα σε μια λίμνη αίματος.

Σταμάτησε το πεία πίσω από ένα

και με κάπο κατόρθωσα να ά-νοίξω μια δίοδο για να περάσω. Στο βάθος του σαλονιού, ο Κινέζος εξακολουθούσε να απειλή το νέο με το μαχαίρι του και την γυναίκα. Τον φοβέρισα με το πιστόλι μου και τον διάταξα να πετάξει το μαχαίρι.

Μια άτασία έκφρασης τρέλλας φάνηκε στο πρόσωπο του Κινέζου σαν με είδε, κι' αντί να άτακώσει άνασφάλως ψηλά τα μανίκια του έ-τοιμος να παλαιή. Προχώρησε μάλιστα ένα βήμα προς το μέρος μου, αλλά άμέσως μετάνοισε. Φο-βήθηκε φαίνεται, ν' άρήσει πίσω του τον νέο μητρώ του έπαιτη. Γύ-ρισε λοιπόν και με άράνταστη ά-γριότητα σήκωσε ψηλά το μαχαίρι του και το κατάφερε μ' έδω τη δύ-ναμή του πάνω στο φτωχό παλλη-κάρι. Το μαχαίρι διήσπηξε ως τη λαβή του σώμα του άτυχου νέου, ο οποίος σοφίστηκε άνασφάλως ύπ-αν στην πολυθρόνα του. Η γυναί-κα άρχισα τότε να ξεφουρνίζου και μερικώς μάλιστα λιποθύμησα. Τόση φρόνη μου προέβλεπε ο άγριος φό-νος του κακόντρου νέου, ώστε νόμι-ξα κι' εγώ για μια στιγμή ότι θα έχανα τις αισθήσεις μου. Όσοτος συγκρατήθηκα κι' άπομακρύνθηκα ή-ψωσα το ρεβόλβερ έναντιόν του ά-θλιου και πυροβόλησα. Η σφαίρα μου τον βόηκε στο πόδι. Ο Κινέ-ζος κλονίστηκε, έτοιμος να πέση.

Την ίδια στιγμή, ή γυναίκα του ά-ξιοματικού με το παιδί της στην άγκαλιά της πετάχτηκε να φύγει. Ο Κινέζος ούχτηκε άμέσως έναν-τιόν της και την χτύπησε πάνω από τον ώμο. Με μια φωνή άπελπισίας ή γυναίκα σωριάστηκε χάρμα. Δεν εί-χα πεία το δικαίωμα να διστάσω. Άποφασιστικά σημάδεψα τον κα-κούργο στην καρδιά και πυροβό-λησα. Μαζύ με τον δικό μου πυροβο-λούμ άνας άλλος πυροβολισμός άν-ήχησε. Κάποιος επιβήτης πίσω μου είχε πυροβολήσει κι' αυτός. Ο κίτρινος δαίμονας έπιβήτας σε δύο πολυθρόνες. Κάποιος πλησίασε και τον κλώτσησε, και αυτός δεν σάλε-ψε. Θά ήταν νεκρός πεία. Συγκεν-τρώσαμε τότε όλη την προσοχή μας στον άτυχό νέο, που κοιτόταν αμό-φροτος στο κάθισμά του.

Σεθαρομένους, οι επιβάτες πήγαν στις θέσεις τους και μεταξά άλλων με πλησίασε ο φίλος μου ο Τόμ, ο οποίος με είχε άκολουθήσει από το διπλανό βαγόνι, χωρίς να τον αντι-ληφθώ. Έγειρα πάνω από το δυ-στηνισμένο βήμα του Κινέζου και προσπαθούσα να το άνασφάλω, δ-ταν ο κάποιος έβηξε μια φωνή:

—Το νού σου, Τζάκ!...

Γύρισα απότομα και κίτταξα. Εί-δα με φρόνη τη σατανική άσφα-λτική μορφή του Κινέζου, ο οποίος όρθος δίπλα μου έτοιμάζόταν να με ξεκάνει μ' ένα τελειωτικό χτύπημα.

Συγχρόνως ένοοινα ένα τροβήγμα στην τσέπη μου. Ο Τόμ είχε άπλά-ξει το πιστόλι του, το οποίο είχε χύσει μέσα στην τσέπη μου, και χωρίς να διστάσει πυροβόλησε τον Κινέζο στο πρόσωπο. Τόση σφαίρα, όπως φαντάζεστε, από τόσο κοντινή άπόσταση, τον κατακοιμάτισε τα μούτρα κι' ο άθλιος κήλησε στο πάτωμα μέσα σε μια λίμνη αίματος.

Σταμάτησε το πεία πίσω από ένα

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Έργασία τη νύχτα κι' εργασία την ημέρα. Πώς έμπνεύσαν ο Ούγκο. Τα χαρτιά στο πάτωμα. Ο Σατωβριάνδος έμπνεύσαν...πυρόλυτος. Πώς έγραφε ο Ρουσσώ. Μπόξ και γράφιμο. Η συνθέσις του Σαιν-Σάνς, κτλ. κτλ.

Σαν άνθρωποι κι' οι μεγάλοι άν-δρες έχουν τις παραξενιές τους. Άπ' όλους όμως τους μεγάλους άν-δρας, οι περισσότεροι παράξενοι εί-νε οι καλλιτέχνες, ποιητές, μουσι-κοί, ζωγράφοι κτλ.

Υπάρχουν καλλιτέχνες, συγγρα-φείς κυρίως, οι οποίοι εργάζονται μονάχα τη νύχτα και άλλοι αντίθε-τως μόνο την ημέρα. Άλλοι είνε αδύνατο να γράφουν έστω και μια γραμμή άν δεν είνε φαγωμένοι κι' άλλοι μένουν έπίτηδες επί μέρες ησυχίοι, γιατί μονάχα έτσι μπορούν να έργασθουν.

Ρωτάτε σχετικώς ένα συγγρα-φέα και σ' ε-ίπα πάντα, ότι δεν μπο-ρεί ούτε μια λέξη να γράψει, άν δεν έχει πράσινη μελάνη και χαρτί κομμένο σε στενές λουρίδες.

Όλα αυτά είνε τάχα πώς, πα-ραξενιές, τρέλλες ή αντιθέτως μια πραγματική ανάγκη; Πολλοί, οι σοβαρότεροι ίσως, από εκείνους που καταπαστήσαν με την έξηγη-σί του ζητήματος αυτού, θεοοιώνουν ότι είνε ανάγκη, ανάγκη που πη-γάζουν άπ' την τέτατη ή άλλωστι-κή έρεθιστικότητα του έγκεφάλου μας. Η φαντασία του ένός έρεθί-ζεται με το πράσινο μελάνη, ενώ του άλλου με το κόκκινο, όπως ή δρεβι του ένός έρεθίζεται με τη μουσική και του άλλου με την ά-πόλυτη ήσυχία. Αυτά είνε πράγμα-τα έπιστημονικώς έξεκριόμενα με την διαφορά ότι παραμένουν άνε-ξήγητα.

Ο Βίκτωρ Ούγκο όταν έμπνεύ-τανε τα ποιήματά του ημιτέλειε δια-σπασώς, με μεγάλα βήματα, άπάνω κάτω μέσα στο γραφείο του, και στην έκφραση του προσώπου του, ή οποία συνεχώς άλλαζε, μπορούσε κανείς να διακρίνει τα αισθήματα που έκφραζόντουσαν με τους τί-τους του, που έκανε εκείνη τη στιγ-μή και τους οποίους άτήγχελε με όλη την δύναμη της φωνής του. Ο-ταν πετύχαινε την τελική μορφή ένός στίχου — ή μιας ιδέας — ο Βίκτωρ Ούγκο έτρεξε στο τρα-πέζι του, την έγγραφε σ' ένα χαρ-τί, το οποίο το έβριχνε άμέσως κάτω στο πάτωμα και ξανάρχιζε να δημιούργη νευκά, κάνοντας μορφασιμούς και χειρονομίες έκ-φραστικώτατες. Στο τέλος της έρ-γασίας του, ο μέγας ποιητής μά-ζεψε τα χαρτιά που ήταν πεταμένα κάτω στο πάτωμα, τα τακτοποίησε και τα κλειδωνε σ' ένα συρτάρι για

δεν μπόρεσε δυστυχώς να άνδρξει στον φοβερό τραύμα του και μετα-λίγες ώρες το φτωχό παλληκάρι ξε-ψύχωσε χωρίς ν' αναλάβει τις άσ-θησεις του.

Τα χαρτιά και την ασφάλεια, που είχε ο Κινέζος άπάνω του πα-ραβόσαμε στον Κινέζο Πρόδενο-λι. Και, καθώς αναφέρουν πολλοί, όταν άκούγε κάποιο θόρυβο δούλω-

να τα αυτιά του με τα δύο του χέ-ρια και έσκυβε για να κρύψει το κεφάλι του μέσα στους θάμνους.

Ο Σαρδού, όταν εργαζότανε, φορούσε διαρκώς ένα μαύρο σκού-φο.

Ο Λουκάς νύς πάντοτε, πριν έρ-γασθεί, ξυπολούτανε και φορούσε μια μπροστέλλα, ή μάλλον ένα εί-δος φουστάνου, που είχε κόκκινο χάρμα.

Ο μέγας μαθηματικός Άντερ έβανε τα προβλήματά του πάντοτε όρθιος. Μόλις καθότανε τα έχανε κι' ήταν άνικανος να λύση και το στοιχειώδεστο πρόβλημα άκρίμ.

Ο Κούπερ δεν μπορούσε να έρ-γασθεί, άν δεν είχε γεμάτο το στο-μά του με καραμέλλες.

Ο Μίλτον, όταν έγραφε τα ποι-ήματά του, ήταν πάντα τυλιγμένος με μια μάλλινη κουβέрта.

Ο Ρισπέν εργαζότανε, άφου προ-ηγουμένως έπαιξε μια παρτίδα σκάκι.

Ο Άραμκορ, πριν να στρωθεί στο γραφείο, έπρεπε να παίξει... μπόξ!

Πολλοί συγγραφείς και μου-σικοί άποφείνανε την ήσυχία, για-τί έμπνεόντουσαν με τον θόρυβο. Ο Βερλάιν, που σπανίως έλλωστε είχε δικό του δωμάτιο, έγραφε στα καφενεία.

Ο Σαιν-Σάνς έλεγε, ότι τις κα-λύτερες μουσικές συνθέσεις τις έμπνεύθηκε και τις έγγραφε στα δημαγογηρία και τα παλάτια. Το ίδιο έδεδίωκε και ο Ιταλός συνά-δελφός του Τσιμαρόα.

Του λόρδου Βύρωνα ή φαντα-σία έρεθιζόταν με τη μορφή των μαντιναριών.

Ο Φλαμπέρ για να γράψει, έ-πρεπε να πη, προηγουμένως, κα-νώ της χειρότερης ποιότητας.

Ο Ρουσσώ συνθέτε, έχοντας άπάνω στους ώμους του δύο γά-τες.

Πολλοί συγγραφείς δεν μπορού-σαν να έργασθουν άν δεν είχαν κοντά τους διάφορα οικιακά έλα.

Πλειοψηφούν όμως οι γατόφιλοι, μεταξύ των οποίων ήταν ο Κοπ-πέ, Μπωντιέ και Γκατιέ.

Ο τελευταίος, όταν εργαζότανε, είχε τονύρο του 50 γάτες, σερνι-κός και θηλιάς. Όσο περισσότε-ρο θόρυβο κάνανε ή γάτες του, τόσο καλύτερα εργαζότανε ο Γκατιέ!

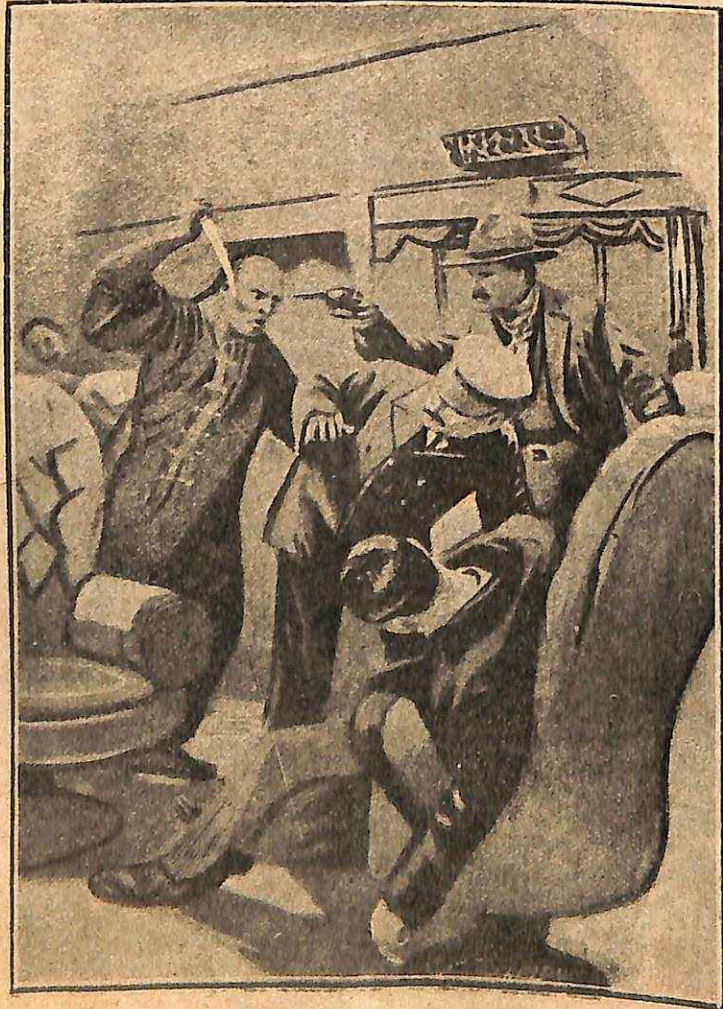
Άλλά και ο φασισμός παίζει σπουδαίο ρόλο στην έμπνευση. Έ-τσι ο Όυγκο ντε Μπαλζάκ έγραφε έχοντας άπάνω στο τραπέζι του δύο κενά αναμμένα, κι' άς ήταν άκό-μη μερα-μεσημέρι! Το ίδιο κι' ο Άλφρενός Μυσσέ. Κι' αυτός δεν μπορούσε να δουλέψει άν δεν είχε μπροστά του μερικά αναμμένα κε-ριά.

Άλλά και ο φασισμός παίζει σπουδαίο ρόλο στην έμπνευση. Έ-τσι ο Όυγκο ντε Μπαλζάκ έγραφε έχοντας άπάνω στο τραπέζι του δύο κενά αναμμένα, κι' άς ήταν άκό-μη μερα-μεσημέρι! Το ίδιο κι' ο Άλφρενός Μυσσέ. Κι' αυτός δεν μπορούσε να δουλέψει άν δεν είχε μπροστά του μερικά αναμμένα κε-ριά.

Άλλά και ο φασισμός παίζει σπουδαίο ρόλο στην έμπνευση. Έ-τσι ο Όυγκο ντε Μπαλζάκ έγραφε έχοντας άπάνω στο τραπέζι του δύο κενά αναμμένα, κι' άς ήταν άκό-μη μερα-μεσημέρι! Το ίδιο κι' ο Άλφρενός Μυσσέ. Κι' αυτός δεν μπορούσε να δουλέψει άν δεν είχε μπροστά του μερικά αναμμένα κε-ριά.

Άλλά και ο φασισμός παίζει σπουδαίο ρόλο στην έμπνευση. Έ-τσι ο Όυγκο ντε Μπαλζάκ έγραφε έχοντας άπάνω στο τραπέζι του δύο κενά αναμμένα, κι' άς ήταν άκό-μη μερα-μεσημέρι! Το ίδιο κι' ο Άλφρενός Μυσσέ. Κι' αυτός δεν μπορούσε να δουλέψει άν δεν είχε μπροστά του μερικά αναμμένα κε-ριά.

Άλλά και ο φασισμός παίζει σπουδαίο ρόλο στην έμπνευση. Έ-τσι ο Όυγκο ντε Μπαλζάκ έγραφε έχοντας άπάνω στο τραπέζι του δύο κενά αναμμένα, κι' άς ήταν άκό-μη μερα-μεσημέρι! Το ίδιο κι' ο Άλφρενός Μυσσέ. Κι' αυτός δεν μπορούσε να δουλέψει άν δεν είχε μπροστά του μερικά αναμμένα κε-ριά.

Προτού ο Κινέζος προλάβει να με χτύπησει, ο κάποιος πυροβόλησε!

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ντ' Ἀργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὁχι, μὰ τὴν πίστι μου, δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν νύχτα... Δὲν μοὶ ἀρέσει καθόλου νὰ περιπλανηθῶ σ' αὐτοὺς... Κι' ἀφοῦ εἰμ' ἐδῶ ἐν ἀσφαλείᾳ, θὰ περάσω ἐδῶ τὴ νύχτα μου... Αὐτὴ ἡ πολυθρόνα μοὶ φαίνεται ἀρκετὰ ἀναπαυτική... Μένουν ἀκόμα μερικὲς μποτίλιες κρασί κι' ἂν ὁ ἀξιὸς ἱπποκόμος σὰς δεχτὲι νὰ τίς μοιραστῇ μαζί μου, θὰ πιῶμε κι' ἡ νύχτα θὰ περάσῃ εὐχάριστα καὶ γρήγορα.

Ὁ Μοντωμπάν τοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τὴν κρυφὴ σκέψι τοῦ ἡθοιοῦ. Μὰ ὁ Πονταλαὶ εἶχε μιά ἐκφρασὴ ἀνεξιχνίαστη κι' ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ τοῦ.

—Ὅπως θέλετε, εἶπε. Φτάνει μόνο νὰ μὴ μεθύσετε...

Ὁ Μοντωμπάν ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Πονταλαὶ, τυλίχτηκε στὸ μανδύα του καὶ βγήκε ἔξω. Ὁ Λανγκρόνι τὸν συνόδευσεν ὡς τὴν πόρτα, τὴν ὁποία διπλοκλείδωσε, περνώντας ἐπὶ πλέον καὶ τὸ σύρτη της. «Ὅταν ξαναγύρισε, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ γεῦμα του, ποῦ τὸ εἶχε ἀφήσει στὴ μέση, βρῆκε τὸν Πονταλαὶ στὸν στρογγυλοκαθισμένο μπρῶς στὸ τραπέζι νὰ τρῶ ἕνα ὀλόκληρο μπουτί.

Μὲ μεγάλη του δυσἀρεσκεία, κῆρυξε κι' αὐτὸς ἀπέναντί του κι' ἐπὶ μιά ὀλόκληρη ὥρα κι' οἱ δύο δὲν ἔκαναν ἄλλο, παρὰ νὰ τρῶνε καὶ νὰ μιλοῦν.

«Ἐστὶ ὁ Πονταλαὶ ἔμαθε ὅλη τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς τοῦ ἱπποτοῦ ντ' Μοντωμπάν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ. Κι' ὅταν τὴν ἔμαθε, ἔγινε ἐξαφνικὰ ἄφρονος. Ὁ Λανγκρόνι, ποῦ φοβόταν μήπως ἀποκοιμηθῇ, τοῦ κάκου προσπάθησεν ν' ἀναζωπυρώσῃ τὴν κουβένταν. Ὁ Πονταλαὶ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, παρὰ μὲ μουγκρίσματα στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα μὲ ροχαλιὰ. Ὁ Λανγκρόνι θεώρησε τότε καθήκον του νὰ τὸν ἐμπνέσῃ. Ὁ Πονταλαὶ τράβηξε τὸ πελώριο μαχαίρι τοῦ καὶ τὸ σάλεψε ἀπειλητικὰ. Ὁ Λανγκρόνι σώπασεν ἀμέσως κι' ὁ Πονταλαὶ συνέχισε τὸν ὕπνον τοῦ ποῦ εἶχε διακοπῇ.

Τὸ ρολοὶ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Σαίν-Μαρί σήμανε ἑξαφνὰ ἑντεκα φορές. Στὸν ἐνδέκατο χτύπο, ὁ Πονταλαὶ σηκώθηκε, σὰν νὰ τὸν εἶνε τινάξει κάποιος ἐλατήριο. Ζώστηκε τὸ σπαθί

του, τυλίχτηκε στὸν πελώριο μανδύα του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας λακωνικὰ:

—Καλὴνύχτα.

—Πῶς; Φεύγετε; ἔκανε, τρομαγμένος ὁ Λανγκρόνι.

—Μὰ τὴν πίστι μου, ναι... Κοιμάται κανεὶς πολὺ ἄσχημα σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα... ἀπάντησε γαλήνιος ὁ Πονταλαὶ.

—Μὰ λέγατε πρὸ ὀλίγου ὅτι οἱ δρόμοι εἶνε ἐπικίνδυνοι τὴ νύχτα.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Μὰ γιὰ νὰ κοιμηθῇ κανεὶς σ' ἕνα καλὸ κρεβάτι, ἀξίζει ν' ἀψηφήσῃ μερικὸς κινδύνους, ἀπάντησε ὁ Πονταλαὶ, ἀνοίγοντας σιγὰ τὴν πόρτα. Κλείσε καὶ φύλαξε καλὰ!

Καὶ γλύστρησε ἀθόρυβα στὴ σκάλα, ἀφήνοντας τὸν Λανγκρόνι ἔξω φρενῶν πίσω του.

«Ὅταν βρέθηκε ἔξω, ὁ Πονταλαὶ πῆγε καὶ τρύπωσε σ' ἕνα κούφωμα, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴ μικρὴ εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρᾶς Ἀγκαντοῦ. Ἐμείνει ἐκεῖ, ἀθέατος, χωρὶς νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι, ἡμιοῦς μὲ ἀγαλμα, ἐνῶ συγχρόνως μουρμουρίζει ἀπὸ μέσα του:

—Ἀς φτάσουμε ὡς τὸ τέλος... Ἀς τὰ βάλω ἐγώ, ὁ ἀσημαντὸς θεατρίνος, μὲ τὸ δι-

άδοχο, τὸν μέλλοντα βασιλέα τῆς Γαλλίας... Θὰ μὲ συντρίψῃ βέβαια, μὰ δὲν πειράζει... Φτάνει νὰ ἐξασφαλίσω τὴ σωτηρίαν ἑνὸς ἀνθρώπου, σὰν τὸν ἱππότη ντ' Μοντωμπάν.

XII

ΟΠΟΥ Ο ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ ΚΑΝΕΙ ΠΑΛΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ

Ἀφήνοντας τὸν Λανγκρόνι καὶ τὸν Πονταλαὶ, ὁ Μοντωμπάν ἄρχισε νὰ περιπλανηθῇ στὸν δρόμο, ἐντελῶς στὴν τύχη. Καθὼς βάδιζε, σκεφτόταν τὸν Πονταλαὶ κι' ἀναρωτιόταν:

—Γιατί διάβολο θέλησε νὰ μείνῃ ἐκεῖ πάνω;... Φοβόταν, λέει, νὰ περιπλανηθῇ ἔξω τὴ νύχτα... Αὐτὸ εἶνε μιά πρόφασις... Ὁ Πονταλαὶ δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ φοβοῦνται τόσο μικρὰ πράγματα. Τότε γιατί;

Μὰ τὸν κάκου προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ μιά ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί του. Στὸ τέλος εἶπε:

—Ἴσως θέλησε ν' ἀγρυπνήσῃ κι' αὐτὸς κοντὰ στὴν Πριμερόζα. Φαίνεται πῶς ἐνδιαφέρεται ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν Πριμερόζα... Τόσο ἐξαιρετικὰ, ὥστε, ἂν ἦταν κατὰ εἰκοσιπέντε

χρόνια μικρότερος... θὰ τὸν παρακαλοῦσα νὰ ἐξηγηθῇ λίγο...

Καὶ σὲ λίγο πάλι ἀναρωτιόταν:

—Γιατί διάβολο ὁ Πονταλαὶ ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὴν Πριμερόζα;... Ἴσως βάξω τρελλὰς ἰδέες μέσα στὸ κεφάλι μου, μὰ, δὲν ξέρω γιατί, φαντάζομαι πῶς ἂν ὁ Πονταλαὶ ἤθελε νὰ μιλήσῃ, ἡ Πριμερόζα θὰ ξανάθρυσκε πρὸ σίγουρα τὴν οἰκογενεία της, ρωτώντας τον, παρὰ ἀπευθυνομένη σ' αὐτοὺς τοὺς τρυάνδους, ὅπου τὴν ἔστειλε ἡ κ. ντ' Μπανιολέ...

Τὸ ὄνομα τῆς κ. ντ' Μπανιολέ ἔκανε τὴν σκέψιν του νὰ πάρουν ἄλλο δρόμο.

—Αὐτὴ ἡ ἀνοιχτοχέρα, ἡ κ. ντ' Μπανιολέ, δίνει ἑκατὸ χιλιάδες λίρες προίκα στὴν Πριμερόζα... Κι' ὅμως ἡ Πριμερόζα, ἡ ὁποία ἀπειλεῖται σὸ σπῆναι, δὲν τολμᾷ νὰ ζητήσῃ τὴ φιλοξενία της γιὰ μιά νύχτα... Γιατί τὸ ἐνόησα ὅτι ἐν τολμοῦσε... Καὶ ὅμως ἡ κ. ντ' Μπανιολέ εἶνε ἡ θετὴ τῆς μητέρας, ἡ γυναῖκα ποῦ τὴν ἀνέθρεψε... Νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι μου, ἂν ἀγγίξω ἔστω μιά λίρα προερχομένη ἀπὸ τὴν ἀξιοσέβαστη αὐτὴ κυρία... Φαίνεται ὅμως ἀκρίβως, γιὰ νὰ δῶναι ἑκατομμύρια προίκα στὴν ἀληθινὴ τῆς κόρη, ἡ ὁποία νύνηται μὲ ἀνδρικά καὶ θέλει νὰ τὴν ἔλυνε ἄρχοντα ντ' Μωμπέρ.

Ἡ σκέψιν τοῦ πῆρε γιὰ μιά φορὰ ἀκόμα χωρὶς λόγο, ἄλλο δρόμο κι' ἐξακολούθησε:

—Κοκκινόχερος... Καπροκέφαλος... Τώρα θυμάμαι... Αὐτὰ τὰ ὀνόματα εἶχαν δοθῇ ἀπὸ τοὺς τρυάνδους ποῦ ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ πρεσβότου ντ' Νουαρθ'λ καὶ τὸν τοξοτὸν τοῦ, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ἄρχων ντ' Μωμπέρ κι' ἐγὼ εἴχαμε πιαστῇ μαζί τους... τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ ὑποκύταμε καὶ θὰ συλλαμβανόμασταν... Αὐτὸ εἶνε πολὺ παράδοξο... Ὁ ἄρχων ντ' Μωμπέρ, κομπὸς εὐπατρίδης, ὁ Κοκκινόχερος κι' ὁ Καπροκέφαλος, τρομεροὶ τρυάνδοι, ἀρχηγοὶ συμμοριῶν... καὶ ἡ κυρία ντ' Μπανιολέ πολὺ ἑκατομμυριοστὴς... Τί σχέσι ἔχουν ὅλοι αὐτοὶ μεταξύ τους; Καὶ ὁ δοχὼν ντ' Μωμπέρ εἶνε μιά γυναῖκα... μιά γυναῖκα, ποῦ οὐ ὑπάρχει τοῦ βασιλεῖος τῆς Ἀργκό ἥσαν καὶ τὴν ἔσωσαν, τὴ στιγμὴ ποῦ θὰ τὴν συνελάμβαναν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πρεσβότου... Μόλις ἐκεῖνη σφύριξε, ὅλοι αὐτοὶ οἱ κουρελλῆδες ἔπεταχτηκαν

Ὁ βασιλεὺς Φραγκίσιος Α'.

σάν διαβόλοι, οὐρλιάζοντας: «Ἀργκό!... Ἀργκό!» Ὁ ἄρχων ντ' Μωμπέρ εἶνε γυναῖκα... κι' ἔχω ἀκούσει ὅτι ὑπάρχει κάπου μιά μυστηριώδης βασίλισσα τῆς Ἀργκό... Ὡ!

Κι' ὁ Μοντωμπάν ἐξαφνίστηκε, καθὼς ἔφτασε σ' αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο συμπέρασμα. Κι' ἐξακολούθησε:

—Ὅστε ὁ ἄρχων ντ' Μωμπέρ εἶνε ἡ βασίλισσα τῆς Ἀργκό, δηλαδὴ ἀρχηγὸς τῶν τρυάνδων καὶ τῶν κλεπτῶν... Καὶ ὀνειρεύεται νὰ παντρευθῇ τὸν Γκιζ καὶ νὰ φορέσῃ στὸ κεφάλι τῆς βασιλικὸ στέμμα... Μὰ τὴν πίστι μου, κοντεύω νὰ τρελλαθῶ... Αὐτὸ ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τῆς φαντασίας... Ἀς μὴ τὸ σκέπτομαι πεῖα...

Νὰ μὴ τὸ σκέπτεται πεῖα;... Αὐτὸ ἦταν πρὸ εὐκολο νὰ τὸ λῆ, παρὰ νὰ τὸ κάνῃ... Ὡστόσο, κατῶρθωσε νὰ διώξῃ σὲ λίγο αὐτὴ τὴ σκέψιν ἀπὸ τὸ μυαλό του... Καθὼς ἐβόδιζε στὴν τύχη μέσ' στὸ σκοτάδι, δὲν ἔξερε ποῦ βρισκόταν. Προσανατολίστηκε. Στὸ τέλος κατάλαβε ὅτι εἶχε φτάσει κοντὰ στὴν ὁδὸ Τάμπλ.

—Ποῦ, διάβολο, πάω ἀπὸ δῶ! εἶπε εὐθυσία.

Ἐκανε μιά μεταβολὴ κι' ἄρχισε νὰ γυρῇ ἀργὰ πίσω. Σχεδὸν μετανόουσε τώρα, ποῦ δὲν εἶχε μείνῃ μαζί μὲ τὸν Πονταλαὶ καὶ τὸν Λανγκρόνι. Λογάριαζε ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τοὺς ὀλόκληρους ὄρες ἀκόμα κι' ἀναρωτιόταν πῶς θὰ σκότωνε τὸν καιρὸ τοῦ. Ἐξαφνὰ συλλογίστηκε:

—Δὲν πάω νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ τὸ σπῆναι τῆς κυρίας ντ' Μπανιολέ καὶ τοῦ ἄρχοντος ντ' Μωμπέρ, τοῦ γιοῦ τῆς;... ποῦ εἶνε κόρη;... Ἀνακαλύπτει κανεὶς πολλὰ πράγματα, ἐξετάζοντας τὴν ὄψιν ἑνὸς σπιτιοῦ...

Ἐταί, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸ μυαλό του ξαναγύρισε στὴς προηγουμένες σκέψεις του. Τώρα, καθὼς εἶχε ἕνα ὀρισμένο σκοπὸ, ἐτάχυνε τὸ βῆμα του, ὅχι πεῖα στὴν τύχη, μὰ μὲ τὴν πρόθεσι νὰ φτάσῃ στὴν ὁδὸ Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἀκολουθώντας ἕνα δρομολόγιον, χαρταγμένο ἐκ τῶν προτέρων μέσα στὸ μυαλό του.

Μὰ ἑξαφνὰ στάθηκε καὶ εἶπε:

—Μὰ γιατί νὰ μὴν πάω πρῶτα στὴν ὁδὸ ντ' λα Κορνιέρ, αὐτὸν τὸν περίφημο δρόμο, στὸν ὁποῖο, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀρχοντος ντ' Μωμπέρ, στὸν Γκιζ, θὰ ἦταν τόσο εὐκόλο νὰ δολοφονήσουν τὸ βασιλέα Φραγκίσιον;... Γιατί ὄχι;...

Καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὴν ὁδὸ ντ' λα Κορνιέρ, σὰν νὰ πῆγαινε σ' ἕνα ραντεβού, σὸ ὁποῖο φοβόταν μήπως φτάσῃ ἀργά.

Ἐξαφνὰ, μιά φωνὴ τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν σκέψιν του, μιά φωνὴ, ποῦ φώναζε μακρὰ: «Δολοφόνι!... Τρυάνδοι!

Κραυγὲς ἀκούγοντοσάν ἀπὸ τὸ Τέμπλο. Ὁ Μοντωμπάν ἄρχισε ἀμέσως νὰ τρέχῃ, λέ-

γοντας: —Ἴσως γι' αὐτὸ ἦρθα ἀπὸ δῶ...

Ἡ φωνή, πρὸ καθαρῇ τώρα, ἀκούστηκε πάλι:

—Δολοφόνι! Βοήθεια!...

Ὁ Μοντωμπάν δὲν ἔτρεχε πεῖα... Πετοῦσε... Κι' ὅσο πλησίαζε, τόσο ἡ κραυγὲς ἀκούσθην πρὸ καθαρές, πρὸ γρήγορες, πρὸ ἐπείγουσες... Ὁ ἱππότης μὰς δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ στὸν τόπο τῆς συμπο-

κῆς.

Ἐκεῖ, εἶδε, ἕναν ἄντρα, ποῦ τὸν εἶχαν ζώσει ἀπὸ κοντὰ ἑξή-ἐφτά κακοποιοί... Ὁ ἄντρας αὐτὸς στεκόταν μπροστὰ σὲ μιά γυναῖκα, τὴν ὁποία ὑπεράσπιζε μὲ τὸ κορμί του. Αὐτὴ πάλι στεκόταν μὲ τὴν ῥάχη ἀκουμπισμένη σὲ μιά πόρτα. Δὲν ἔκανε οὔτε μιά κίνησι, δὲν φώναζε, δὲν ἔλεγε οὔτε λέξι καὶ κύτταζε τὴν ἀνίσῃ πάλι μὲ μιά ὑπέροχη γαλήνη, ποῦ φανέρω-

ταν ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ οὐρλιάζῃ:

—Δολοφόνι!... Βοήθεια!...

Βοήθεια!...

Οἱ τρυάνδοι δὲν ἀνισχυοῦσαν καθόλου γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὰ οὐρλιάσματά του.

Ἦσαν καλὰ ὅτι τέτοιου εἶδους ἐπικλήσεις βοηθείας μέσα στὴν νύχτα, δὲν τραβοῦσαν κανένα. Ἦσαν ἄλλωστε τόσο συνηθισμένες ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ... Συγκέντρωναν λοιπὸν ὅλη τὴν προσοχὴ τὴς στὸν ἡρωικὸ ὑπερασπιστὴ τοῦ γυναι-

κός, ποῦ τοὺς ἀντιστεκόταν τόσο ἀποτελεσματικὰ καὶ καθὼς τὸν ἐνοίωσαν νὰ ἐξασθενῇ, διπλασίασαν τὴς προσπάθειές τους κι' ἄρχισαν νὰ τοῦ ἐπιτίθενται ἀπ' ὅλες τὴς μεριές συγχρόνως.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶδε ὁ Μοντωμπάν, φτάνοντας γρήγορα σὰν τὸν κεραυνό. Καὶ μὲ τὴν γαλήνια φωνὴ του, ποῦ ἦταν ὅπως

Ἡ δούκισσα ἡ ἴδια, ἄρχισε νὰ περιποιεῖται τὸν πληγωμένο...

πάντα λίγο εἰρηνικῇ φωνάζει:

—Σταθεῖτε, κύριε! Ἐφάσα! Καὶ ὥρμησε σὰν τὸν λαίλαπα ποῦ συντρίβει, σωριάζει κάτω καὶ παρσφύρει, ὅτι βρῆκεται στὸ πέρασί του. Δὲν ἔκανε κανὲν κόπο νὰ ἐξφοβικήσῃ. Χρησιμοποίησε μόνο τίς τρομερὲς γροθιές του μὲ μιά δύναμι ἀκαταμάχητη, μὲ μιά ταχύτητα καταπληκτικὴ. Πέρασε σὰν βολίδα, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς τρομαγμένους τρυάνδους καὶ στάθηκε μπρὸς τὸν ἀγνωστο κύριο, λέγοντάς του μὲ τὴν ἴδια τρομακτικὴν τοῦ νολήν:

—Αναπεύσατε, κύριε. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ αὐτοὺς τοὺς παληαθροῦς...

Καὶ συγχρόνως, μὲ μιά μεγαλοπρεπὴ κίνησι, τράβηξε τὸν τρομερὸ σπαθί του.

Τότε μονάχα ἀντελήφθη ὅτι μόνο δύο ἀπὸ τοὺς τρυάνδους στεκότουσαν ἀκόμα ὀρθοί. Οἱ τέσσαρες ἄλλοι, σακατεμένοι ἀπὸ τίς φοβερὲς γροθιές του, εἶχαν κυλήσῃ κοντὰ στοὺς ἄλλους συντρόφους τοὺς ἐπάνω

στὸ λιθόστρωτο καὶ δὲν ἔδιναν περὶ κανένα σημεῖο ζωῆς. Οἱ δύο αὐτοὶ τρυάνδοι ἦσαν τόσο τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν δυσἀρεστὴ περιπέτειά τους, ὥστε θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς ξεκάνη, χωρὶς νὰ συλλογιστοῦν καν' ἓν ἄμυν-θῶν. Μὰ ὁ Μοντωμπάν τοὺς λυπήθηκε.

—Πηγαίνετε! τοὺς εἶπε μὲ τὴν σαρκαστικὴ φωνὴ του. Σὰς δίνω χάρι!...

Κι' ἐπακολούθησε μιά σύντομη σιωπὴ, ποῦ δὲν βάστηξε περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτὸ. «Ὅσο σύντομη κι' ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ ἀνάπαυσι, ἐπέτρεψε ὥστόσο στοὺς δύο τρυάνδους νὰ συνέλθουν. Στὴν ἀρχὴ εἶχαν νομίσῃ πῶς ἕνα ὀλόκληρο κοπάδι μασιασμένων διαβόλων εἶχε πέσει ἐξαφνὰ ἀπάνω τους. Καὶ τώρα εἶδαν πῶς εἶχαν ἕναν μόνο ἄνθρωπο μπροστὰ τους. Ντράπηκαν γιὰ τὸ φόβο τους, ξέσπασαν σὲ βλαστήμιες κι' ὥρμησαν συγχρόνως μὲ τὸ σπαθί τους ψηλά, φανταζόμενοι ὅτι θὰ τὸν πετύχαιναν ἀπρὸςτοίμαστο.

Δυστυχῶς γι' αὐτοὺς, ὁ ἱππότης μὰς τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ, χωρὶς νὰ φαίνεται. Μέσα σὲ μιά στιγμὴ, φυλόχτηκε ἀπὸ τὰ πρῶτα χτυπήματα τῶν τρυάνδων, οἱ ὁποῖοι λογάριζαν πῶς θὰ τὸν ξεκοιλιάσαν μ' αὐτά.

Συγχρόνως, μὲ τὴ γαλήνια φωνὴ του, τοὺς εἶπε:

—Φυλαχτήτε!

Κι' ἀμέσως, μὲ μιά ἀστραπιαία κίνησι, ἄπλωσε τὸ χέρι του μπροστὰ. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο τρυάνδους ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ σπαθί του κι' ἔβγαλε συγχρόνως ἕνα οὐρλιάσμα πόνου.

—Δὲν εἶνε τίποτε, τοῦ εἶπε ὁ Μοντωμπάν μὲ τὴν σαρκαστικὴ φωνὴ του. Μιά πληγὴ στὸ χέρι, ποῦ θὰ σ' ἀναγκάσῃ νὰ τὸ ἔχῃς δεμένο καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες...

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε πρὸς τὸν ἄλλο τρυάνδο, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ κι' ἐξακολούθησε νὰ ἀμύνεται:

—Εἶσαι ξεροκέφαλος, φίλε! Αὐτὸ θὰ μὴ ποῦσῃς νὰ σὰς στοιχίσω... Μὰ εἶπα ὅτι σὰς δίνω χάρι καὶ στοὺς δύο κι' ἕνας Μοντωμπάν δὲν ἀνακαλεῖ ποτὲ τὸ λόγο του...

Καὶ, καθὼς ἐπρόσθετε αὐτὰ τὰ λόγια, χτύπησε μὲ τὸ σπαθί του τὸ σπαθί τοῦ ἀντιπάλου του. Ὅταν τελείωσε τὴν κουβένταν, ἔδωσε ἕνα δυνατὸ ντύπημα στὸ σπαθί τοῦ τρυάνδου, ποῦ πῆγε κι' ἔπεσε σὲ δέκα βημάτων ἀπόστασι. Ἡ αἷμα τὸν χτύπησε σὲ μιά πέτρα κι' ἡ λάμα τοῦ ἔσπασε στὰ δύο.

Ὁ Μοντωμπάν ἔβαλε τὸ σπαθί του στὴ θήκη του καὶ τράβηξε κατ' εὐθείαν τὸν τρυάνδο. Συγχρόνως, κι' ὁ ἀγνωστος εὐπατρίδης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνακτήσῃ ἐντομεταξὺ τίς δυνάμεις του, πλησίασε κι' αὐτός.

Ὁ τρυάνδος, ἀφωπλισμένος, βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς ἄνδρες. Νόμισεν πῶς θὰ τὸν σκότωναν, ὅπως ἄλλωστε εἶχαν τὸ δικαίωμα. Αὐτὸς ὁ ἄλιθρος ἦταν γενναῖος. Δὲν

προσπάθησε να φύγει. Δεν επι-καλέστηκε τη χάρη τους. Σταύ-ρωσε τα χέρια του, ανυπότακ-το σε μια άγρια και αποφασισ-τική στάση, και περίμενε το θανάσιμο χτύπημα. Κυττάζον-τας τους δυο άνδρες με μάλιστα που έλαμπαν.

—Πήγαινε! του είπε απλά. —Περίμενε μια στιγμή! του είπε ο άγνωστος, με φωνή σο-βαρή και γλυκιά, που φανέ-ρωνε άνθρωπο συνηθισμένο να προσταχθεί. Πάρε αυτό το πουγ-γί.

Κι' έβαλε μέσα στο χέρι του καταπλήκτου τρουάντου ένα πουγγί σεβαστών διαστάσεων. Και με τη γλυκιά και σοβαρή φωνή του, που είχε κάποιο τό-νο θλίψης, έπρόσθεσε:

—Αυτό το βαλάντιο το υπε-ρασπίστηκα όσο μπορούσα κα-λύτερα, όταν οι σύντροφοί σου κι' εσύ θελήσατε να μου τὸ πά-ρετε δια της βίας!... Σοὺ τὸ δίνω τώρα με ὅλη μου τὴ θέ-ληση, ὅπως θὰ σοὺ τὸ ἔδιναν ἀν-τὶ νὰ χρησιμοποιήσετε βία, μου λέγατε ἀπλῶς πῶς θὰ ἀν-θρώπων, τὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ δολοφονήσει γιὰ νὰ τὸν ληστε-ῖν. Μὰ ἔνοιωσε ἀόριστα πόση εὐγένεια καὶ μεγαλοψυχία χορηγῶνταν γιὰ νὰ χαρίσῃ ὁ ἀν-θρώπος εὐπατρίδης σ' αὐτὸν τὸ βαλάντιό του, πού τόσο ἡ-ρωϊκά τὸ εἶχε ὑπερασπίσει. Τὸ ἔνοιωσε τόσο καλὰ αὐτό, ὥ-στε ἀπόμεινε ἀκίνητος, ἀκίνη-τος, κυττάζοντας διαδοχικὰ μὲ μι' ἀκατανίκητη ταραχή, αὐτοὺς τοὺς δυο ἀνθρώπους, πού τοῦ φανόντουσαν τόσο ἐ-ξαιρετικὰ καὶ τὸ βαλάντιο πού τὸ ἐσφίγγει μηχανικά στὰ χέρια του, πουμιμουρίζοντας:

—ὦ! Μὰ τί εἶνε αὐτοὶ οἱ δυο... Ὁ ἕνας ὑπορεῖ νὰ μὲ ἀκούσῃ καὶ μὴ δίνει νόμο!... Ὁ ἄλλος μοῦ γράφει τὰ πορ-τοφύλλια του, πού δὲν ἤθελε νὰ μὴ τὸ δώσῃ δια της βίας!... Κι' μοῦ μιλάει, σὰν νὰ ἦσαν ἄνθρωποι!...

Ὁ Μοντωμπάν κι' ὁ ἄγνω-στος εὐπατρίδης ἀκούσαν τὰ λόγια του. Μὲν ἀπὸ ἀκράδην νουνοβλάστησε κι' οἱ δυο μὴ τὸ ἴδιο γαϊόνηλο. Κι' ὁ Μοντω-μπάν, μὲ φωνὴ γλυκεῖα τώρα, ἐπρόσθεσε:

—Πήγαινε! Καί, καθὼς ὁ τρουάνδος τὸν κύτταζε χωρὶς νὰ κινεῖται, μὲ τὸ ἀποβλακωμένο ὕψος του, ὅπως τοὺς ὤμοις του ἀνυπό-μονα, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔσπρωξε, λέ-γοντας:

—Μὰ πήγαινε λοιπόν, ἤλ-

θιε, ἀφοῦ σοὺ δίνουμε χάρι καὶ ἀφοῦ ἐπέτυχες ἀπ' τὴ με-γαλοψυχία αὐτοῦ τοῦ ἄρχον-τος αὐτοῦ πού δὲν κατάρθωσε νὰ ἀποσπάσῃς διὰ της βίας.

Τότε ὁ τρουάνδος, πὺ ζαλι-σμένος ἀπὸ ποτὲ, ἐκκίνησε σὰν αὐτόματο, σέρνοντας τὰ πόδια του, πού εἶχαν γίνῃ τόσο βα-ρεῖα, ὥστε δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ τ' ἀνασηκώσει...

Ὅταν ἔμειναν κύριοι τοῦ πεδίου, ὁ Μοντωμπάν κι' ὁ ἄ-γνωστος εὐπατρίδης κυττά-χθηκαν, μὴ στιγμή χαμογε-λώντας. Τότε μόνον ὁ Μοντω-μπάν ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸ δοῦκα ντὲ Ποντούς, τὸν ὁποῖο ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος ἐπι-σκεπτόταν κάθε μέρα φιλικῶ-στα στὸ μέγαρό του τῆς ὁδοῦ ντὲ λα Κορντερί καὶ γιὰ τὸν ὁ-ποῖο ὁ ἥρωας μὰς, ἀπὸ τὴν πρώτη φορά πού τὸν εἶδε, ἔ-νοιωσε μι' ἀκατανίκητη συμ-πάθεια.

Ὁ δούξ πάλι τὸν κύτταζε μὲ τὴ σίγουρη ματιά τῶν ἀν-θρώπων πού ἀ-ναγνωρίζουν ἀ-μέσως τὴν ἀξία τῶν ὁμοίων τους. Καί ἡ μα-τιά αὐτῆ τοῦ ἔφτασε, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι βρισκόταν σ' ἕ-ναν ἄνθρωπο μὲ ξεχωριστὴ χα-ρακτηρὰ, ἐντε-λὴς ὁμοιο μὲ τὸ δικό του. Κι' οἱ δυο νέοι—ὁ δούξ μάλιστα ὅ-ταν τρία-τέσσε-ρα χρόνια με-τὰ γαλιέρος ἀπ' τὸν ἱππότη, πρὶν ἀκόμα μιλήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλ-λο, ἀπλώσαν ἀ-μοιβαίως τὰ χέ-ρια τους μὲ μι' αὐθόρμητη κίνη-ση ἀκατανίκητης συμπαθείας. Καί καθὼς ἄλλα-ζαν αὐτὴ τὴν εὐκρινὴ χειρα-ψία, πού τοὺς ἔκανε φίλους μέ-χρι θανάτου, ὁ δούξ μὲ τὴ θερ-μὴ του φωνή, εἶπε:

—Κύριε, εἶμαι ὁ δούξ Κλο-τέρ ντὲ Ποντούς... Ἰδοὺ καὶ ἡ γυναίκα μου Λεονώρα... Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐ-τά, πολὺ ἀπλά, σὰν ἕνας με-κροαστὸς κι' ὄχι σὰν μεγιστάν πού ἦταν, ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὴν κυρία πού πλησίαζε καὶ μπρὸς στὴν ὁποία ὁ Μον-τωμπάν ὑποκλίθηκε μὲ ἀπειρὸ σεβασμό.

—Θὰ εὐαρεστηθῇ τώρα, ἐ-πρόσθεσε ὁ δούξ, νὰ μὰς πῆτε τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου καὶ ἁ-ξίου εὐπατρίδου, στὸν ὁποῖο ἡ δούκισσα κι' ἐγὼ χρωστάμε τὴ ζωὴ μας... —Κύριε, ἀπάντησε ὁ Μον-τωμπάν, ἀνορθωμένος—εἶμαι ὁ ἱππότης Χοέλ ντὲ Μαντώ-μπάν...

—Κύριε ἱππότη, δὲν θὰ μὰς κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μῆπτε στὴν κατοικία μας γιὰ ν' ἀναπαυθῆ-τε λίγο;

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ μίλουσε μὲ περισσότερη εὐγένεια περηφά-νεια, ἂν ἔλεγε: «Εἶμαι ὁ Φρα-γκίσκος τοῦ Βαλουά».

Μὰ ξαναπῆρε ἀμέσως τὸ ἀ-πλό του ὕψος, γιὰ νὰ προσ-θέσῃ:

—Μὰ, κύριε, ὑπερβάλλετε, ἐ-ξαιρετικὰ τὴν ἀσημαντὴ ὑπη-ρεσία πού εἶχα τὴν καλὴ τύχη νὰ σὰς προσφέρω. Εἶμαι βέ-βαιος ὅτι θὰ κατορθώνατε πε-ρίφημα νὰ τὰ βγάλετε πέρα μόνος σας. Ἀποδείξει ὅτι τὴ στιγμή πού ἔφτασα, εἶχατε θέ-σει ἐκτὸς μάχης ὁχτὼ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους σας...

Καί ἔδειξε τοὺς ἀνθρώπους, πού ἦσαν ξαπλωμένοι στὸ λιθό-στρωτο.

—Ἀλλοίμονο, κύριε! εἶπε ὁ δούξ μὲ θλίψη. Μεταξὺ τῶν ἐ-φτὰ αὐτῶν ἀνθρώπων, πού νο-μίζετε πὼς ἔθεσα ἐκτὸς μάχης, βρίσκονται δυο ὑπηρετές μου, γιὰ λογαριασμὸ τῶν ὁποίων εἶ-μαι πολὺ ἀνή-συχος.

Καί διευθύν-θηκε ἀμέσως πρὸς τοὺς δυο αὐτοὺς ὑπηρε-τές. Ὁ Μοντω-μπάν καὶ ἡ δού-κισσα τὸν ἀκο-λούθησαν.

Οἱ δυο ὑπρε-τές δὲν ἦσαν νε-κροί, ὅπως φο-βήθηκε ὁ δούξ ντὲ Ποντούς. Εἶ-χαν, ἀπλῶς, λι-ποθυμήσει. Ὁ ἕ-νας εἶχε ἀπλώ-σει τὴν κεφαλὴν ἀπὸ ἕ-να χτύπημα στὸ κεφάλι κι' ὁ ἄλ-λος εἶχε ἕνα ἐλαφρὸ τραῦμα στὸν ὄμο.

Ἡ δούκισσα ἡ ἴδια ἔσπευσε νὰ τοῦ παρὰσχει ἐπὶ τόπου τὴν πρῶ-την περιποίη-ση. Τὸν ἄλλο, τὸν περιποιήθη-κε ὁ κύριός του. Συνηλθε γρή-γορα κι' ἀναγνωρίζοντας τὸ δοῦκα, εἶπε:

—Αἱ! ἐκλαμπρότατε!... Εἴ-δατε εἰς!... Τὸ ἥξερα ἐγὼ πὼς μὲ τὸ σπαθὶ θὰ κανονίζα-τε ὅπως τοὺς ἀξίζει ὅλ' αὐτὰ τὰ καθάρματα... —Πῶς εἶσαι, καλέ μου Μπε-λαρζάν; τὸν ρώτησε ὁ δούξ, μὲ συμπόνια.

—Καλὰ... καλὰ... Εὐτυχῶς πού ἔχω γερό κεφάλι καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔσπασαν...

Σὲ λίγο, ὁ δούξ, ἡ σύζυγός του, ὁ Μοντωμπάν καὶ οἱ τρεῖς ὑπηρετές, ἐκκίνησαν γιὰ τὸ δοικικὸ μέγαρο. Ἐκεῖ, ἡ δού-κισσα, βλέποντας ὅτι ὁ Μον-τωμπάν εἰτοιμαζόταν ν' ἀποχω-ρήσῃ, τοῦ εἶπε μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ συναρπαστικὴ φωνή της:

—Κύριε ἱππότη, δὲν θὰ μὰς κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μῆπτε στὴν κατοικία μας γιὰ ν' ἀναπαυθῆ-τε λίγο;

Ὁ Μοντωμπάν ἐδίστασε. Τὰ λίγα λόγια πού εἶχε ἀνταλλά-ξει μὲ τὸ δοῦκα ντὲ Ποντούς, εἶχαν μεγαλώσει τὴν αὐθόρμη-τη συμπάθεια, πού ἐνοιαθε εὐ-θύς ἐξ ἀρχῆς γι' αὐτόν. Ὁ δούξ πάλι ἐνοιαθε νὰ τὸν τραβᾷ ἀ-κατανίκητα αὐτὸς ὁ νέος, ὁ τό-σο γενναῖος, ὁ τόσο δυνατός, ὁ τόσο ἀπλὸς στὸν τρόπο. Ἐ-νωσε λοιπὸν τὴν παρακλήθειά του μὲ τὴν παρακλήθειά της δουκίσσης.

Ὁ Μοντωμπάν ἦταν ἔτοιμος νὰ δεχτῇ αὐτὴ τὴν πρόσκληση, πού γινόταν μὲ τόσο εὐκρινὴ ἐγκαρδιότητα, καὶ πού τοῦ ἦ-ταν πολὺ εὐχάριστη. Μὰ ἔξα-φνα, τὸ ρολόι τοῦ Τέμπλου σή-μανε μιὰ φορά.

—Διάβολε!... Δυσμία κιά-λας ἡ ὥρα! φώναξε, χωρὶς νὰ θέλῃ.

Καί ὑποκλινόμενος μὲ σεβα-σμὸ μπροστὰ στὴ δούκισσα, δι-καιολογήθηκε, λέγοντας:

—Χίλιες συγγνώμες, κυρία μου... Θὰ δεχόμουν μὲ μεγάλη χαρὰ τὴν τόσο τιμητικὴ πρόσ-κλησή σας... Μὰ τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ πού ἀκούσαμε, μὴ θυμίζει ἐπιτακτικὰ πὼς ἔ-χω ἕνα ραντεβὺ, ἀπὸ τὸ ὁ-ποῖο δὲν μπορῶ νὰ λείψω, χω-ρὶς ν' αἰτιμασθῶ...

Ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ λόγιου, ὁ δούξ καὶ ἡ δούκισσα ἐπέθεσαν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο ἑ-ρωτικὸ ραντεβὺ. Μὰ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Μοντωμπάν τοὺς ἔκανε νὰ καταλάβουν πὼς εἶ-χαν γελαστῇ κι' ὅτι ἐπρόκειτο ἀπ' τὴν ὑπόθεσιν, πού λύνεται μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Τότε ὁ δούξ δὲν ἐδίστασε καὶ εἶπε:

—Ἰππότη, τὸ καθήκον μου μοῦ ὑπαγορεύει νὰ σὰς συνο-δεύσω...

Ἡ αὐθόρμητη αὐτὴ προσφο-ρά, συγκίνησε βαθειὰ τὸν Μον-τωμπάν. Καί μὲ τὴ γλυκύτητα πού εἶχε ἡ φωνή του ὁσάκις συνεκινεῖτο, ἀπάντησε:

—Εὐχαριστῶ, κύριε δούξ. Μὰ ἂν δὲν πάω μόνος ἐκεῖ πού πρέπει νὰ πάω, θὰ αἰτιμα-στῶ περισσότερο, παρὰ ἂν δὲν πάω καθόλου...

Παρ' ὅλη τὴ γλυκύτητα τοῦ τόνου του, ἡ ἀπάντησίς του ἦ-ταν καταγορηματικὴ. Ὁ δούξ, καταλάβει ὅτι ἂν ἐπέμενε, θὰ δυσσαρεστοῦσε τὸν καινούργιο του φίλο. Τοῦ ἔσφιξε ἀδελφικὰ τὸ χέρι, τὸν βεβαίωσε ὅτι μπο-ροῦσε νὰ θεωρῇ τὸ σπῆτι του σὰν τὸ δικό του καὶ τοῦ ζήτη-σε τὴ διεύθυνσί του, γιὰ τὴ θέ-λη νὰ πάη νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ στὴν κατοικία του. Ἡ δούκισ-σα, μὲ μιὰ κίνησι ἡγεμονική, μὰ καὶ πολὺ χαριτωμένη, τοῦ ἔδωσε καὶ φιλήσῃ τὸ χέρι της, λέγοντας:

—Πήγαινε, κύριε ἱππότη, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ!... (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ II

(Ὅπως τὴν διηγείται ὁ ἄγγλος ὑπολοχαγὸς Τζέιμς Ὀμφρυ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔσωσε)

ΤΑΝ χειμῶνας τοῦ 1891... Ἀπο-σπασμένος στὸ γραφεῖο τοῦ στρατιωτικοῦ ἀ-κολούθου τῆς Ἀγγλικῆς, στὴν Πρε-τρούτολι, περ-νοῦσα τὸν περισσότερο καιρὸ μου τελειοποιώντας τὴν ἀρκετὴ γνώ-σῃς τῆς Ρωσικῆς γλώσσας, πού εἶχα μάθει ἀπ' τὸ Λονδίνο ἀκόμη.

Τὴν αὐτὴν ὥρην, κάθε βρά-δυ, ἔβγαζα τὴ στρατιωτικὴ στολή μου—ἦμουν ἱπολοχαγὸς τότε—ντυνόμενος πολιτικὰ, καὶ σὺνταξα-στὶς ταβερνίαις τοῦ λαοῦ ἀρχί-ζοντας ἀτελείωτες συζητήσεις μὲ τὸν ἀπλοῦ κοσμήτη.

Μιὰ νύχτα εἶχα ξεπέσει στὸ Ντρίβιν, ἕνα γραφικὸ προάστιο τῆς ρωσικῆς πρωτεύουσας. Ἀφοῦ περπατήσαμε ἀρκετὰ στοὺς χι-νομένους δρόμους, ἔπληκα τέλος σὲ μιὰ λαϊκὴ ταβέρνα, ὅπου ἔμεινα ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Πέντε μίλλια μὲ χωροῖσαν ἀπ' τὴν Πετρούπολι κι' ἀπ' τὸ κρεβάτι μου. Κάποιος ἀμειψιμὸς ἀπὸ τὴν ἀπλοῦ συντροφιά μου, προ-σφέρθηκε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὴν πρωτεύουσα μὲ τὸ αὐτῆς μου. Μὰ ἐγὼ νοιώθοντας φρενίτις μέσα μου ἀπ' τὴ βότσα, καὶ θέλοντας νὰ δρο-σίσω στὸν παγωμένο ἀέρα τὸ θερ-μὸ κεφάλι μου, δὲν δέχθηκα τὴν εὐ-γενεὴ πρότασί του, ἀλλὰ καληνύ-χτησα τὴ συντροφιά μου καὶ ἐξέ-νησα περὶ.

Ἐξαφνα, καθὼς εἶχα φτάσει σὲ μιὰ ἀπότομη στροφή τῆς φαρδιᾶς λεωφόρου, —μισὴ ὥρα σχεδὸν μα-κριὰ ἀπ' τὴν Πετρούπολι— ψί-θυροι παράξενου μ' ἔκαναν νὰ σιγ-τήσω καὶ νὰ διώξω ἀμέσως τοὺς ρομαντικούς οὐρανομύθους μου. Συγ-χρόνως, ἀπὸ ἐνστικτὴ προφύλαξι, ἔπεσα μὲ τὴν κοιλιά στὸ χιόνι, κι' ἔτσι ἔγινε ἐντελὴς ἀδράτος ἀπὸ κάθε ἀδιάρητο μάτι!

Οἱ ψίθυροι αὐτοὶ ἐρχόντουσαν ἀ-πὸ κάποιο λιθοκόπτη γεφύρι, ση-μεινὸ ἀκριβῶς στὴ μέση τῆς στρο-φῆς. Μιὰ τέτοια ὥρα, ἦταν ἀσυ-νήθιστο κάποιος νὰ κυκλοφοροῦν ἄν-θρωποι στοὺς δρόμους, καὶ μάλι-στα σὲ μέρος ἐρημικὸ, ὅπως ἦταν ἐκεῖνο.

Ἡ στοιχειώδης φρόνησίς μ' ἔ-κανε νὰ γλυστερήσω μὲ τὴν κοιλιά πάντοτε ἐπάνω στὸ χιόνι, πλησιάζ-οντας σιγά-σιγά πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐπιτομῆς γεφύρας. Ἡ περιέργειά μου, ἀνάγκη μὲ τρέμο τώρα, κο-ρυφώθηκε, ὅταν ἔφθασα σὲ ἀπό-στασι σχεδὸν πενήντα μέτρων: Εἶ-δα δυο κολοσσούς, σκυμμένους ἐ-πάνω στὸ χιόνι τῆς γεφύρας, νὰ καταγίνονται σὲ κάποια ἐργασία μυστηριώδη!...

Δὲν μίλουσαν πειὰ. Ὁ ἕνας προ-πορεύονταν σκυφτός, κρατώντας κά-τι στὸ χέρι του, τὸ ὁποῖο δὲν μπο-ροῦσα νὰ ξεχωρίσω τί ἦταν, κι' ὁ ἄλ-λος τὸν ἀκολουθοῦσε σκυφτός ἐ-πίσης, ἀκουμπώντας πότε-πότε τὸ χέρι του χάμω!

Ἡ παράξενη αὐτὴ σκηνή, σατα-νικὴ κι' ἀνεξήγητη, μοῖρερε ἀνα-

τοχή μου. Κι' ἀφοῦ κρά-τησε ἕως μισὴ ὥρα σχεδὸν, βουδῇ καὶ στερεότυπη, οἱ δυο ἐκείνοι ἄν-θρωποι σήκωσαν ὁρᾶ τὰ πανήρυ-λα κορμιά τους, βγάζοντας ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως κι' ἱκανο-ποιήσεως!...

Καθὼς ὁμοῦ μ' εἶχαν πλησιάσει κιόλας, μὲ τὸ σκυφτὸ ἐκείνο καὶ διαβολικὸ περπάτημά τους, δὲν ἀ-πείχαν τώρα περισσότερο ἀπὸ 30 μέτρα μακριὰ μου. Καί τότε τὸ τυραννιμὸ ἀπὸ αγωνιώδη προ-σδοκία αὐτῆς μου, ἀκούσε τὰ ἐξῆς σαρκαστικὰ ὅσα κι' ἀκατανόητα λό-για τοῦ ἐνός:

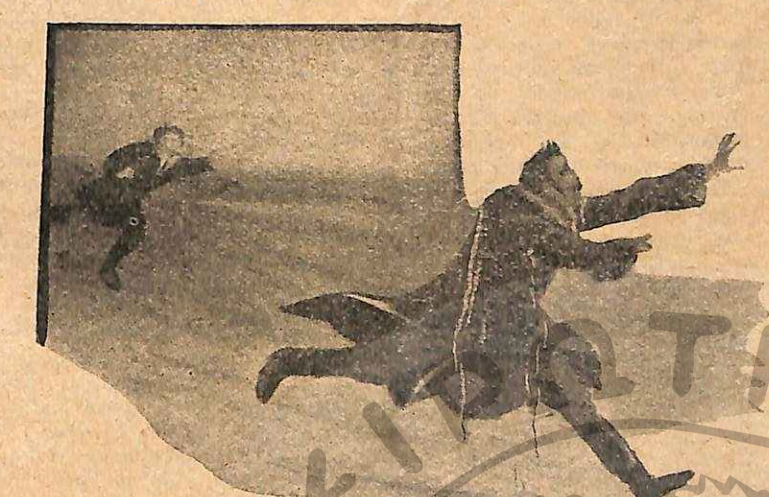
—Χαρὲς καὶ γλέντια κι' ἀγκα-λιές ἔχει ὁ «πατερούλης» μας, ἀ-πόψε... Μὰ θὰ τοῦ βροῦν ξινὰ, σὲ λιγάκι... Δὲν θὰ ξαναχαρῇ πειὰ τὰ παχυντὰ μπράτσα τῆς ματμα-ξέλ Νεβσκόι!... Οὐτε καὶ τὴ θερμὴ ἀγκαλιά της!...

Ὁ ἄλλος κάρφωσε μὲ ἀγρία εἰ-ρωνεία, καὶ κατὶ πηγὴ ν' ἀπαντή-σῃ. Μὰ ὁ πρῶτος τὸν διέκοψε ἀ-

τοῦ... Συχνὰ μιλοῦν στὰ σαλόνια γιὰ τὸ φανερὸ αἰσθημα τοῦ αὐτο-κρατορὸς πρὸς τὴν γοητευτικὴ χο-ρεύτρια, τὴν ὁποία εἶχε ἐγκατα-στήσει κυρία σὲ μιὰ ἐπαυλὶ τοῦ Ντρίβιν!...

Τὰ κουνουνάκια καὶ τὰ ποδοβο-λήτὰ ἔγινοναν μὲ ταχύτητα στὴν ὁλοφάνη γέφυρα—ὦ, ἦμουν βέ-βαιος τώρα, πὼς κατὶ τὸ ἀπαίσιο μαγευμένον ἐκεῖ!—καὶ ἡ μοι-ραία στιγμή τῆς καταστροφῆς πλη-σίαζε γοργή. Τότε ἐδιαφορώντας γιὰ τὴν τύχη μου, περιφρονώντας τὸν δυο ἐκείνους κολοσσούς, οἱ ὁ-ποῖοι κοντὰ μου πειὰ, κύτταζαν νὰ βροῦν μέρος νὰ χωδοῦν, τινάχθηκα ὁρᾶς μ' ἀρχισα νὰ τρέχω σὰν δαι-μονισμένος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ντρίβιν.

Μερικὲς στιγμὲς ἀκούσα ἔσπισμα μου πὲς ἀπώσιες βλαστήμιες καὶ τὸ μανιώδες κυνηγητὸ ἐναντίον μου, τὸν δυο ἐκείνων ἀγνώστων. Ὁ-ταν ὁμοῦ ἀρχίζα νὰ φωνάζω, δι-πλασιάζοντας τὴν ταχύτητά μου,

Ἀρχισα νὰ τρέχω σὰν δαιμονισμένος...

πόταμα, καὶ πρόσθεσε:

—Σοῦτ!... Ἀκού τὰ κουνουνά-κια... Ἐρχονται... Πάμε νὰ χω-δοῦμε κάποιον ἐδῶ κοντὰ στὰ χιόνια, γιὰ νὰ μὴ γίνουμε κι' ἐμεῖς πουλιὰ σὰν κι' ἐκείνους!...

Ἀνατριχίλα κολασμένου συγκλῶ-νισε τὸ κορμί μου, καθὼς ἀκούγα-τοσὴν ὥρα τὰ αἰνιγματικὰ λόγια τους. Ἐνοιωθα πὼς κάποιο φρενιτὸ διαβολικὸ ἐργὸ ἐτοιμαζόταν κι' οἱ δυο τους, μὰ πού καὶ γιὰ ποῖον δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω.

Κουνουνίσματα ἀμειψιμὰ καὶ πο-δοβολήτὰ ἀλόγων ἐφθάναν τώρα μακριὰ, μὰ καθαρά, σ' αὐτὰ μου. Κι' ἐνῶ ἀγωνιόμουν, μὲ ὑπε-ρόθυμη προσπάθεια, νὰ ἐξηνά-σω τὸ σκοτεινὸ ὅσο καὶ τρομερὸ μυστήριον, παρυνθὴς μιὰ λάμψι ἐκ-θαμβωτικῆς φρίκης τὰ πηχτὰ οὐτὰ ἀκοτάδια τοῦ μυαλοῦ μου, καὶ πρό-βαλε μπροστὰ μου ἡ φοβικὰ ἀ-λήθεια:

—Ὁ «πατερούλης» εἶνε ὁ τσά-ρος! μοιρομύθισα χλωμίζοντας. Ἐστὶν τὸν λέει ὁ λαός... Κι' ἡ ματ-μαξέλ Νεβσκόι εἶνε ἡ πρωταγωνι-στρία τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μυαλλέ-

σφύριξαν στὰ αὐτιά μου μερικὲς σφαῖρες κι' ἔπειτα ἔπαυαν νὰ τοῦς αἰσθῶ.

Μὰ εἶχε φθάσει πειὰ κι' ἡ αὐτο-κρατορικὴ συνοδεία. Τρεῖς-τέσσε-ρες ἱππεῖς ξεπέφεραν, μὲ σφιχτο-κρατήσαν γιὰ προφύλαξι, καὶ μ' ἔ-φεραν μπρὸς στὸν ἐλαφρὸ ταραγ-μένο τσάρο. Μὲ λίγα λόγια, λαχα-νισμένους κι' ἔξαλλος, ἐξήγησα στὴν μεγαλειότητά του τὰ ὅσα εἶ-χα δι' αὐτὴν εἰρησάσει.

Μὲ ὁμοῦ χλωμὸς τώρα, κι' ἔ-δωσε διαταγὰς νὰ καταδιωχθοῦν οἱ δυο κτητοὶ καὶ νὰ ἐλευσθῇ πορ-σενικὰ ἡ γέφυρα. Κι' ἐνῶ τοῦ ἐ-ξηγοῦσα τώρα πῶς ἦμουν, ἐνῶ μερικὸ ἀπ' τὴν ἀκολουθία τὸν ἀ-πομακρυνόντουσαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴν τοῦ φάνηκε ἕνας ἱ-περῆς, ἀκριβῶς στὴ στροφή τῆς λεω-φόρου, νάσχευε ἀπλάσσοντας ἀπὸ τὴν Πετρούπολι πρὸς τὸ μέρος μας.

Δὲν προλάβαινε νὰ τοῦ φωνάξω-με νὰ σταθῇ ἢ νὰ λοξοδρομήσῃ, κι' ἐκείνος βρισκόταν πειὰ ἐπάνω στὴ γέφυρα. Καταβόδια, ἡφα-ιστεῖωδης ἐκρήξις ἀκούστηκε τότε,

ἡ δὲ γέφυρα μὲ τὸν ἵππο καὶ μὲ τὸν ἱππῆα τινάχθηκε στὸν ἀέρα σὲ χίλια κομμάτια!...

Τὴν ἐπομένη ἐκλήθηκα ἐπειγόν-τως στὰ ἀνάκτορα. Χλωμὸς ἀκόμη ἀπ' τὰ τραγικὰ συμβάντα ὁ τσά-ρος, μὲ δέχθηκε ἐγκάρδια, μὴ ἔ-σφιξε τὸ χέρι, κι' εἶπε συγκινημέ-νος:

—Εὐχαριστῶ, κύριε ὑπολοχαγέ... Μοῦ σόσατε τὴ ζωή... Ὁ χθεσινὸς ἀνυχὸς ἱππεὺς ἦταν ὁ ἱπασπιστὴς μου κομῆς Πραξίνσκου... Ἐμπεθε ἀ-δριστες πληροφορίες πὼς κατὶ ἐτοι-μαζόταν ἐναντίον μου, κι' ἔτρεφε νὰ μὲ ἐλδοποιήσῃ... Χάρις σὲ σὰς σάθηκα ἐγὼ κι' ἡ ἀκολουθία μου, κι' ἔπεσε θύμα τῆς ἀφροσύνης του αὐτοῦ... Τὴ τραγικὴ εἰρωνεία! Ἄν δὲν μεσολαβούσατε ἐσεῖς, αὐ-τὸς θὰ εἶχε σωθῇ, γιὰ τὴν ὥρα πού ἔφθασε, ἐγὼ θὰ εἶχα περάσει πειὰ τὴ γέφυρα!

Ἀργότερα ἔμαθα, ὅτι οἱ δυο ἄ-γνωστοι—φανατικοὶ μηδενισταί—συνελήφθησαν καὶ τοιφεύστηκαν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη διαδικασία. Ἐπ' αὐτὴν τὴ γέφυρα, τὴ μορφαία ἐ-κείνη βορθεῖα, ὁ ἕνας ἔχυνε νιτρο-γλυκερίνη κι' ὁ ἄλλος ἔσπευε ἐ-κρηκτικὰ καυοῦλια: Οἱ τροχοὶ τῆς ἀμαξῆς ἡ ἡ ὁπλὲς τῶν ἀλλοῶν μό-λις πατοῦσαν ἕνα, θάσκαζε αὐτὸ καὶ θὰ προκαλοῦσε συγχρόνως τὴν ἐκρηξὴ τῆς νιτρογλυκερίνης καὶ τὴν ἀνατίναξη τῆς γεφύρας. Ὅπως κι' ἔγινε ἄλλωστε!

Ἐνα παρᾶσημο κι' ἡ προαγωγή μου σὲ λοχαγὸ—ἐδὴ πρόξεις τι-μῶσας τὸ ἀγγλικὸ γένεο ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ—ἦσαν ἡ ἀμοιβή μου: Τὸ παρᾶσημο ἀπ' τὸν τσάρο, κι' ἡ προαγωγή μου ἀπ' τὴν πατρίδα μου...

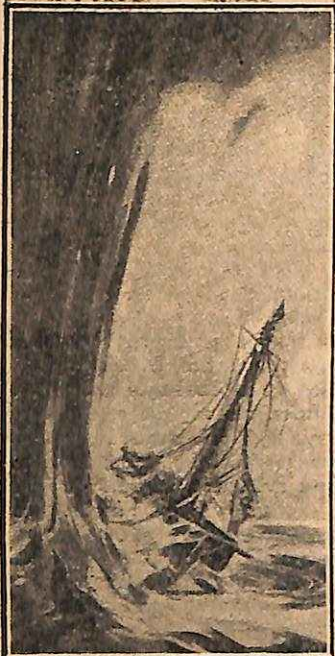

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΥΚΛΩΝΑ

T. JENKINS HAINS

Βρεθήκαμε μέσα στη θύνη του κυκλώνα...

Είχαμε απομακρυνθεί κάτω εξήντα μίλια από τις ακτές της Φλωρίδας. Ο ήλιος είχε ανατείλει, η βλί του τρι μεγαλοπρέπεια πάνω από την ήρεμη επιφάνεια της θάλασσας κι' η μέρα προσηνυόταν λαμπρή. Είχαμε βγή με το αλιευτικό πλοίο μας, την «Αφροδέσσα», για να ριζώσουμε τα δίχτυα μας στο πέρας των σκομιπριών. Το βράδυ της προηγούμενης είχαμε αφήσει πίσω μας το κάρου του Φόγονι Ρόκς κι' η ανάλαφρη αύρα, η οποία φυσούσε βλί τη νύχτα, μάς είχε φέρει κατά τα ξημερώματα στο μεγάλο πέρας των ψαριών. Έπειτα από ένα κυματανέλασμα λίγων ωρών, καθώς περνούσαμε το δυνατό ρεύμα του Γκόλφ - Στόμ, είχαμε βγή πάλι σε ήρεμα νερά. «Αν ο καιρός εξακολουθούσε να μάς ευνοή, θα μαζεύαμε ως το βράδυ τα δίχτυα μας και το πρωί της επομένης θα παραδίδαμε το φορτίο μας στις κεντρικές αποθήκες...

Όταν φτάσαμε κοντά στην παραλία των κοραλιών, ο Μάκ Κόι, ο σύντροφός μου, έβριζε τα δίχτυα, ενώ εγώ μανουβράριζα την φαρδύ μας. Έργαστήκαμε με κέφι όλο το πρωί και μονάχα εδω μέση μέρα σταματήσαμε μισή ώρα, για να φάμε, κι' αμέσως ξαναπιάσαμε δουλειά.

—Όπως πάμε, άσφαλώς θα γεμίσουμε ξεη βαρέλια! είπε ο Μάκ Κόι χαμογέλιος. Πιστεύω να γεμίσουμε κάτω πενήντα δολάρια.

—Ισως και περισσότερα! είπα εγώ.

Αλλά σε λίγο ο Μάκ Κόι έβριζε ένα ανήσυχο βλέμμα στον ορίζοντα και κατόπιν είπε:

—Το μόνο που φοβάμαι, είνε μήπως χαλάσει ξαφνικά ο καιρός. Είνε η εποχή των καταιγίδων κι' αν μάς πιάσει ενάντιος άνεμος, δεν ξέρω πως θα γυρίσουμε.

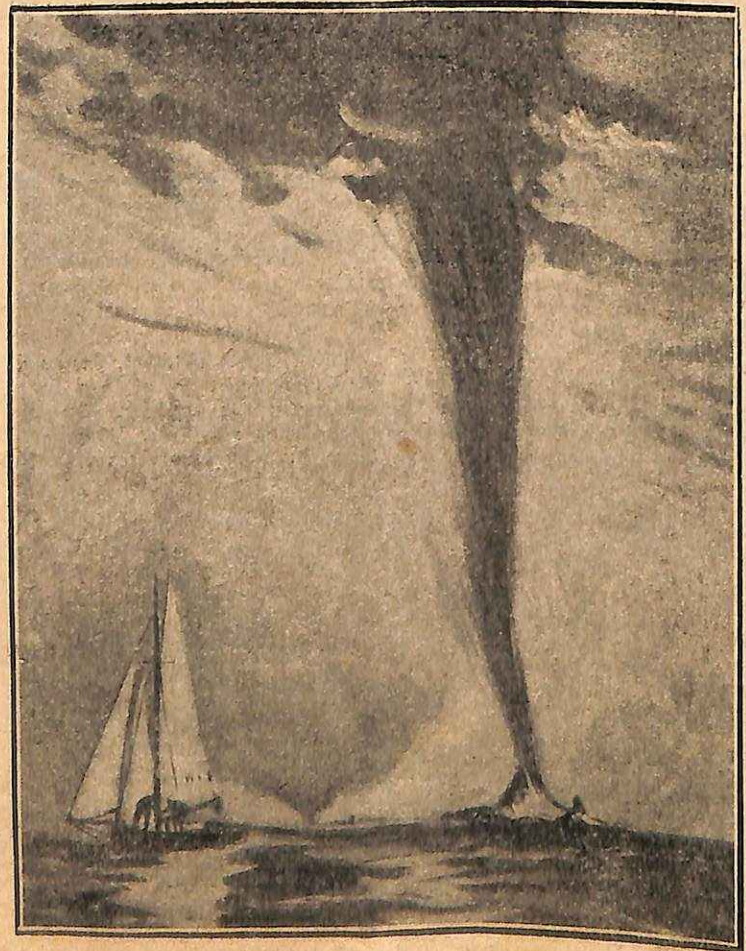
Ο ήλιος ήταν τώρα σκεπασμένος με μαύρα και πυκνά σύννεφα, τα οποία έμοιαζαν με τεραστίους όγκους από άμμος, τόσο βαρείς, ώστε άπορούσε κανείς πως δεν έπεφταν στη θάλασσα. Όσο το βάρος του δεν έδειχνε καμιά αλλαγή του και...

ρου κι' έτσι είμαστε ήσυχοι. Άνησυχούσαμε μάλιστα, γιατί το αεράκι, το οποίο φυσούσε ως εκείνη την ώρα, όσο προχωρούσε η μέρα, τόσο λιγότενε, ως δτου στο τέλος έπεσε εντελώς και τα πανιά μας άρχισαν να κρέμονται άρρηστα σά κατάρτια. Βοηθήκαμε σε τέτοια νηνεμία, ώστε μέναμε σάν καρφωμένοι στην ίδια θέσι. Η «Αφροδέσσα» ήταν ένα ελαφρό πλοίο, επτά τόννων, και το ελάχιστο αεράκι το έσπρωχνε μπρός. Τού κίνου όμως ατλώσαμε όλα τα πανιά. Στις δύο το απόγευμα βρισκόμαστε ακόμα στο ίδιο ακριβώς σημείο. Ο Μάκ Κόι, βλαστημώντας, άρχισε να μαζεύει τα δίχτυα. Τι θα γινότουσαν τα ψάρια μας; Είχαμε γεμίσει τρία βαρέλια και βλέπαμε ν' άπελπισία το κοπάδι των ψαριών ν' απομακρύνεται προς το βορρά...

—Κύτταξε εκείνο το σύννεφο πέρι! είπε ξαφνικά ο Μάκ Κόι.

Δεν βλέπω τίποτε το ξεχωριστό σ' αυτό το σύννεφο, απάντησα. Κύτταξε μάλλον εκείνο το άλλο, προς τη δύσι! πρόσθεσε ανήσυχος.

Ένας τεράστιος σκοτεινός όγκος φανόταν σάν να κρεμόταν από το στερέωμα. Από κάτω μαζεύντουσαν πυκνώναν, έπαφναν σχήμα και γινόντουσαν σάν να συστροφόντουσαν επί τόπου, σχηματίζοντας μια ύψηλη πυρτή μάζα. Το σύννεφο εκείνο όλοένα γινόταν και πιο έντονο, κάθετο, ως δτου στο τέλος ξεχώρισε στο φόντο του ορίζοντος, σαν μια τεραστία στήλη, που έκανε τόν ου-

Ένας τεράστιος σκοτεινός όγκος φανόταν, σάν να κρεμόταν από το στερέωμα...

ρανό με τη θάλασσα. Κι' ο φοβερός εκείνος όγκος όλοένα σκοτεινιζαε περισσότερο, ενώ πλησίαζε άργά προς εμάς. Η θάλασσα, έντελώς ήσυχη όλόγουρά μας, άρχισε κοντά στο σημείο εκείνο ν' αντιστάζετα, να κουνιζόνη, σάν να την τραβούσε προς τ' άπάνω καμιά μυστηριώδης δύναμη.

Παρακολουθούσαμε με άγωνία το περίεργο φαινόμενο. Σε λίγο η θάλασσα άρχισε ν' άφριζε κι' ο άφρός αυτός ανέβαινε ψηλά, ακόμα πιο ψηλά, ως δτου στο τέλος ένόθηκε με τη σκοτεινή στήλη, η οποία κρεμόταν από το σύννεφο. Κι' η στήλη αυτή θα είχε, άσφαλώς, τ' υψος χιλίων ποδών.

Ένας κυκλών είχε σχηματισθή... Τό θέμα ήταν τόσο συναρπαστικό, είχε τέτοια μεγαλοπρέπεια, ώστε για άρκετή ώρα ξεχάσαμε τόν φοβερό κίνδυνο, ο οποίος μάς απειλούσε από στιγμή σε στιγμή.

—Θαρωό πως έρχεται καταπάνω μας! είπε τέλος ο Μάκ Κόι.

—Άς μαζέψουμε τα πανιά! απάντησα.

Αλλά δεν προετάρσαμε να μαζέψουμε παρά μονάχα το μεγάλο, το κεντρικό πανί, όταν ο κυκλών μάς έφτασε. Μιά φωνή του συντρόφου μου κι' έκανε να γυρίσω απότομα και να κυττάξω. Με φρέζε είδα σε πενήντα μόλις μέτρων απόστασι τόν τεράστιο και άπαισιο στη θέα εκείνο όγκο, ο οποίος είχε σκεπασί τη θάλασσα σε μεγάλη έκτινα, να προχωρή άπειλητικά, έτοιμος να έπιέσει εναντίον μας...

—Άφισε τά πανιά! Κλείσε γρήγορα τίς μπουκατόρες! όρλιαξε, κι' άς κατεβούμε κάτω, γιατί σ' ένα λεπτό θα είνε πολύ άργά...

—Ο! Σας βεβαίω, δεν είδα στη ζωή μου φορτώτερο και μεγαλοπρεπέτερο θέμα! Αλλά δεν είχαμε καιρό να θαμιάσουμε το μεγάλο της φύσεως. Τρέξαμε πανικόβλητοι κάτω και μόλις προφτάσαμε να κλείσουμε και να βιδώσουμε στερεά τούς φρεγγίτες. Ένα παράξενο μουρουόρισμα άκουγόταν, το όποιον όσο πλησίαζε, τόσο δυνάμωνε, άρχισε, ως δτου έγινε ένα δαιμονιώδες ούρλιαχτό, ένα άπαισιο μουρηγό τόν μανιασμένον στοίχειων.

Πίσω από τα χοντρά κρούσταλλα ενός φρεγγίτου κύτταξα έξω.

Βαθύ σκοτάδι είχε άπλωθή τριγύρω και δεν έβλεπα τίποτε! Μόνο έντοιας ξαφνικά ότι κάποια καταληκτική δύναμη σήκωνε το πλοίο μας στον άέρα, σάν ν' ήταν κυνδοτόσυφλο...

Τό φτωχό καράβι μας έτριζε όλόκληρο και σάλευε παράξενα, σ' ένα τελλόλο στοβόβλημα. Μονομιάς βρέθηκαν ριγμένους άνάσκελα, στο πάτωμα η στο ταβάνι; Κι' εγώ δεν έξερω! Απλώσα αυδόμμητα τά χέρια μου μπροστά και γαντζώθηκα σε μία δοκό, που βρέθηκε μπροστά μου, κι' όλη τη δύναμη τών χειρών μου. Αλλά άφροδέσσα στη θέα από τόν κρηγίτη και τό καράβι έμεινε μονομιάς άκίνητο, σάν πέτρα.

Τό ανατριχιαστικό ούρλιαχτό λιγότεψε, ως που έβαινε και μονάχα τό παράξενο εκείνο μουρουόρισμα άκουγόταν.

Ο Μάκ Κόι ήταν πεσμένος μουλιπόθυμος σε μία άκρη, κοντά σ' ένα δοκάρι. Είχε χτυπήσει δυνατά τό κεφάλι του. Σε λίγο συνήλθε και τόν βοήθησα να σηκωθεί.

Περαιόναμε ακόμα ένα-δυό λεπτά και όταν είδαμε τό φώς του ήλιου, που έμπαε από τό φρεγγίτη, τότε μονάχα άποφασίσαμε να βγούμε έξω. Ζαλισμένοι ακόμα, σαστισμένοι από τό ξαφνικό πάθημά μας, ανέβηκαμε στο κατάστρωμα.

Λίγο πιο πέρα, η πελωρία, σιμπαγής, ύψηλη στήλη, άπομακρυνόταν ήσυχά, όπως είχε έλθει. Είχαμε βρεθή στο δρόμο της και μάς είχε τυλίξει στο θανάσιμο άγκάλιασμά της.

Πώς γλυτώσαμε, είνε θαύμα! Έπει άρκετή ώρα εξακολουθούσαμε να κυττάζουμε άκίνητοι, μαγευμένοι! Μονάχα ο παράξενος εκείνος ψήθυρος άκουγόταν από μακριά. Η θάλασσα όλόγουρα ήταν ήρεμη. Δεν φυσούσε ούτε η ελαχίστη ανοή άνέμου. Κύτταξα με θαυμασμό τά πλεονά της στήλης, τά όποια φανόντουσαν τόσο λεία, σάν να τά είχε σκαλίσει ή σμίλη κανενός καλλιτέχνη.

Έμοιαζε με τεραστία, μαγευτική κολόνα ενός φανταστικού ναού. Κάτω η βάσις της άνοιγε και γινόταν πιο πλατιά, ώστε έμοιαζε με άνεστρωμένο μαντάρι. Η κορυφή της στήλης ένόνηταν με τό βαρύ, μολνένιο σύννεφο, τό όποιο άπομακρυνόταν μαζί της. Κάτω όλόγουρα τά νερά ήταν άφροισμένα, κάτασπρα σάν χιόνι.

Ο Μάκ, ανήσυχος, κύτταξε προς

δυσμάς. Τέλος φώναξε:

—Πολύ φοβόμαι πως σχηματίζεται δεύτερος κυκλών!...

Με άπελπισία κύτταξα προς τήν διένδυσι, που έδειχνε ο φίλος μου. Πέρα, μακριά, ένα βαρύ, σκοτεινό σύννεφο, έδειχνε τάσεις να ένοθη με τη θάλασσα. Εδνυχώς όμως, σε λίγο, διαλύθηκε. Γυρίσαμε πάλι πίσω να ιδούμε τόν πρώτο έχθρο μας. Αλλά ο κυκλών δεν έπληχε πεία. Είχε διαλυθή. Μονάχα εκείνο τό άπαισιο μαύρο σύννεφο διετηρείτο ακόμα και από κάτω η θάλασσα άνασφρονόταν, φυσούσε, σάν να ήθελε ν' άποινάξη από πάνω της τόν έφιάλη, που τήν πίεζε και τύρσζε τη γαλήνη της.

Ήσυχοι πεία, γυρίσαμε να κυττάζουμε τό πλοίο μας. Μιά βλαστήμα ανέθηκε στα χείλη μας!... Αλλόμονο! Ο τυφών είχε σαρώσει τό κατάστρωμα. Τίποτε δεν ύπληχε πεία, έκτός από τό μεγάλο κατάρτι, τού όποιον τό πανί κρεμόταν κορυλλιασμένο και σερνόταν χάμω. Οτι βρισκόταν στο κατάστρωμα, είχε εξαφανισθή. Τα βαρέλια μας, τά δίχτυα μας, τά παλαιάρια, τίποτε δεν είχε μείνει στη θέσι του. Ταχτοποιήσαμε όποις μπορούσαμε, ότι είχε άπομείνει από τόν μεγάλο ιστό και όταν, μετά δυό ώρες, σηκώθηκε τό βραδυνό αεράκι, βάλαμε πλώη για τό λιμάνι, παραδοστικισμένοι, έλεινοί, άξιοθρήνητοι!...

Με άναστροφή χαρά είδαμε πάλι τά φώτα του φάρου του Φόγονι Ρόκς. Και κατά τά μεσάνυχτα περάσαμε κοντά στη βραχώδη άκμή. Τό πρωί φτάσαμε στο Μάιν, όπου βάλαμε τήν «Αφροδέσσα» στη δεξιά μνη, για να έπισκευασθή.

Από τήν περιπέτειά μου αυτή, εκείνο που μου έκανε καταληκτική έντύπωση, ήταν η παράξενη αντίθεσι της γαλήνης όλόγουρά μας, στο άπείραστο πέλαγος, με τήν άφραντόστο άγριότητα όρηι του κυκλώνα.

Ο Μάκ Κόι έπιμένει πως ήλθε στιγμή, που τό πλοίο μας βρέθηκε άναποδογυρισμένο έντελώς. Αυτό δεν μπορεί να τό βεβαιώσω. Το μόνο που ξερω είνε πως σωθήκαμε ως εκ θαύματος.

Ο Μάκ Κόι έπιμένει πως ήλθε στιγμή, που τό πλοίο μας βρέθηκε άναποδογυρισμένο έντελώς. Αυτό δεν μπορεί να τό βεβαιώσω. Το μόνο που ξερω είνε πως σωθήκαμε ως εκ θαύματος.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΥΨΗΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο κύριος.—Τί φωνές είνε αυτές έπάνω στο σπίτι, Ζάν;

Ο ύπηρετής.—Μά κι' εγώ δεν μπορώ να καταλάβω... Η τή οαυλάκα ούρλιάζουν ή ή κυρία...τραγουδάει!...

—Τί γίνεσαι, Δημητράκη; Άλ-λαξες τρομερά, βρε άδελφέ!...

—Γιά άλλον με περνώ, κύριε... Λέγομαι Νικολάκης εγώ...

—Παράξενο πράγμα... Ός και τό ζουμά σου άλλαξε λοιπόν!...

Ο καθηγητής της Νομικής.—Γνωρίζετε τί έστí κθάειον επί ενεχύρα;

Ο φοιτητής.—Αυστηρώς και πολύ καλά μάλιστα, κύριε καθηγητά!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά λαϊκή πρόληψις των Γάλλων. Πώς ο Έρρίκος 4ος θεράπευσε τά...έγχέματα των Ισπανών. Ο Μοντεγκάτσα και η φεμινίστρια. Πώς την έβαλε στη θέσι της. Η φτώχεια ενός μεγάλου ευπατρίδου. Ο στρατάρχης Μάλμπερω κι' ο γρεναδιέρος. Ένας συγγραφέυς έξυπνετάτων κομωδιών...έλλάξ, κτλ.

Μιά βαθειά λαϊκή πεποίθησις—γενική σε όλη τη Γαλλία— άπέδιδε στους βασιλείς μια περίεργη θαυματουργή ιδιότητα: Πιστευαν δηλαδή, ότι όποιον άγγιζαν οι βασιλείς με τό σπαθί τους, λέγοντάς του συγχρόνως: «Ο Θεός σε άγγίζει!», αυτός θεραπεύονταν άμέσως αν τυχόν έπασχε από έγχέματα!

Στη μάχη λοιπόν του Ίβου—κατά τό 1576—ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος ο Α' πολέμιους εναντίον των Ισπανών σάν έπλός στρατώτη. Σε κάθε σπένση του προς τόν έχθρο, ξεφώνιζε άστευόμενος:

—Πάρε κι' αυτήν και μη σε μέλει... Ο Θεός σε άγγίζει!...

Μετά τό τέλος της νικηφόρου εκείνης μάχης, βλέποντας τό πλήθος των Ισπανικών πτωμάτων, έπεσε ασπαστικός:

—Σήμερα θεράπευσα κι' εγώ άρκετούς Ισπανούς άπ' τά... έγχέματά τους!...

Κάποτε ο διάσημος Ίταλός σοφός Μοντεγκάτσα ταξίδευε με τό σιδηρόδρομο για τη Ρώμη. Σ' ένα ένδιάμεσο σταθμό, κι' ενώ τό βαγόνι ήταν γεμάτο πεία, μπήκε μια κυρία, στην όποια τόν είχαν συστήσει κάποτε και ή όποια έμεινε όρθι.

Ελάζοντας όμως να της πασαχωρήσει κανέναν της θέσι του, έβρισκε σ' όλους πύρινες κι' έξαφνικά ένοχλητικές ματιές, ιδιαίτερας δέ στόν άόριστο γνωστό της Μοντεγκάτσα!

Χάνοντας πεία εκείνος τήν έπαυμένη του, τής είπε:

—Δεν είστε ή κυρία Τάδε, μέλος τού συνδέσμου ύπερ της ισότητος των δύο φύλων;

—Μάλιστα! είπε ζοχακωμένη ή κυρία, άπ' τήν άναγνώρισί αυτή.

—Και πιστεύετε ειλικρινώς στάς πεποιθήσεις σας;

—Βεβαίωτα!

—Έ, μέναιτε όρθι λοιπόν; ξεφώνισε άσπρότης πλέον ο Ίταλός φιλόσοφος.

Αυτό τό χαρακτηριστικό άνένδοτό του, τό διηγείτο ο ίδιος πολύ συχνά κατόπιν.

Ο Ραφαήλ Κορμινέλλι κατήγετο από οικογένεια εύπατρίδων. ή όποια συγγένευσ σενά με τήν περίφημη βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων.

Πέθανε σχεδόν έκατό έτών, κι' ήταν άσπινωστος για τήν διακή άπενταρία του και για τό εθιμοπείθμα του.

Μιά ήμερα στην έγκαλισία, ενώ άκουσε τή θεία λειτουργία, κάποιος

ροκένδυτος πλαγινός του άπλωσε τό χέρι και τού ζήτησε έλεημοσύνη. Κι' ο Κορμινέλλι, χαμογελώντας μελαγχολικά:

—Λόγον τιμής, κύριε μου, έτοιμαζόμουν κι' εγώ να κάνω τό ίδιο στόν πλαγινό μου... Μόλις τώρα σκέφτηκα τί διάβολο θα φάω τό μεσημέρι!...

Ο πολός Άγγλος στρατάρχης Μάρλμπορο θάμιασε μετά τήν μάχη τού Χάστεβ έναν γιγαντόσυμο Γάλλο γρεναδιέρο, ο όποιος είχε παστή αχμυλώτος.

Σε μία στιγμή, μίη κρατώντας τό θαιμασμό του, τού είπε:

—Αν ήσαν όλοι οι Γάλλοι στρα-

τοί, ο βασιλεύς-Ήλιος δέχθηκε τόν άπεσταλμένο τριγυρισμένους άπ' τή μεγαλοπρέπη Αιλή του, και μετά τήν άναγγελία της νίκης τού είπε να διηγήθι και λεπτομέρειες της μάχης.

Τόσο όμως κόπιπαε ο θαματομένος άπ' τό θέμα τού βασιλέως και τόσων κυριών και μεγιστών νεαρός, ώστε τά υπέρθεσε διαρκώς και προκαλούσε σε όλους κυρτά γέλια!

Απελατμένους τότε, ψιθύρισε:—Ζητώ συγγνώμη. Μεγαλειότατε, για τήν ταραχή μου, αλλά είνε εύκολώτερο φαίνεται στόν στοασάρι μου να κερδίσι μια μάχη, παρά σ' έμένα να τή διηγήθω κατόπιν!...

Ο βασιλεύς γέλασε με τήν άφελή αυτή διακωπή και κράτησε στην ύπηρεσία του τόν νεαρό άξιοπαύτο, ενά να συνηθίσι—καθώς είπε—στό θέμα της Αιλής και στην έθιμοτυπία των άνατόρων!

Μιά φίλη της σύζυγου τού ποιητού Σκαρρόν, τή κράτησε μια ήμερα:

—Πώς έσθ, που είσαι τόσο θαλασπική και όμορφη παντρευμένης έναν τόσο άσχημο άνδρα;

Κι' ή κυρία Σκαρρόν, η όποια άγοτώτερα επί Λουδοβίκου ΙΔ' έδρασε άγρίως στην πολιτική και στόν έρωτα, άποκρίθηκε:

—Φιλότητι μου, οι άρστές μας πρέπει να είνε άμορφες... Οι σύζυγοί μας όμως, όπως μάς τούς δίνει ο Θεός!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές πολλαία διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

Ο Πουασινέ έόδεψε στίς κομωδίες του όλη τήν έξυπνάδα του, κι' άπόμεινε ήλιθιος!

Μιά ήμερα μάλιστα, τού σάρασαν τήν έξισ φάσσα: Τόν έπεισαν,

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

ΤΑΝ ή Μάρθα υπήρξε στο γραφείο του πατέρα της, συνταγματάρχου Δυμά, τον βοήθησε όρθιο κι' έλατρά ταράχυνε. Τό ψηλό κορμί του φαινόταν ελαφρά κρυτωμένο και το χέρι του χάιδε νευρικά το μoustάκι του.

—Με ζήτησες, μπαμπά; του είπε. —Αλλά γιατί αυτή ή μελαγχολία σου, Θεέ μου; Τέτοιο έφος παίρνεις πάντα, όταν έχεις να μου κάνεις σοβαρές δηλώσεις ή παρατηρήσεις!...

Ο γερο - συνταγματάρχης ξερόβηξε. —Υστερα χτύπησε με μανία τις μπόττες του με το μαστίγιό του και είπε:

—Σ' αγατώ πολύ, κόρη μου, που να με πάρουν χίλοι διαβόλοι... Αλλιώς δεν ξεριγείται γιατί ξαρώνω πάντα σαν νεοσύλκετος μπρός στον έπιτοχό του, κάθε φορά που πρόκειται να σου μιλήσω σοβαρά!...

Κι' ενώ ή κόρη του τον κνττούσε τώρα με τριπερότητα, εκείνος μονομούσιζε δήθεν απολαυστικά: —Πρόκειται για το εξής, Μάρθα, κι' άπαιτώ να συμμορφωθείς με τη θέλησή μου. Ο λοχαγός Νόβλε μου ζήτησε σήμερα το χέρι σου και σε συμβουλεύω να δεχθής κι' εσύ την τιμή αυτή... Να!... Να!... Μην μου στραβώνεις τη μνίστα σου... Είπε ένας πολύ καλός πρόχειρος αξιωματικός, μορφωμένος, με λαμπρό μέλλον. Θα γίνης περίφημος σύζυγος καί!...

—Μά για όνομα του Θεού, μπαμπά! Ξεφώνισες με άδηνονία ή Μόρθα. Δεν έχει άλλα προσόντα ο έλεγκτός σου, για να μου τ' άραδιάσης;... Νομίζεις πως ξεπατάωμαι εγώ με τον Νόβλε σου, έναν άξιο έξωμάτω που όλο κνττάζει στους καθόλεις τα γαλανά μάτια του και τα άγκιστρωτά μoustάκια του;

—Τί;... Μήπως δεν σ' άρεσει; Μήπως έχεις στο μάτι κανέναν άλλον;... Ά, ταχυνούλα μου!... Καί ποιος είν' αυτός, τελοςάπάντων; Η Μάρθα ένοιωσε τα μάτια της να βουρκώνουν, μά ό πτερήφανος χαρακτήρας της την άνάγκασε να κούνη τη συγκίνησή της. Περιορίσθηκε, λοιπόν, να αποκριθί ψυχρά, τραβώντας συγχρόνως προς την πόρτα:

—Όντε να παντρευτώ δέλω, πατέρα, όποτε και για άποκατάστασι έπιθυμώ να μου μιλήσουν... Νοώδω άναπόφρονη πληθεί, συζητώντας αυτά τα πράγματα!...

Ο γερο - συνταγματάρχης άρχισε τότε να καλή σε γενικό προσκλητήριο όλων τους σατανάδες της κόλασεως, μά ή κόρη του ήταν μακριά πειά και δεν άκουγε καθόλου τις φωνές του.

Καθισμένη τώρα ή γλυκειά κοπέλλα σ' ένα παγκάκι του κήπου, άκουμπωσε το δόξανθο κεφάλι της στο χέρι κι' ήταν δυσημένη σε θλιβερούς ονειρασμούς.

—Ω! πόσο της είχε χαμογελάσει ή εύτυχία, έδω κι' έξη μήνες, και πόσο τραγικά την περιέλασε κα-

τόπιν! Πριν από έξη μήνες την είχε ζητήσει έπίσημα άπ' τον πατέρα της ο λοχαγός Κουρτού, ένας εύγενικός νέος, ριψοκίνδυνος κι' έπιποτικός, με φωτεινά μάτια, με πλατό και τίμιο μέτωπο και με πλατειά κι' άττομα στήθη.

Πόσο είχε νοιώσει ταραγμένη την παρθένο καρδιά της ή άδολη κοπέλλα, όταν ο πατέρας της, χαμογελώντας με ίκανοποίησι, της άνακοίνωσε ένα βράδυ την πρότασι αυτή του λοχαγού! Ένα ενάμιση μουρούσιζε μονάχα ως άπάντησι ή Μάρθα, αυτό το «ναί» όμως βγήκε έντελώς αδόκητα άπ' τη χείλη της, έτσι σαν έξαστασια ξαφνικό της, πολύμηνες κορυφής συμπαιθείας της για το άμωρο έξέينو πάλληλάκι!...

—Ενώ τώρα....

—Άχ, πόσο ήταν δυστυχισμένη τότε ή καίμενη ή Μάρθα! Την άλλη μέρα το πρωί κούλας — τότε πρό έξη μηνών — σαν να φθόνισε την εύτυχία της μά κακή μοίρα, δέλησε να της απαράξη την καρδιά!...

—Ενώ την άλλη ή μέρα το πρωί ό άγαπημένος της δοξίμαζε ένα άλλο γο άτίδασσο και θεότρελλο, στον στρατόνα, εκείνο δάγκασε με μανία τα χαλινάρια κι' άρχισε να χοροαίδη ξαφνιασμένο.

—Επειτα, άφού στάθηκε όρθο πολύ ή ώρα στά δυό έξωμάτω που όλο κνττάζει στους καθόλεις τα γαλανά μάτια του και τα άγκιστρωτά μoustάκια του; —Τί;... Μήπως δεν σ' άρεσει; Μήπως έχεις στο μάτι κανέναν άλλον;... Ά, ταχυνούλα μου!... Καί ποιος είν' αυτός, τελοςάπάντων; Η Μάρθα ένοιωσε τα μάτια της να βουρκώνουν, μά ό πτερήφανος χαρακτήρας της την άνάγκασε να κούνη τη συγκίνησή της. Περιορίσθηκε, λοιπόν, να αποκριθί ψυχρά, τραβώντας συγχρόνως προς την πόρτα:

—Όντε να παντρευτώ δέλω, πατέρα, όποτε και για άποκατάστασι έπιθυμώ να μου μιλήσουν... Νοώδω άναπόφρονη πληθεί, συζητώντας αυτά τα πράγματα!...

Ο γερο - συνταγματάρχης άρχισε τότε να καλή σε γενικό προσκλητήριο όλων τους σατανάδες της κόλασεως, μά ή κόρη του ήταν μακριά πειά και δεν άκουγε καθόλου τις φωνές του.

Καθισμένη τώρα ή γλυκειά κοπέλλα σ' ένα παγκάκι του κήπου, άκουμπωσε το δόξανθο κεφάλι της στο χέρι κι' ήταν δυσημένη σε θλιβερούς ονειρασμούς.

—Ω! πόσο της είχε χαμογελάσει ή εύτυχία, έδω κι' έξη μήνες, και πόσο τραγικά την περιέλασε κα-

τόπιν! Πριν από έξη μήνες την είχε ζητήσει έπίσημα άπ' τον πατέρα της ο λοχαγός Κουρτού, ένας εύγενικός νέος, ριψοκίνδυνος κι' έπιποτικός, με φωτεινά μάτια, με πλατό και τίμιο μέτωπο και με πλατειά κι' άττομα στήθη.

Πόσο είχε νοιώσει ταραγμένη την παρθένο καρδιά της ή άδολη κοπέλλα, όταν ο πατέρας της, χαμογελώντας με ίκανοποίησι, της άνακοίνωσε ένα βράδυ την πρότασι αυτή του λοχαγού! Ένα ενάμιση μουρούσιζε μονάχα ως άπάντησι ή Μάρθα, αυτό το «ναί» όμως βγήκε έντελώς αδόκητα άπ' τη χείλη της, έτσι σαν έξαστασια ξαφνικό της, πολύμηνες κορυφής συμπαιθείας της για το άμωρο έξέينو πάλληλάκι!...

—Αναστράφη από πόνο ή Μάρθα τώρα, και σκουπίζοντας τα θεμά της δάκρυα, έτοιμάσθηκε να σηκωθεί. Πάντα πονούσε βασανιστά, όταν σκεπτόταν τη δυστυχία του καλού της. Όταν όμως τόφερε ή τύχη να συζητούν μαζί της για το πάθημά του ή να της προτείνει ό πατέρας της διαφόρους νέους για συζύγους, τότε ό κορυφός της πόνοσ γινόταν έσορότερος: Η καρδιά της μάτωνε, την έπαινε πονεζέφλος κι' άνακουφίζονταν μονάχα όταν κλεινόταν στην παρθενακή καμαρούλα της!...

Την ίδια άνάγκη μάς άπόλυτης νάσιος ένοιωσε και τότε. Σηκώθηκε με βογγητό άπ' τη πλάτη, στράφηκε προς το σπίτι της κι' έκανε να βαδίσει άσφα προς τα έξω. Έξω από την πόρτα, κλονίστηκε κι' έφεξε στην καρδιά της το χέρι της: Είχε ξεχώσει το λοχαγό Κουρτού, πολιτικά ντινένη, ν' άνεβαίνη κοντανόντας την έξοτερική μαριάζη σκάλα του σπιτιού!

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

—Εκείνη τότε γρήγορα πλώσ άπ' την δονδροστονία του κήπου και κούφτηκε εκεί, για να μη την άντικρύσει ό άγαπημένος της. Κι' όταν εκείνος άνέβηκε δόλιελα τη σκάλα, ή Μάρθα, στενάζοντας θλιβερά, βάδισε σιγά - σιγά κι' έμεινε κι' άνέβηκε στο σπίτι!...

ΤΟΥ ΑΥΜΕ ΜΑΡΤΙΝ

—Και τί σκέπτεσαι τώρα να κάνεις, άτιγχε φίλε μου; άκούγονταν κατόπιν ή συγκινημένη φωνή του συνταγματάρχου. Ποιά είνε τα σχέδιά σου για το μέλλον;

—Ω, το μέλλον!... άπαντούσε ή παρθενακή φωνή του νέου. Τό μέλλον!... Τί άδεια και τί σκληρή λέξεις πού είνε, συνταγματάρχα μου! Όλο το μέλλον είνε τώρα για μένα ή μικρή συντάξι μου και τα λιγοστά πατρικά κτήματά μου, κάτω άπ' την έπαρχία μου... Η ζωή έσθως θα είναι χειρότερη. Εξήμος, καθώς θα είναι χειρότερη, με μόνο λίγους μαζονικούς συγγενείς, θα σκεπτόμαι κάποιο ξανθό κεφαλάκι, κάποια δόλιελα ματιά και κάποιες πύδ ευνυχιμένες ήμερες...

Κι' έτσι, με τη γλυκειά αυτή άνταμνηση, θα ζώ και θα μοιράζομαι με τον έαυτό μου την πίκρα της τωρινής και της μελλούσης μοναξιάς μου. Αυτό πειά μου!...

—Δεν θα είσθε μονάχος, κίριε! άντήχησε τη στιγμή εκείνη ή φωνή της Μάρθας, ή οποία μπήκε ξαφνικά στο γραφείο του πατέρα της. Δεν πιστεύω να σάς φανή τόσο παρη ή μοναξιά σας, ούτε κι' ή άναμνήσις σας ατέες θα σάς χαίσει βολικωμένα μακριά άπ' τη διατυλίσσατε να μου προσφέρετε τη μισή εύτυχία σας;...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

Κι' ενώ διακυβερχτεί του χαιδέμε άπαλά το κεφάλι, κι' ενώ ό άμωρος νέος χλωναίσε άπό άνέφραστη συγκίνησι, ό γερο - συνταγματάρχης όμ μόνον δεν μάλωσε την εύγενή του κόρη, αλλά και βγήκε τρεχάτος άπ' το γραφείο, μίπως κι' ίδου—Θεέ μου, τί ντροπή! —τά δακρυσμένα μάτια του!...

ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

Η ΠΟΜΠΑΝΤΟΥΡ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ

Ένας θρίαμβος της Βερναρδίνας Καμπανί στο Βερολίνο, την εποχή του Φρειδερίκου του Μεγάλου. Η μυστηριώδης απαγωγή της χορεύτριας. Το έρωτικό καπρίτσιο του βασιλέως. Ο χορός των εκατομμυρίων. Ένας άτυχος γάμος της Βερναρδίνας. Από «βασιλίσσα» του χορού, ήγειμνη στο μοναστήρι του Μπαρχαου, κλπ.

ΙΑ νύχτα, έδω και διακόσια χρόνια, ή εύθυμη κι' ελαφρομυή άριστοκρατία του Βερολίνου, είχε ξετρελλαθεί πάλι με τον νέο θρίαμβό της περίφημης Βερναρδίνας Καμπανί, μιας πεντάμορφης Βενετσιάνας χορεύτριας, πού είχε άναστατώσει, έξέينو τον καρπό, την Εύρώπη, με τη γλυκειά χάρη της, τα φλογερά μαύρα μάτια της και τον άσπυγκτο χορό της.

Εκείνη την νύχτα, ή Βερναρδίνα Καμπανί είχε χορέψει ένα μυθολογικό χορό, άνεμίζοντας διάφανα και άερια άσφαλά πέπλα με άταλά χρώματα. Ήταν ένα θείο δράμα, μά μαγική όπτασία, ένα χορευτικό όνειρο. Οι θεαταί, κατάληκτοι, έβλεπαν άπάνω στην κατάφωτη σκηνή, όχι την Βενετσιάνη χορεύτρια, μά την ίδια την επιλόγην! Αφροδίτη.

Αυτόν τον μυθολογικό χορό, ή άμωρη Βερναρδίνα τον είχε χορέψει για πρώτη φορά προς τιμήν του βασιλέως Φρειδερίκου, πού παρακολούθησε άπό το βάθος του θεατρικού του άνταμνα στους άσπυγκτους Προσώπους αλλοίως, κάθε κίνησι, κάθε όημα, κάθε φινιούρα της νεαρώς καλλιτέχνιδος με θαυμασμένα μάτια άπ' το μεγάλο θαυμαστώ του.

Η Βερναρδίνα, μεθυσμένη άπό τη λυγιστική μουσική και τ' άρώματα των λουλουδιών πού είχαν μεταμορφώσει την σκηνή σ' έναν πολύχρωμο άνοιξιάνικο κήπο, κνττάζε χαμογελώντας την άπείραντη πλατεία, πού άπαιζε σαν χιονισμένη, άπ' τις πουντροαρισμένες περρούκιες των εύγενών, όπως ήταν ή μόδα στο Παρίσι.

—Επειτα, όταν τελείωσε έξέινον τον τόσο τολμηρό, τον τόσο εγμνικό άσφαλό χορό, πού έκανε όλες τις γοηδες κυρίες της πρωσικής άριστοκρατίας να κντρίσουν άπ' το πείσιμα τους, ή άμωρη Βενετσιάνη γύρισε στο καμαρίνι της, κατόπιν κι' έπαισε στην άγκαλιά της πιστής καμαριέρας της, της Ροζάλμπας Καρριέρα, μιας έξυπνης και στοργικής Ιταλίδας. Η Ροζάλμπα τη βοήθησε να βγάλει τα χρυσά κνττα σανδάλια της και το ρόβινο κι' άραχνούφαντο χιτώνα με τους έλληνικούς μαάνδρους κι' έβριξε στους κάτωσπους άμους της ένα μεγάλο βενετσιάνικο σάλι.

Τό καμαρίνι ήταν γεμάτο άπό τα δώρα των θαυμαστών. Η άμωρη χορεύτρια τότε έβριξε με πείεργη ματιά σαν να έζητοσε κάτι. Κι' όταν είδε μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη ένα βελούδινο κοντί τόν τομόσο στέμμα στην άκρη, το πρόσωπό της φωτίσθηκε άπό μια ξαφνική χαρά.

—Ακόμη ένα δώρο άπ' τον βασιλέα... της είπε μ' ένα πονηρό χαμόγελο ή Ροζάλμπα. Πρώτη φορά είπε.

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεία σιωπή της άνοιξιάνικης νύχτας. Η άμωρη χορεύτρια έτοιμά-

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεία σιωπή της άνοιξιάνικης νύχτας. Η άμωρη χορεύτρια έτοιμά-

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεία σιωπή της άνοιξιάνικης νύχτας. Η άμωρη χορεύτρια έτοιμά-

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεία σιωπή της άνοιξιάνικης νύχτας. Η άμωρη χορεύτρια έτοιμά-

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεία σιωπή της άνοιξιάνικης νύχτας. Η άμωρη χορεύτρια έτοιμά-

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεία σιωπή της άνοιξιάνικης νύχτας. Η άμωρη χορεύτρια έτοιμά-

Δυό άγνωστοί άμωρη άπάνω της και την άρπάζαν...

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεία σιωπή της άνοιξιάνικης νύχτας. Η άμωρη χορεύτρια έτοιμά-

—Κι' έπειτα της ψιθύρισε στ' αυτί: —Είνε διαταγή του βασιλέως!...

—Μαγαριτάκια;... Έκανε άναστενάζοντας ή Βερναρδίνα.

Η καμαριέρα της, την κνττάζε κατάληκτη.

—Δεν σάς καταλαβαίνω... της είπε. Μά τί τρέλλα είνε αυτή; Ο Μεγάλος Φρειδερίκος σάς στέλνει τα πύδ άμωρη μαγαριτάκια του κάσιμου κι' έσεις άναστενάζετε με πίκρα;

—Είνε άσχημος! της άπάντησε ή Βερναρδίνα κι' έξέπαισε σ' ένα ήχηρό γέλιο, δίνοντας έτσι τέλος σ' αυτή τη συζήτηση.

Τό θέατρο είχε άδειάσει πειά. Τα φώτα έσβησαν τό ένα ύστερ' άπ' τ' άλλο. Παντού άπλώνονταν ή βαθεί

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τα καλλυντικά, η μόδα, το σπiti, η κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Εμπήκαμε στο κα-
ταλόγαρο. Αυτό
δεν είναι ανάγκη να μάς το πη-
τε μετεωρολογικό δελτίο. Τό λέει ο ή-
λιος που κείναι και τυφλώνει, τό λέει
ή άφύρητη ζέστη, τό λέει ή προσω-
πολή μας διάθεση, πού μάς σπρώ-
χνει νά ντυνόμαστε όσο τό δυνατόν
ελαφρότερα.

Τίς ήμερες αυτές τό μόνο πού
μάς επιβάλλεται γιά νά παρουσια-
ζώμαστε πάντοτε φρέσκιες καί δρο-
σερές είνε νά ντυνόμαστε όσο λιγώ-
τερο λουσάτα μπορούμε, νά μιν έ-
κπαρμόνουμε τήν τουαλέτα μας μέ
κανένα περσιτό στολίδι, νά μιν φο-
ρούμε τίποτε βαρύ κ' επίσημο.

Αν θέλετε νά φαίνεσθε κομψή,
κυρία μου, καί στίς μεγαλύτερες ά-
κόμη ζέστες, πρέπει ν' άποφύγετε
τά σκοτεινά φορέματα από βαρύ με-
ταξωτό. Η σκόνη θά τό κάνει έλε-
εινά καί ο ιδρώς θά τό καταστρέ-
ψη τελειωτικώς καί άνεπανορθώτως.

Προτιμάτε τά φρέσκα φορέματα
πού πλένονται καί σιδερώνονται κ'
είνε πάντοτε τίς δρώς. Αύτά φυσικά
θά τό φοράτε τό πρωί. Αλλά
αν έχετε μία ώραία σεταζουάτα, ένα
καλό κομπολόγι, μπορείτε νά
τό φορέτε έξ ίσου καλά καί τό ά-
πόγευμα. Φθάνει μία ώραία ζώνη,
ένα ζενάκι πατσιόσια μέ ψηλό τα-
κοίνι, ένα καπέλλο άπογευματινό
καί ή τουαλέτα σας είνε έτοιμη.

Φυσικά τά μεταξωτά έμπούμε πού
είνε τόσο τίς πόδας έξέτος δέν
πλένονται τόσο εύκολα καί νεοικά
είνε άμυβόλο αν πλένονται καί κα-
θόλου. Όπως δήποτε όμως έκτός
αν πρόκειται νά ράψετε πολλά φο-
ρέματα καί τότε έχετε άπεριόριστη
έλευθερία έξαλογής — είνε προτιμώ-
τερο νά διαλέξετε ένα άνοιχτόχρω-
μο καί μάλιστα ένα μέ άσπρο φόν-
το πού φαίνεται πολύ πιο φρέσκο
από κάθε άλλο. Αν δέν μπορείτε
νά τό πλένετε, θά μπορούτε όμως
μόλις λερωθή, νά τό δουτήσετε
στήν βενζίνη καί θά τό βγάλετε καθα-
ρό καί γυαλιστερό σαν καινούριο.

Αποφύγετε επίσης τίς χαλκο-
κίνες ήμερες νά παρουσιάσεθε έ-
ξω μέ τά γιορτινά χειμωνιάτικα
σας φορέματα. Αν ένα φόρεμα έ-
χει χρώμα άνοιχτό, κοντά μανίκια,
αυτό είνε από μεταξωτό ύφασμα, αλ-
τό δέν σημαίνει, ότι μπορεί νά φο-
ρεθή τό καλοκαίρι στους δρόμους.
Πολλές κυρίες κάνουν αυτό τό λά-
θος καί νηλοφορούν τό καλοκαίρι
μέ φορέματα από άνοιχτόχρωμο σα-
τέν πού τους φθάνουν ως τους ά-
στραγάλους. Αν δέν έχετε φόρε-
μα μεταξωτό — καί αυτό δέν είνε
καμιά ντροπή — είνε προτιμώτερο
νά φορέσετε ένα δροσερό βαμβακε-
ρό φορεμάκι, παρά νά φορέσετε
τό καλό σας χειμωνιάτικο φοιστάκι
χωρίς νά τό αλλάξετε καθόλου.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΚΤΕΝΙΣΜΑ

Ποιός θά τό έλεγε ότι σήμερα
στην εποχή του αεροπλάνου, του
ραδιοφώνου, του αυτοκινήτου καί
των σπώ, ή γυναίκες, ή πόδες, ως
πρότεροι, έβλεπαν τά μαλλιά τους
ά-λά-γυαρόνι, καί άφηναν τ' αλτιά
τους έξω σαν άνδρες, θά άπεφάσι-

ζαν νά επαναφέρουν στην μόδα τό
χτένισμα τής Μαργαρίτας του Φά-
ουστ καί θά παρουσιάζονταν μέ
τίς κοτσίδες τους πλεγμένες φρού
στο κεφάλι τους σαν στέμνια.
Καί όμως κ' αυτό τό άνέλπιστο
έγινε. Από τόν χειμώνα άρχισαν
ή κυρίες νά παρουσιάζονται στους
χορούς έχοντας αντί γ' άλλο διά-
δημα πάνω από τό μέτωπό τους μία
κοτσίδα από μαλλιά άλβινα ή φρε-
νιχα. Η μόδα αυτή έπιασε καί τά-
ρα γενική. Όσοι γυναίκες εί-
χαν διατηρήσει τά μαλλιά τους, τό
πλέον δυο κοτσίδες, πού τίς σταν-
ρώνουν πάνω από τό μέτωπο. Ό-
σοι τά έχουν κόψει ή ξεθάβουν από
τό στυλάρι τίς αλχές τους κοτσί-
δες ή πηγαίνουν στο κουρείο καί ά-
γοράζουν άλλες.

Φυσικά, τό χτένισμα αυτό γιά τήν
ώρα είνε μάλλον επίσημο καί συνη-
θίζεται μόνο τό βράδυ, όταν ή κυ-
ρίες βγαίνουν χωρίς καπέλλο ή β-
αν δέχονται στο σπίτι τους. Είνε
διαν σημείο των καιρών. Τά φου-
στάκια μάς δίνουν, ή μέση ξαναγί-
ναι στή θέση της καί δείχνεται ο
όλη της τή χώρα, ή γυναικείες καυ-
καλότητες θεωρούνται πάλι θωραξ
καί τά μαλλιά άρχίζουν νά μακραι-
νουν.

Όσοι δύνανται, όσο ώραίο καί αν
είνε τό καινούριο χτένισμα, δέν τό
συνιστώ σε όλες τίς άναγνώστρίδες
μου. Ας τό δοκιμάσουν πρώτα καί
ας κρίνουν αίσθητά τόν έαυτό τους.
Σ' ένα νεανικό φρέσκο πρόσωπο,
σ' ένα πρόσωπο μέ αίσθητά, κανο-
νικά χαρακτηριστικά πηγαίνει πολύ
όμοια. Σε όσες είνε πολύ στοργι-

ΤΑ ΝΕΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τρία ώραίατα χτενίσματα γιά κυρίες ή δεσποινίδες μέ ήμισακρά μαλλιά.
Τό πρώτο χτένισμα είνε κατάλληλο γιά όσες έχουν ψηλά μέτωπα καί σχη-
ματίζει μπροσάκι πίσω. Τό δεύτερο σχηματίζει στο πλάι κού-νι-βάν
καί πίσω ένα μικρό κότσο. Τό τρίτο είνε κατάλληλο γιά όσες έχουν πολύ
κανονικά καί λεπτά χαρακτηριστικά

λοπόσωτες ή έχουν πολύ μικροκα-
μαμένα χαρακτηριστικά, δέν τό συ-
νιστώ γιάτί δέν θά τίς κολακεύη.
Καί τά κοντά μαλλιά είνε άσφαλώς
τ' πρακτικότερα... τοιλάχιστο γιά
τόκα τό καλοκαίρι.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ Τ' Α-
ΣΗΜΙΚΑ

Γιά νά καθαρίσετε εύκολα τ' ά-
σημικά σας χωρίς νά τό βιάσετε,
άρκει νά τό δουτήσετε πρώτα σε
μία κατσαρόλα μέ βραστό νερό καί
κατόπιν μέσα σε χλιαρή σαπουνά-
δα, στην όποία θά έχετε ρίξει λίγη
άμμωνια (δυο κουταλιές τής σού-
πας σε μία όζα νερό) καί νά τό
τρίψετε δυνατά μέ μία βούρτσα όχι
πολύ σκληρή. Τά ξεπλένετε καθαρά
καί κατόπιν μέ μία άλλη στεγνή.

Αν θέλετε νά διατηρήσετε τό ά-
σημικά σας καθαρά, τότε-τότε —
μία φορά τήν εβδομάδα π. γ. τ.
τρίψετε μέ λίγο στυπτόρι, τό όπο-
ον έχετε διαλύσει μέσα σε σπώτο
του χαμνένου. Κατόπιν, χωρίς
νά ξεπλένετε, τό τρίψετε μέ μία
άλλη φανέλλα.

Όσο γιά τά μπρούντζινα οκεί-
αυτά γιά νά τό καθαρίσετε άρκει
νά σχηματίσετε μία άλοιφή από
στάχτη ξύλων πολύ φιλη, περασμέ-
νη από τουλάκι κ' άνακατεμένη μέ
ξείδι. Μέ τήν άλοιφή αυτή τρίψετε
τους μπρούντζους καί κατόπιν
στεγνώνετε μέ ένα παχύ κομμάτι
μεταξωτό.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Όταν είσθε καλεσμένη
σε γάμο κ' ο γάμος αυτός
έχει πικρό, μη ρίχνεσθε
στά φαγητά σαν νά έχετε
νά φάτε σαράντα μέρες.
Τό πρώτο ποτήρι πού θά
σας σερβίσουν πρέπει πάν-
τοτε νά τό πιείτε στην ύ-
γεια των νεονύμφων. Αν
δέν βρούσεσθε κοντά στους
ιδίους γιά νά πουνγκρίσετε
τό ποτήρι σας μαζί τους,
πηγαίνετε νά συναντήσετε
τους γονείς τους ή ένα από
τους στενωτέρους τους

συγγενείς.

Αν υπάρχει
πολύς κόσμος κοντά στον μπου-
φέ, μιν επιμένετε νά στέκεσθε έ-
σείς εκεί άποκλείοντας όλους τους
άλλους. Πάρτε τό πιάτο σας καί
σταθήτε παράμερα. Αυτό όμως δέν
σημαίνει πώς πρέπει νά χωθήτε σε
μία γωνιά μέ τόν στυπό νά φάτε
ν' όλη σας τήν άνεση.

Κανείς δέν σας επιδοκίμει, αν δέν
έχετε όρεξη, νά μιν πάρετε τίποτε
από τόν μπουφέ. Ένα ποτήρι όμως
κρασί ή σαμπάνια είνε υποχρέωσις
σας νά τό πάρετε, γιάτί άλλοιώς
προσβάλλετε αυτούς πού σας προ-
σκάλεσαν.

Όσο κ' αν συνδέεσθε μέ τήν οί-
κογένεια, άποφύγετε νά ρωτήσετε
τους νεονύμφους πού σκαπεύουν νά
πάνε καί τότε θά γινώσκουν.

Μην φεύγετε εύθις μόλις τελειώ-
σει τό σερίβισμα. Περιμένετε
πρώτα νά άραιώσει λίγο ο κόσμος
πού περιμένει τους νεονύμφους
γιά νά τους επαναλάβετε τίς εύχες
σας.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ
Ο ΚΛΕΜΑΝΣΩ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Όταν πού τοιγε ύπουργός των
Εσωτερικών τής Γαλλίας, ο πολύς
Κλεμανσώ, αΐψησε πολύ τις εργα-
σιμες ώρες των υπαλλήλων του ύ-
πουργείου του, γιά νά ίσομερίση
τήν τεμπελιά τους.

Τόσο όμως άναστατώνθηκαν εκεί-
νοι, ώστε κάθε ήμερα οι μισοί του-
λάχιστον τσούζαν αν τό γραμείο
μέ διάφορες εύλογες προφάσεις.

Σε λίγες ήμερες ο Κλεμανσώ έ-
κανε αίτημα νά σταματήσει, καί
σε κάποιο από αυτά πέτυχε έναν
γραμμάτινα νά κοιμάται. Έντρομος
ο πλημυράρχης τρέχει νά ξυπνήση
τόν υπάλληλο, καί ο Κλεμανσώ μέ
σαρκασμό ξεφώνισε:

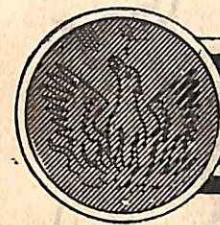
—Μην τόν ξυπνάς γιά όνομα
Θεού, γιάτί καί θά βρή κ' αυτός
νά προφασισθή κ' άμέσως θά μάς
φύγη !...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ Κ' Ο ΙΣΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΣ

—Παναγιά μου μεγαλόχαρη! ξε-
φώνισε μία ήμερα μέ πόνο μία Ι-
σπανίδα κοριζή. Τόσες φορές έ-
στειλα στο διάβολο τό όρνιθι μου,
πού μου σκόραζε τό στυάρι, καί έ-
κείνος ο εύλογημένος μέ λυπήθηκε
καί δέν τό πήρε... Καί γιά μία
φορά πού τό έπασχέθηκα στον παπα-
ριά, μου τό άπαξε ο καταραμένος
καί πάει, δίχως πίσω νά γυρνάη !...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΛΕΛΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΣΚΛΗΡΑ ΑΝΑΓΚΗ

Τό μέτρον τό όποιον έλαβαν μεταπολεμικώς διάφορα Κρά-
τη, γιά νά άνακουφίσουν τίς εργατικές καί επαγγελματικές
τάξεις των έντοπιών, τής άπομακρύνσεως δηλαδή των ξένων
εργατών καί μικροεπαγγελματιών, ή τής παραμονής των έστω
είς έκάστην χώραν υπό όρους, τό μέτρον λέμε αυτό, τό τόσο
σκληρό, αλλά καί τόσο υπό τής ανάγκης των πραγμάτων έπι-
βαλλόμενον, τό έλαβε τελευταίως — ως μάς πληροφορούν έκ
Κωνσταντινουπόλεως — καί ή Τουρκία.

Όπως καί άλλου, έτσι καί στην Τουρκία, είδοποιήθησαν όλοι
οί ξένοι εργάται καί μικροεπιτηδευματίαι νά εγκαταλείψουν τήν
φίλιν γείτονα χώραν, έντός οριζόμενου από τής κοινοποιήσεως
τής σχετικής διαταγής, χρονικό διαστήματος.

Τό μέτρον αυτό πλησσει κυρίως τους Έλληνας καί μάλιστα
τής Κωνσταντινουπόλεως. Πολλοί εργάται καί μικροεπαγγε-
ματίαι θ' άναγκασθούν νά αφήσουν τίς δουλείες των καί νά φύ-
γουν από τήν Τουρκίαν, ζητώντας άλλου τύχην, σ' αυτές μάλι-
στα τίς δύσκολες ήμέρες.

Οι περισσότεροι μάλιστα από αυτούς — γιάτί όχι όλοι; — θά
συρρεύσουν στην Έλλάδα, όπου, ως γνωστόν, υπάρχουν αρκετοί
άνεργοι σήμερα.

Τό κακόν δύνανται νά προληφθή, αν οι ξένοι αυτοί οι διαμέ-
νοντες στην Τουρκία, ζητήσουν κ' άποκτήσουν τήν Τουρκικήν
ίθαγένειαν.

Όπως κ' αν έχη τό πράγμα, ή αλήθεια είνε, ότι μόνον στην
Έλλάδα, δέν έχουν ληφθή μέχρι τής στιγμής σφραγά καί άπο-
τελεσματικά άνάλογα μέτρα.

Μόνον στον μικρό μας αυτόν παράδεισον δέν προστατεύεται
ο έντόπιος εργάτης, ο Έλλην μικροεπιτηδευματίας, ο κόσμος
δηλαδή αυτός των διά του τιμίου ιδρώτος των άποζώντων έντο-
πιών, ο κόσμος αυτός πού δίνει τά πάντα στην πατρίδα του κ'
αυτό ακόμα τό αίμα του.

Η Έλλάς, από τής άποφώσεως αυτής, είνε άνευ φραγής άμπε-
λος, εις τήν όποιαν δύνανται νά εισέλθω έλευθέτως ο πρώτος
τυχόν καί ν' άπολαύση τά αγαθά της, έν ίση μοίρα μετά των
έντοπιών.

Δέν θέλουμε βέβαια νά θίξωμεν ή ν' άδικήσωμεν ή ν' άφαι-
ρέσωμεν τόν έπιούσιον άρτον από τό στόμα οίονδήποτε ξένου,
εύρόντος έν Έλλάδι ήμερον καταφύγιον, φιλοξενίαν ύποδει-
γματικήν, άγγελικήν, θά μπορούσε νά είπη κανείς.

Αλλά διερχόμεθα περίοδον δύσκολον, ήμέρας πονηράς. Καί
στις περιστάσεις αυτές, άμύνεται κανείς όπως μπορεί. Ας μι-
μηθώμεν λοιπόν — δέν ζητούμε τίποτε πέραν τούτου — άς μιμηθώ-
μεν, λέγωμεν, τά άλλα Κράτη, σχετικά μέ τό ζήτημα τής ύπο-
στηρίξεως των έντοπιών εργατών καί μικροεπαγγελματιών καί
άνέργων.

Ας μή έκδιώσωμεν κανένα, άφού θέλωμεν νά παριστάνωμεν
ως χώρα τόν... Παράδεισον!

Ας περιφρουρήσωμεν όμως
τά συμφέροντα των έντοπιών
ας τους εξασφαλίσωμεν τόν
άρτον των, άς τους προτιμώμεν
εις κάθε εργασία καί έπιχεί-
ρησιν.

Αγαπά κανείς πρώτα τόν έ-
αυτόν του καί έπειτα τόν πλη-
σίον του. Αν μάλιστα «πλησί-
ον», κατά τους Σαδδουκαίους,
είνε ο γείτων μας καί μόνον
αυτός, άς μεριμνήσωμεν όπέρ
αυτού, άς γείτονας μας, του συμπα-
τος γείτονος μας, του συμπα-
τριώτου μας, του Έλληνος,
τό αϊματός μας. Καί ό,τι ά-
πομείνει, άς είνε διά τους έ-
θνους, τους πλημυρίσαντας καί
πλημυρίζοντας τήν Έλλάδα.

Αυτό είχαμε νά υποδείξωμεν
εις τήν Κυβέρνησιν.

Πρόκειται περί ανάγκης καί
ανάγκης μάλιστα σκληράς. Καί

—όπως έλεγαν καί οι σοφοί πρόγονοι — άνάγκη καί Θεοί πεί-
θονται!

—Η ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΙΕΙΑΣ ΜΑΣ.

Ο ύφυπουργός τής Έθνικής Οικονομίας άνέλαβε νά καταρ-
τίση τό όριστικό νομοσχέδιο γιά τόν Αύτόνομο Όργανισμό 'Α-
λιείας καί νά τό καταθέση συντομώτατα στη Βουλή. Έξ άλ-
λου, ή Έθνική Τράπεζα τής Έλλάδος έδήλωσε κατηγορηματι-
κάς ότι θά χρηματοδοτήσει τόν άπαραίτητο γιά τή χώρα μας
νέον αυτόν Όργανισμό μέ 30 έκτομμύρια δραχμές. Έπομέ-
νως, μπορούμε από τώρα νά πανηγυρίσωμε τό σπουδαιότατο
αυτό γεγονός, τήν ύπαρξιν καί λειτουργία του έθνοφελούς αλ-
του Όργανισμού, ο όποιος καί τήν Έθνικήν οικονομία τής χώ-
ρας μας άφεύκτως θά ένισχύση καί τίς λαϊκές μάζες θ' άνα-
κουφίση αίσθητότατα από τή σημερινή άκρίβεια του βίου καί
τους έλίεις θά ώφελήση.

Διότι, σκοπός του Όργανισμού αυτού, είνε ή ανάπτυξις τής
αλιείας μέ τήν παροχή τελειότερων μέσων, σ' εκείνους πού ζούν
μέ τό επάγγελμα αυτό. Δέν πρόκειται δηλαδή, ως κακώς έπι-
στεύθη, νά συναγωνισθή τους αλίεις ο Όργανισμός αυτός καί
ν' αναλάβη ο ίδιος τήν αλιείαν των θαλασσών μας.

Αλλ' έκτός άπ' τόν έφοδιασμό των ψαράδων μας μέ τά έπι-
στημονικότερα άλιευτικά μέσα, μία άπ' τίς κυριώτερες φροντί-
δες του Όργανισμού 'Αλιείας, θά είνε καί ή ανάπτυξις του έ-
πιπέδου τής καταναλώσεως των ψαριών. Γιά τό σκοπό αυτό
προβλέπεται ή χρησιμοποίησις ειδικών βαγονιών, μέ τά όποια
θά μεταφέρονται στο έσωτερικό τά ψάρια, σε άπολύτως καλή
κατάστασι.

Επίσης, μία από τίς πρώτες ένέργειες του νέου αυτού Όρ-
γανισμού, θά είνε νά καλέση ξένους ειδικούς έπιστήμονας, γιά
τόν καταρτισμό του ίχθυογραφικού χάρτου τής χώρας μας, ο
όποιος είνε άπαραίτητος γιά τήν έπιστημονική όργάνωσι τής
αλιείας.

Όσον άφορά τους πόρους του νέου Όργανισμού, πρέπει νά
σημειωθή ότι θά ύπαρχη σ' αυτόν ή ύπηρεσία διάφωσ λαθρε-
μπορίου τής όποιας τά περισσεύματα θά περιέρχονται στο τα-
μείο του.

Έτσι, μέ τήν χρηματοδότησιν τής Έθνικής Τραπέζης καί τήν
προϊκοδότησιν του μέ τά περισσεύματα τής ύπηρεσίας διάφωσ
λαθρεμπορίου, μπορούμε νά θεωρήσωμε εξασφαλισμένη τή
λειτουργία του νεοσύστατου Όργανισμού, χωρίς καμιά άλλη
οικονομική ένίσχυσι καί κυρίως άπ' τό φτωχό Κρατικό μας
προϋπολογισμό.

—ΗΤΑΝ ΚΑΙΡΟΣ!

Υστερα από σχετική άπόφασιν τής Κυβερνήσεως, τό Γενικό
Λογιστήριον άπέστειλε έγγραφο
σ' όλα τά Υπουργεία καί ζη-
τεί νά διαταχθούν όλοι γενικάς
οί υπάλληλοι νά υποβάλλουν ύ-
πευθύνους δηλώσεις περί του
αν έκτός από τό μισθό τους
παίρνουν καί σύνταξι.

Τό μέτρο αυτό ήταν άνα-
γκαίο, γιάτί, ως γνωστόν, πολ-
λοι υπάλληλοι παίρνουν όχι
μόνο μισθό καί σύνταξι, αλλά
δυο καί τρεις μισθούς άκό-
μη.

Κ' όμως, τό Σύνταγμα μας
ορίζει ρητώς, ότι ένα μόνο μι-
σθό άπ' τό Κρατικό ταμείο δι-
καιούται ο Έλλην πολίτης νά
λαμβάνει. Αυτό λέγει τό Σύν-
ταγμα, ναι. Αλλά ποιός τό ά-
κούει !...

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Όλοι αϊ κομψαί Κυρίες των 'Αθη-
νών αγοράζουν μόνον τά καλλυντικά
"Ράδιουμ",
των Ιατρικών εργαστηρίων τής Ιατρού
ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ
Πώλησις καί οδηγία — δόδος Καραγεώρ-
γη Σεργίας 8 Τηλέφ 21566.

Σατυρική Δελτία

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η ΓΛΩΣΣΟΥ

Ξέρω τα χωράκια 'α' εκείνου
και αὐτοῦ τοῦ σαλονιού,
καὶ τοῦ κάθε φουστάνιου.
Ξέρω τοῦτος ποῖα ζητεῖ.
Ξέρω τοῦτη ποῖον γελά,
τίνος γάμος καὶ γιατί,
ἔτσι ἔξαφνα χαλά.

Ξέρω πράγματα... πό ! πό !
πὺ καθέναν θὰ τρομάξω,
μὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ,
ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ !
Ξέρω δὲ ν' ἀφεντιά,
τῆς ψηλῆς κοκετταρίας,
πὺ φιλοῦν τὰ δουλιὰ
γὰ γινάτι τῆς κυρίας !

Ἀλλὰ ξέρω καὶ κυράδες,
πὺν στὸ πείσμα τοῦ ἀρέντι
μὲ κυρίες ἀμαζάδες
πότε - πότε κάνουν γλέντι.

Ξέρω πράγματα... πό ! πό !
πὺ καθέναν θὰ τρομάξω,
μὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ,
ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ !

Ξέρω τοῦτο τὸ ἀγόρι
πὺς ἐνὸς μπαμπὰ δὲν μοιάζει,
ποῖα μητέρα καὶ ποῖα κόρη,
λόγια καὶ φιλία μοιράζει.
Ξέρω καὶ σταθοφόροι,
πὺς καὶ πὺς περνοῦν τὶς ὥρες,
στοὶ πατέρες θεοφόροι
ἀνατρέφουν ψυχοφόρους.

Ξέρω πράγματα... πό ! πό !
πὺ καθέναν θὰ τρομάξω,
μὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ,
ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ !

Ξέρω δὲ τὴν Ἀθήνα,
καὶ τοῦτοῦ, ἡ μαργιόλα,
στὸ σαλόνι, στὴν κουζίνα,
σ' ὅλους, σ' ὅλες καὶ εἰς ὅλα,
γὰ νὰ μάθω κάθε σχέσι,
κάθε μὴ ξεστρωσιά,
ἂν καὶ διόλου δὲν ἴ ἀρέσει
ἡ πολλὴ κακογλωσσία.

Ξέρω πράγματα... πό ! πό !
πὺ καθέναν θὰ τρομάξω,
μὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ,
ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ !

Ο.ΤΙ... ΦΑΡΕΥΟΥΜΕ

ΠΑΛΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ
B. Κασιδάκη

ΣΗΜΙΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ἡ Δουκάκη

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Ἡ Ματαία καλλονή

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἡ ἐνεστώσα κατάσταση τῆς
Ἑλλάδος

ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΜΟΥΣΚΑΣΕΣ

Δημ. Μαγούλδ.

Κρασί τῆς καρδιάς καὶ τῆς ζωῆς
VINS TU PARIS

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΟΡΑ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ὁ δικηγόρος.—Σήμερα φωτο-
γραφήθηκα... Τί λέτε, μοῦ μοιάζει
ἡ φωτογραφία μου ;

Οἱ φίλοι του.—Εἶσαι ὁ ἴδιος...
ἀπαράλλαχτος !... Καὶ πόσο φρεσὴ
στὰς !... Μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες !

Κί' ὁ ἀστειὸς τῆς παρέας.—
Ἄ, μὰ, δὲν συμφωνῶ μὲς σὰς.
Ἡ στάσις του εἶναι ὑποκριτική, ὁ
λωσδιόλου ὑποκριτικὴ μάστιγα. Εἶ-
δατε ποτὲ δικηγόρο νὰ βάζῃ τὰ χέ-
ρια του...στὶς τσέπες του ;

Στὸ δικαστήριο :

—Ὁμολογεῖς, κατηγοροῦμενε,
πὺς εἶπες ὅτι οἱ γιατροὶ εἶναι ἡ κα-
κοῦργοι ἡ ληστές ;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε !
—Καὶ γιατί ;

—Ἀπλοῦστα, κ. πρόεδρε !...
Γιατὶ μερικοὶ γιατροὶ ἢ σὲ στέλνουν
στὸν ἄλλο κόσμο ἢ σοῦ παίρνουν
ὅ,τι ἔχεις καὶ δὲν ἔχεις !...

Μοχθηρία φίλης :

—Κάποιος μοῦ εἶπε στὸ σημερι-
νὸ περίπατο ὅτι εἶμαι ἡ ἑυνομή.

ση ἀπ' ὅλες τὶς φίλες μου.

—Ἄ ! αὐτὸ γιατροῦνται.

—Ποιό ;

—Τὸ νὰ λὲν κανεὶς βλα-
κείες !...

Μεταξύ φίλων :

—Πιστεύεις στὰ ὄνειρα ;

—Μά... ἄλλοτε βγαίνουν

ἀληθινά, ἄλλοτε ὄχι... Γιατὶ μὲ ρω-
τᾷς ;

—Γιατὶ... ὄνειρεῖται πὺς μοῦ

δάνεισες χίλιες δραχμὲς !...

Μία παρεξήγησις στὸ τηλέ- φωνο :

—Εἰπὸς... Εἰπὸς !...

Εἶναι ἀνάγκη ἐπείγουσα νὰ μιλῶ

στὸ σύγγό μου.

Ἡ τηλεφωνήτρια.—Τί ἀριθμὸ

ἔχει, παρακαλῶ ;

—Εἰπὸς (ἔξω φρενὸν).—Ἀδι-
άντροπη !... Φαντάζεσαι πὺς σοῦ

μοιάζω, νάχω πολλούς ;

—Κατὶ λυπημένο σὲ βλέπω ;

—Μὰ δὲν εἶπατε τίποτε γὰ τὴν

πεθερά μου ;...

—Πὺς. Ξέρω πὺς ἔχει πάθει ἀ-
φασία. Ἀλλὰ... σὲ λυπεῖ αὐτό ;

—Ἄστα, φίλε μου. Δὲν ξέρεις

τίποτε. Ἀπὸ προχθὲς ὁ γιατρός μὰς

Στὸ ὁδοντοίατρο :

Ὁ χωρικός.—Τί παίρνεις, για-
τρέ, γὰ νὰ βουλώσῃς πέντε δόντια ;

Ὁ ὁδοντοίατρος.—Πεντα-
κόσιες δραχμὲς.

Ὁ χωρικός.—Καὶ γὰ νὰ βγά-
λῃς ;

Ὁ ὁδοντοίατρος.—Διακό-
σιες πενήντα.

Ὁ χωρικός (γροῖζοντας ἀμέ-
σως στὴ γυναῖκα του).—Μαρία, κά-
θησε νὰ σοῦ τὰ βγάλῃ, γὰ νὰ τε-
λειώσωμε μὴ καὶ καλὴ !...

Συζυγικὸς διάλογος :

Ὁ σύζυγος.—Σοῦ τὸ εἶπα ἐκα-
τὸ φορὲς καὶ σὺ δὲν θέλεις νὰ τὸ γω-
νέψῃς !... Ὁ ἄνδρας εἶναι τὸ κεφάλι
καὶ ἡ γυναῖκα τὰ χέρια. Ὅ,τι πῇ
τὸ κεφάλι, τὰ χέρια τὸ κάνουν μὲ
τὸ πῶτο.

Ἡ σύζυγος (ῥοῖζοντας ἀπὸ σι-
γημαία σκέψι).—Ἄ, ὅστε...ἐγὼ
πρέπει νὰ σοῦ τὶς βρέχω, κί' ὄχι
ἐσύ !...

Ὁ σύζυγος.—Τί εἶπες ;

Ἡ σύζυγος.—Δὲν σὲ συμφέρει,
ἔ ; Ἀπὸ τὰ χέρια γυροῦν τὸ κε-
φάλι κί' ὄχι τὸ κεφάλι τὰ χέρια...
Ἐννοια σου !...

Καυγᾶς κουτσαβάκηδων :

Ὁ ἕνας.—Ρε σὺ ! Μὴ μοῦ πο-
ραμπάνεις στὴ μύτη, γιατί θὰ μὲ
κάνῃς νά...σε ψωνίσω ἀκριβί !

Στὸ δρόμο :

—Ἐλεῖστε με, κύριε... Ἐχασα

τὴ φωνή μου καὶ δὲν μπορῶ πεῖν

νὰ ἐργασθῶ.

—Μήπως εἶσατε καλλιτέχνης ;

—Ὁχι, κύριε, πουλοῦσα ψάρια !

Ἡ αἰώνιος φιλενάδα :

Ἐλένη.—Θέλω νὰ ἐπληρώσω μὲ

κάτι τὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου καὶ

νὰ τοῦ κάνω :

Ἀγγελά.—Ἀπλοῦστα, νὰ τοῦ

φανερώσῃς τὴν πραγματικὴ σου ἡ-
λικία !...

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΑΠΑΣ

«Ὁ, τὸν ἀχρεῖο τὸν παπὰ !
διὰ τῆς βίας ἡ ἀγάπη
μὰ νὰ παντρεῖται,
κί' ὅσο αὐτὴ τὸν ἀπώθει,
τόσο ἐκείνος προσπαθεῖ
καὶ φανερά πηγαίνει,
ὅς ὅταν, ὄνειρο γινῇ,
τὸν ἔχωσαν στὴ φυλάκῃ.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ σύζυγος.—Τί ὥρα καὶ μαλλίε πούχεις, ἀγάπη μου !...
Ἡ σύζυγος.—Σ' ἀρέσουν ; Τότε γιατί φωνάζεις, χριστιανέ μου,
ὅταν πέφτει καμμιά τρίχα στὴ σούπα !...

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", - "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", καθ' ὅν τρόπον ὁμαδικῶς εἰς προηγουμένα φύλλα, ὅς
κερδίσουν τὰ ἐξῆς μεγάλα καὶ πλοῦσα ΔΩΡΑ :

Ὁ Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 1 αὐτοκίνητο 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας....	Δρχ. 150.000.—	ἀξίας... 1.500.—
Ὁ Β' 1 οἰκπέδο στὴ θέσι «Κουπόνια» ἐπισθεν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου πῆχυν 464, ἀξίας.....	50.000.—	Ὁ ΙΖ' 1 γυναικίον καπέλλο, ἀξίας..... 1.000.—
Ὁ Γ' 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκατάστα- σιν, ἀξίας.....	15.000.—	Ὁ ΙΗ' 1 γυναικίον κορσέ, ἀξίας..... 500.—
Ὁ Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας.....	8.000.—	Ὁ ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας..... 500.—
Ὁ Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας.....	4.000.—	Ὁ Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας..... 500.—
Ὁ Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας.....	2.500.—	Ὁ ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας..... 500.—
Ὁ Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας.....	2.500.—	Ὁ ΚΒ' 1 ἐμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας..... 500.—
Ὁ Θ' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας.....	2.500.—	Ὁ ΚΓ' 1 ἐμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας..... 500.—
Ὁ Η' 1 ἀδιάδροχο ἀνδρικό, ἀξίας.....	1.500.—	600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεων μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225, ἀξίας..... 135.000.—
Ὁ Ι' 1 ἀδιάδροχο γυναικείο, ἀξίας.....	1.500.—	500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερησίων, δρχ. 200 ἀξίας..... 100.000.—
Ὁ ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας.....	1.500.—	200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν διέλιον «Καπετὰν Φάν- τασμα», ἀξίας..... 12.000.—
Ὁ ΙΒ' ὕψασμα γυναικείο, ἀξίας.....	1.500.—	100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν διέλιον «Καπετὰν Βρυ- κέλας», ἀξίας..... 3.000.—
Ὁ ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας.....	1.500.—	
Ὁ ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας.....	1.500.—	
Ὁ ΙΕ' 1 ντεζίνα πλάκας γραμμοφώνου, ἀξίας.....	1.500.—	500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 14 Ιουνίου 1934

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγινώσκει μὴ
εἶναι ἀπολύτως εὐχαριστημένοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίσουν ἐκ δευτερευούσης.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» εἶναι τὰ μόνον περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγινώστας των.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 30^Η

ΑΘΗΝΑΙ 14 Ιουνίου 1934

Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἑβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 28ης Ἰουνίου ε. ε.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Α ΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

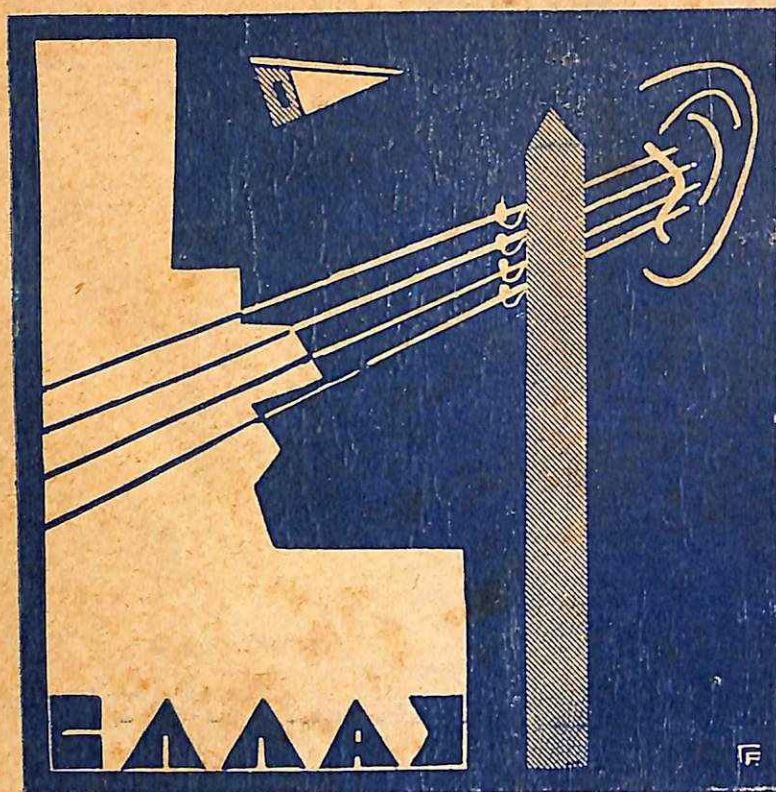
ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΗΝ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ·ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ·ΛΑΜΠΑΙ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

**ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ**
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ ἀρχαιότερα καὶ ἀνώτερα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΕΚ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ, Ἀμφετα-
ροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σπουδασάντες εἰς τὴν ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν
NAPOLITAIN.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριακοντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσώτερης πληροφορίας, γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
τῶν, ἐδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπύτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὥς καὶ δακτυλιδίων

ΑΝΤΙΚΙΤΕ

Ἐπισκευὴ ὠρολογίων

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 12

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεῖον **“Παλλὰς”**

Βουκουρεστίου 1Γ.

- No 1ον) Σάν Φυστίκι.
- » 2ον) Ἴκλ-Μπίς-μίσ.
- » 3ον) Κουκουνάρι.
- » 4ον) Οὐδάκι.

Κάτωθι Μετοχικοῦ Ταμείου

- » 5ον) Καϊμάκι.
- » 6ον) Μπραλινέ.
- » 7ον) Καρύδας-Φουντοῦκι.
- » 8ον) Ἀμυγδαλού.
- » 9ον) Φουντοῦκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ) ΠΟΛΕΩΣ

Ἡ γγυημένης ποιότητος
Πώλησις γυνδρική καὶ λιανική
Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέ-
σεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐ-
ξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέ-
ρατος αὐτῶν, εἰσπράττων τὰ δικα-
στικά ἐξόδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστάς.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

Η ΚΡΕΜΑ “ΕΛΕΝΑ”

Λιπαρά (νυκτός)
εἶναι ἡ ἐπιμέλεια τοῦ δέρμα-
τος καὶ τῶν χειρῶν

Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς

Ἀπορροφᾶται τελείως ἀπὸ τὸ
δέρμα, τὸ ὁποῖον μαλακώνει
καὶ τενώνει

Η ΚΡΕΜΑ “ΕΛΕΝΑ”

Ἐξαιρεῖται τὰς ρυτίδας, τὰ
ἐρυθήματα καὶ τὰς κηλίδας
τοῦ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ “ΕΛΕΝΑ”

Στεγνὴ — Χιονε
Κρατεῖ τὴν πεύδρα καὶ πα-
ρουσιάζει πάντοτε ἕνα πρό-
σωπον θαλερόν.

Διὰ τοῦς Κυρίου
Προφυλάσσει τὸ δέρμα ἀπὸ
τὸν ἐρεθισμόν τοῦ ξυρισματος

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΕΙΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΓΡΑΦΕΙΣ εἰς ὅλα
τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμοὺς.

Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜ-
ΓΡΑΦΕΙΣ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΑ 3